

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 82
29 d'octubre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 43, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la participació dels majors de setze anys en el procés participatiu del 9 de novembre de 2014 (tram. 310-00384/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la nova situació de la televisió digital terrestre (tram. 310-00385/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el compliment del compromís de recuperar la catorzena paga del personal dependent de l'Administració i de deixar sense efecte la reducció de retribucions del personal interí (tram. 310-00388/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la relació entre la fiscalitat i les retallades en les prestacions socials (tram. 310-00389/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el pla de reactivació econòmica de les comarques amb centrals nuclears (tram. 310-00386/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre l'àrea bàsica de salut de l'Escala (Alt Empordà) (tram. 310-00387/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la participació de l'Administració educativa en el procés participatiu del 9 de novembre de 2014 (tram. 310-00390/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'ús polític dels equipaments i el personal de l'ensenyament (tram. 310-00394/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de salut pública (tram. 310-00395/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre l'entrada en funcionament del portal MónCat (tram. 310-00391/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el lliurament d'armilles lleugeres als mossos d'esquadra (tram. 310-00392/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les actuacions del Departament d'Ensenyament perquè els joves que no han acabat l'educació secundària obligatòria puguin obtenir una titulació de formació professional (tram. 310-00393/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes arran de la suspensió del Decret llei sobre la pobresa energètica i la invalidació de les mesures per a prohibir la fracturació hidràulica (tram. 317-00226/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions i la presentació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 317-00225/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'un ple específic sobre corrupció i qualitat democràtica (tram. 317-00229/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la suspensió del procés participatiu previst per al 9 de novembre i sobre el deure de posar-se a governar (tram. 317-00231/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 i sobre el futur de la legislatura (tram. 317-00228/10) p. 22

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 i sobre el procés participatiu del 9 de novembre (tram. 317-00227/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions recentralitzadores del Govern de l'Estat amb relació a Catalunya (tram. 317-00230/10) p. 25

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00026/10) p. 26

Projecte de llei

de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00026/10) p. 26

Projecte de llei

de modificació de la Llei 22/1985, del 8 de novembre, de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya, la Llei 12/1998, del 5 de novembre, de creació del Col·legi de Publicitàries i Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, la Llei 24/2003, del 4 de juliol, de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, i la Llei 11/2003, del 13 de juny, de creació del Col·legi Professional de Disseny Gràfic de Catalunya, de modificació dels requisits d'accés i ampliació dels terminis per a la col·legiació (tram. 200-00025/10) p. 41

Projecte de llei

de l'impost sobre els habitatges buits (debat de totalitat) (tram. 200-00024/10) p. 45

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015 (tram. 300-00221/10) p. 59

Interpel·lació

al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 300-00223/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 300-00228/10) p. 68

Interpel·lació

al Govern sobre el 9 de novembre i l'obertura d'un procés constituent (tram. 300-00229/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre la posada en marxa de nous equipaments sanitaris (tram. 300-00226/10) p. 78

Interpel·lació

al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya, especialment al sistema penitenciari (tram. 300-00224/10) p. 81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 43.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares i Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00026/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 413, 74)

3. Projecte de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya (tram. 200-00026/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 385, 7).

4. Projecte de llei de modificació de la Llei 22/1985, del 8 de novembre, de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya, la Llei 12/1998, del 5 de novembre, de creació del Col·legi de Publicitaris i Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, la Llei 24/2003, del 4 de juliol, de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, i la Llei 11/2003, del 13 de juny, de creació del Col·legi Professional de Disseny Gràfic de Catalunya, de modificació dels requisits d'accés i ampliació dels terminis per a la col·legiació (tram. 200-00025/10). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 378, 8).

5. Projecte de llei de l'impost sobre els habitatges buits (tram. 200-00024/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 375, 50).

6. Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (tram. 202-00039/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 101, 27).

7. Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015 (tram. 300-00221/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 300-00223/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 300-00228/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la posada en marxa de nous equipaments sanitaris (tram. 300-00226/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el 9 de novembre i l'obertura d'un procés constituent (tram. 300-00229/10). Grup Mixt. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant

a Catalunya, especialment al sistema penitenciari (tram. 300-00224/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les inversions productives (tram. 300-00227/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre les accions polítiques i judicials per a no pagar el deute amb el projecte Castor (tram. 300-00222/10). Hortènsia Grau Juan, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2015 (tram. 300-00225/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions entre la sanitat pública i la privada (tram. 302-00207/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte VISC+ (tram. 302-00209/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 302-00211/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat (tram. 302-00208/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès (tram. 302-00210/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els ens locals (tram. 302-00212/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió plenària.

Els comunico que, d'acord amb el Reglament, per a aquesta sessió plenària, les diputades Maria Senserich i Assumpció Laïlla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, han delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, el senyor Jordi Turull.

Pregunta

al Govern sobre la participació dels majors de setze anys en el procés participatiu del 9 de novembre de 2014 (tram. 310-00384/10)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern. La primera pregunta és sobre la participació dels majors de setze anys en el procés participatiu del 9 de novembre de 2014. La formula la il·lustre senyora Marta Vilalta, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Bon dia. Vicepresidenta, la reivindicació del vot a partir dels setze anys al nostre país no és nova; des d'Esquerra i des de les JERC ho hem defensat i ho defensem, en tant que és una millora de la qualitat democràtica, que combat l'allunyament entre joves i política, i també que aprofundeix en el compromís dels joves en la presa de decisions, entre d'altres.

Aquí, al Parlament, com vostè sap, en el Ple de joventut de l'any passat, el juliol del 2013, hi va haver un acord majoritari per a avançar en el reconeixement d'aquest dret de vot. I quan hem tingut la plena capacitat, com en la Llei de consultes, l'hem reconegut, aquesta participació dels joves de setze i de disset anys; una decisió que entenem que és de gran consens, que és de país i que celebrem i que entenem que va en la línia del nou país que volem, molt més democràtic i participatiu.

Doncs, bé, malgrat l'atemptat a la democràcia del Govern espanyol amb la primera impugnació del 9-N, i ja ho veurem amb les noves decisions que puguin prendre, el que tenim molt clar és que el procés participatiu del 9-N ha de ser i serà un èxit. I aquest èxit depèn, també, de la participació de tots aquells col·lectius que poden votar per primera vegada i sobretot de la mobilització del jovent i en especial d'aquells que tindran la primera oportunitat de participar activament, els de setze anys.

És per això que li preguntem directament què ha fet, què fa i què farà el Govern en aquests onze dies que queden fins al 9-N per a informar, per a fomentar, per a impulsar i per a garantir la participació dels joves de setze i disset anys.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Il·lustríssima diputada, vostè sap del compromís del Govern amb la qualitat democràtica i amb els principis democràtics que especialment ens agradaria que es poguessin posar de manifest en aquest procés democràtic, en aquest procés participatiu del 9 de novembre. I, per tant, en aquest sentit, el que s'ha estat donant és totes les facilitats amb una crida oberta a la participació per tal que aquelles persones majors de setze anys es puguin implicar en la presa de decisions del que creiem que és fonamental, que és poder decidir conjuntament el futur polític del nostre país.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, vicepresidenta. El que està clar és que el 9-N tenim una gran oportunitat, en això estem d'acord, i el que volem és que en aquest procés, en aquesta decisió de futur, els joves siguem plenament protagonistes i ningú pugui hipotecar el nostre futur.

És per això que entenem que és entre tots, però especialment el Govern, qui ha de destinar molts esforços sobretot cap a aquest col·lectiu que per primera vegada tindrà la possibilitat de participar. I novament ens posem a disposició per a ajudar en tot allò que faci falta, perquè entenem que hi ha molts punts de millora i que encara som a temps, en aquests últims dies, per a esforçar-nos i reforçar la participació.

De fet, des d'Esquerra i des de les JERC així ho fem a través d'una campanya informativa a les portes dels instituts, allà en els àmbits on els joves es mouen, i fins a cinc-cents actes arreu del territori de Catalunya.

Per això, diguin el que diguin des de l'Estat, i veurem què passa, doncs, en aquests propers dies, cridem a la participació i a la mobilització de tots aquells joves, i en especial els de setze i disset anys, que hi podran participar per primer cop. Perquè estem convençuts que la majoria del jovent d'aquest país no té, no tenim por a la democràcia, volem decidir lliurement sobre tot allò que ens afecta i construir aquest nou país que volem, que sigui molt millor, un país just, lliure i sobretot veritablement democràtic.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputada, comparteixo amb vostè i el Govern comparteix la voluntat de poder facilitar al màxim la participació a totes les persones cridades en aquest procés de participació del dia 9. Però sí que és especialment rellevant que ho poden fer aquelles persones majors de setze anys. I, per tant, en aquest sentit s'acull un debat que no únicament està i ha estat en el si del nostre Parlament, amb una proposta de resolució, si no ho recordo malament, del mes de juliol, sinó que és un debat que també està en aquests moments a nivell de la Unió Europea.

Nosaltres creiem que és imprescindible la implicació de tots els actors, i en aquest sentit, també dels joves. També en aquest sentit posar de manifest que la suma de tots, les entitats, les persones individuals, els partits polítics, la suma de tots és el que farà aquest procés encara més fort. I, per tant, aquesta crida a la participació a nivell general però també especialment a aquelles persones que per primer cop podran participar en un procés tan important que és el que ens portarà a poder decidir, a poder definir quin és el futur polític que volem per al nostre país.

Prendre'n consciència i sobretot posar-hi tots aquells mecanismes, ho farem a través de campanyes d'informació, a través de web, a través dels mitjans de comunicació, per fomentar el debat, per fomentar aquest procés deliberatiu previ al procés de participació, però sobretot perquè tothom sàpiga clarament el dia 9 de novembre quin és el lloc on ha de participar. I aquesta crida democràtica per tal que tothom pugui expressar d'una manera lliure el nostre futur.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la nova situació de la televisió digital terrestre.

Pregunta

al Govern sobre la nova situació de la televisió digital terrestre (tram. 310-00385/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Conseller, no és la primera vegada que parlem d'aquest tema en aquest Ple, però allò que era una possibilitat ara sembla que ja malauradament és una realitat: el múltiplex que s'incorpora l'any 2004, que ens havia de garantir poder ser un país normal, que ens garantia tenir reciprocitat amb IB3 i Canal 9, canals que també ens feien un país més normal, el que ens va permetre tenir una reserva d'espai per innovar tecnològicament i que va donar lloc a TV3HD, ara desapareix; un cop molt important al projecte de servei públic audiovisual català. I cal repetir-ho una i mil vegades: no és un tema tècnic. De fet, no només és mentida sinó que és ofensiu que l'Estat ho intenti definir com una qüestió tècnica; hi ha espai de sobres per al segon múltiplex i ho demostra que el Govern central, el 2011, va planificar el 4-G i no suprimia ni un canal.

No cal ser molt savi, doncs, per entendre que es tracta d'un nou cop al Govern català i als ciutadans de Catalunya que fa content el lobby de la telefonia, i també, i igual, i segurament per alguns més important, que redueix la quota de català a la televisió. Objectius polítics; cap –cap– de tècnic.

Per tant, la pregunta és, conseller, ara què fem, com ho resollem, quines accions s'han fet durant el darrer any, perquè recordem que fa dies que sabem que això passaria; quines alternatives tenim: l'única és llogar a Godó, llogar un canal o llogar-li'n dos?, podem mantenir la qualitat de l'HD o l'haurem de comprimir?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és com vostè ho descriu; aquesta és una decisió estrictament política, perquè, a més, ha quedat acreditat, ja de fa temps i també en aquests darrers mesos, que de solucions tècniques n'hi ha moltes, i de diverses, per no haver d'arribar a aquest punt. De fet, la solució..., la imposició, millor dit, que es fa dels múltiples, amb relació als múltiples de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no és la que s'ha trobat, per exemple, per a Televisió Espanyola; cosa que posa de manifest, oi?, que hi ha un tracte en aquest sentit clarament diferenciat.

Des d'aquest punt de vista ja fa..., de fet, fa molts mesos, anys, que el Govern català estava, diguem-ne, interaccionant –és evident que sense èxit, perquè això tenia, com ha dit vostè i repeteixo jo, una decisió política de fons al darrere–, doncs, per plantejar diferents alternatives a qui té la potestat per imposar el que ha imposat, no?

Hem arribat en aquest sentit a on som en aquests moments, no? El que li puc dir és, primer, que l'alta definició de TV3 la mantindrem –estem en condicions de fer aquesta afirmació categòricament, no?–; segon, hem de fer-ho i ho farem per la via que sigui més econòmica i, a més a més, tècnicament més viable, i en els propers dies, doncs, estarem en condicions d'anunciar quina és aquesta solució amb tota la precisió, eh?

I jo no puc deixar, diguem-ne, de denunciar el que, de fet, és una confiscació política i un atac contra la televisió pública de Catalunya. Passa amb el tema de l'IVA, perquè hi han coses que certament no tenen explicació, eh?, i passa també amb la voluntat de fer que la televisió de Catalunya, doncs, tingui menys capacitat, diguem-ne, de canal i, per tant, d'arribar a totes les llars del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, conseller; bona notícia, mantenir TV3 en alta definició. En qualsevol cas, aprofito per fer-li'n memòria. Quan el 2003 s'adjudica a Godó el tercer múltiplex, un dels principals motius és la proposta de canals, entre altres coses perquè es comprometia a posar en marxa un canal de cultura i un canal infantil, i avui tenim Canal Barça i una telebotiga. Li ho dic sobretot perquè ho tingui en compte a l'hora de..., o si arriba el cas que hagi de negociar amb ells.

Vaig a un segon tema, la TDT estesa. És cert que a la Generalitat li costa 2 milions d'euros que 500.000 catalans vegin Atresmedia o els canals de Mediaset, com també és cert que segurament tenia més sentit assumir aquest cost a l'inici de les emissions que no pas ara, segur, no li ho nego, però també li demano, conseller, que fem les coses bé, que treballem amb visió de futur, perquè a la Catalunya estat serem nosaltres

qui posarem les condicions, qui fixarem les quotes de televisió de proximitat, qui fixarem per llei la presència de llengua, però també qui convidarà a tothom a ser-hi, perquè la nostra manera de ser no és la de l'Estat, nosaltres no som d'apagar canals, senyor conseller, ens agradin més o ens agradin menys, i li prego que en prenguin nota.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, aquesta és una altra qüestió, no?, l'extensió de la televisió digital terrestre i la cobertura a tot el territori. Jo crec que aquí..., per part de la perspectiva del Govern de Catalunya, és sota el principi de l'equilibri territorial que no hi hagi discriminació per raó d'on es viu, com a conseqüència d'una planificació de la TDT molt mal feta...

La presidenta

Senyor conseller... (*Pausa.*)

Pregunta

al Govern sobre el compliment del compromís de recuperar la catorzena paga del personal dependent de l'Administració i de deixar sense efecte la reducció de retribucions del personal interí (tram. 310-00388/10)

La pregunta següent és sobre el compliment del compromís de recuperar la catorzena paga del personal dependent de l'Administració i de deixar sense efecte la reducció de retribucions del personal interí. La formula l'il·lustre senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Senyora vicepresidenta, en el passat Ple de política general es va aprovar una resolució que instava el seu Govern a recuperar l'any 2015 la catorzena paga dels treballadors dependents de la Generalitat i la jornada sencera per al personal interí.

Recentment hem sentit algunes veus, entre elles la de la mateixa presidenta d'aquest Parlament, com d'algun diputat del seu grup, que ho posava en dubte si els grups parlamentaris no donaven suport als pressupostos que presentés el Govern i aquests s'haguessin de prorrogar. Desmenteixi-m'ho, si us plau.

La pregunta que li faig és: siguin quins siguin els pressupostos del 2015, consensuats o prorrogats, aquest Govern retornarà la paga «birlada» als funcionaris i la jornada escapçada als interins?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, jo el que li puc confirmar és que el Govern està elaborant uns pressupostos per al 2015 amb la ferma voluntat de recuperar la paga extra per als treballadors públics i, a més a més, de poder deixar sense efecte la reducció del 15 per cent de sou i jornada per als interins.

Vostè ho ha dit perfectament, nosaltres varem presentar una proposta de resolució que vostès varen recolzar –de fet, si no ho recordo malament, va haver una majoria, cent dos diputats–, que anava en la línia que el Govern presentaria uns pressupostos prioritzant la reactivació econòmica, el manteniment de l'estat del benestar i, en aquest sentit, també, poder incrementar la despesa, poder donar cobertura al pagament de la paga extraordinària i deixar sense efecte la mesura, també temporal, de la reducció del 15 per cent.

Aquest va ser el compromís i, a més a més, aquesta va ser la proposició aprovada, que va presentar Convergència i Unió.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Marc Vidal i Pou

Sí, gràcies. Miri, demà, si no estic mal informat, vostès tenen reunió de la mesa general de la funció pública i el col·lectiu necessita certeses i no més incògnites, i per això la seva resposta és una mica preocupant, perquè no esvaeix els dubtes, sinó que segueix provocant incerteses.

Escolti'm, a la mesa necessiten saber: cobraran, sí o no, la catorzena paga l'any que ve els funcionaris?; eliminaran vostès, sí o no, la injusta reducció del 15 per cent de jornada, del sou? I una altra, encara: retornaran la part meritada de la paga extra del 2012, d'acord amb diverses sentències, tal com diu que faran a la resta de l'Estat?

Sap què passa?, que ja n'hi ha prou de posar els funcionaris com a hostatges de la seva mala política econòmica. Primer, pendents de l'impost sobre dipòsits bancaris; ara, dels suposats consensos amb els grups polítics. Porten tres anys seguits de retallades en el seu sou i en les seves condicions laborals.

Vostès s'obliden sovint d'aquelles persones que no arriben als mil euros a final de mes i també tenen família amb el vici de menjar cada dia, senyora vicepresidenta. I han triat el camí més fàcil. Ens demanen sacrificis a tots, però no els demanen a tothom per igual. I, si no, fixi's en els guanys astronòmics de les grans corporacions en època de crisi i les quals vostès ni toquen, no fos que s'enfadessin, pobres.

I el problema..., el problema, l'hi diré: miri, és que vostès no consideren com una obligació i un deute el salari dels seus treballadors. I el salari dels treballadors és un deute com a mínim tan important com el que tenen amb la banca, amb les constructores o amb Abertis, amb la diferència que aquests tenen marge per poder ajornar el deute i la major part de les famílies no el tenen.

Consellera, doni'ns certeses; doni'ns certeses, i no més dubtes. I digui als funcionaris que recuperaran les condicions laborals que vostès –vostès– els han segregat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, vostè sap que en tot moment aquesta va ser una mesura temporal que havia de ser revertida en el temps. No va ser primer el Govern de la Generalitat ni de Convergència i Unió qui ho va fer. Recorda, vostè, que va ser el Govern del president Zapatero? En aquell moment, suposo que els drets dels treballadors respecte al seu salari era el mateix que ara.

De tota manera, nosaltres varem prendre una decisió dolorosa, una decisió temporal i extraordinària, per tal de poder garantir l'estat del benestar. Sempre hem agraït l'esforç dels treballadors públics, que han tingut la mateixa dedicació tot i tenir un decrement dels seus ingressos.

I, per tant, jo el que li demano... Vostè té l'oportunitat de passar de la recriminació al fet. Per tant, recolzin vostès aquests pressupostos; recolzin vostès aquests pressupostos, que són amb els que... La voluntat expressada, li ho torno a dir, del Govern de la Generalitat és poder recuperar la paga extraordinària per als treballadors públics i, a més a més, revertir aquestes mesures.

Independentment, anem treballant també en la reprofessionalització de l'Administració. Hem fet un concurs de trasllats; estan fent un concurs de promoció interna. Per tant, a banda, el que fa el Govern de la Generalitat és anar treballant en totes aquelles eines que permeten millorar la nostra Administració, fer-la més eficient, fer-la més eficaç i, sobretot, retornar-li allò que creiem que és imprescindible.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la relació entre la fiscalitat i les retallades en les prestacions socials.

Pregunta

al Govern sobre la relació entre la fiscalitat i les retallades en les prestacions socials (tram. 310-00389/10)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, el 17 d'octubre, en el marc del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa, la plataforma «Pobresa zero» va presentar un manifest amb el títol «Una fiscalitat injusta ens empobreix». Les dades més significatives, per negatives, eren que tornàvem a una despesa igual que la del 2004 i a un 6 per cent menys en lluita contra la pobresa.

Com és possible que en els pitjors moments, en els més crítics, de pobresa i desigualtat les polítiques socials es vegin apartades dels pressupostos? Jo li ho dic –ho encerta, el manifest–: per les decisions fiscals i econòmiques del seu conseller d'Economia, que són molt lluny del que planteja el manifest, on exposen ben clarament que només amb un sistema fiscal just, proporcional i equitatiu, i sobretot donant valor als impostos, podem capgirar la desigualtat.

No em parli de Madrid, eh? Si estem així és perquè la Llei d'estabilitat vostè també la va signar, vostès la van signar, i és la política que ens apliquen; ho dic perquè ho apartem. I tampoc del mantra que hi ha més inversió que anteriorment, quan el 2010 era del 67,8 i ara del 71. Perquè, consellera, el que està clar és que tenim, ara mateix, 250 milions menys i moltes més coses.

Jo només li vull preguntar: és normal i és lògic, consellera?, és normal que salvem el Castor, que se salvin les autopistes, que el Grup Godó –avui en parlàvem–, al qual pagarem per llogar-li un espai que li hem cedit nosaltres, estigui abans que les entitats socials? Consellera, on posa els esforços, el seu Govern?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no s'avanci a la resposta; no s'avanci a la resposta, que potser li sorprendrà que en determinades qüestions estiguem fonamentalment d'acord. És una curiosa manera de dir i de veure que aparquem les polítiques socials en els pressupostos –que és allà on es veuen, efectivament, les prioritats–, quan aquest any 2014, malgrat les moltes dificultats, malgrat la imposició d'un sostre de dèficit tremendament injust, malgrat les retallades del Govern de l'Estat en polítiques socials, precisament algunes a les quals vostè es referia –dependència, serveis socials bàsics, atenció a les persones amb discapacitat, atenció a les famílies amb in-

fants i amb situació de vulnerabilitat–, el percentatge d'inversió d'aquest Govern, amb un gran sobre esforç, ha estat molt més elevat que no pas en molts exercicis anteriors.

Qui salva Castor? Qui és que pateix un dèficit fiscal de més de 16.000 milions anuals? Aquestes són algunes de les dificultats amb què ens trobem any rere any. Qui incompleix els compromisos d'inversió? Qui és que assigna una inversió per habitant a Catalunya que és la tercera per la cua del conjunt de l'Estat? Qui és que any rere any consolida les retallades en les partides pressupostàries de dependència, de serveis socials bàsics, quan en canvi aquest any 2015 veiem com augmenta incomprensiblement el pressupost, per exemple, en el Ministeri de Defensa?

Li ho deia, segur que estem d'acord amb moltes coses; per exemple, que la fiscalitat és un instrument que no ha d'estar al servei de cap altra cosa que no sigui el sosteniment de l'estat del benestar i la dinamització de l'activitat econòmica, una recuperació econòmica que ha d'anar necessàriament vinculada a disminuir la distància entre aquelles persones que més tenen i les que cada cop en tenen menys. Però hem de tenir també molt clarament a la ment qui és el responsable de la caixa; i vostè sap perfectament que el sistema tributari vigent depèn en molt bona part de l'Estat espanyol, i això fa molt difícil avançar en aquesta direcció.

Malgrat tot, estic convençuda que més lentament del que voldríem, però estem avançant en aquesta direcció de prioritzar clarament les polítiques socials.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

Consellera, no faci trampa, ja li dic que van votar la Llei d'estabilitat, que és la que ens condemna al dèficit que estem patint. Escolti'm, puc estar de la seva banda en una cosa, i l'ajudaré: li dirà al senyor Mas-Colell que prou d'aquesta política? Per què no comencen a fer una política –que a Catalunya la podem fer– de buscar ingressos i prioritzar les persones? Perquè el seu departament té uns reptes socials molt i molt grans plantejats.

Nosaltres li ho demanem des del 2010, aquest canvi en la política fiscal i redistributiva, que Catalunya té marge. Les entitats li ho han demanat en el manifest d'aquest any. Perquè sap què passa? Que tothom ja veu que amb maratons i amb la Grossa no ens en podem sortir, i li exigeixen ingressos i polítiques redistributives.

Per exemple, consellera: per què no aparquem el pagament, com li deia ara el meu company Marc Vidal, a entitats financeres, el pagament a empreses constructors, i fem una moratòria i un ajornament per pagar el deute que vostès tenen amb les entitats socials? Per què no fem un sistema més just, un sistema més equitatiu, perquè puguem fixar a Catalunya una inversió

social mínima, en què ens posem tots d'acord, i que allò no ho pugui tocar cap govern, per blindar les nostres polítiques socials? Per què no ho planteja, això, al conseller? Nosaltres aquí hi serem.

Ja li ho diu la taula, consellera, avui li ho ha dit la Taula del Tercer Sector: no podem seguir així. Vol seguir així, consellera?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Senyora diputada, el que ha fet possible aquest Govern, el conjunt d'aquest Govern, és que l'any 2014 un 71,1 per cent sigui destinat a despesa social; hi insisteixo, molt més elevat que no pas en altres moments. I, en l'àmbit dels impostos sobre els quals tenim competències normatives, les rendes més altes ja tenen, com vostè sap, una pressió fiscal més elevada que a la resta de l'Estat.

Cerquem ingressos, els cerquem. També sap vostè el que passa, quina és la reacció del Govern de l'Estat, quan, per exemple, elaborem un nou impost, el dels dipòsits bancaris. Sap vostè quina és la reacció del Govern de l'Estat i quin és el resultat final.

El que és important és aquesta priorització de les polítiques socials. I una reflexió: en moments d'expansió dels pressupostos públics...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...no sempre les prioritats van anar adreçades a... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el pla de reactivació econòmica de les comarques amb centrals nuclears.

Pregunta

al Govern sobre el pla de reactivació econòmica de les comarques amb centrals nuclears (tram. 310-00386/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, pensen complir algun dia el mandat d'aquest Parlament d'elaborar un pla de reactivació econòmica per a les comarques que tenen centrals nuclears?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat, l'estem complint. En el marc de les iniciatives per a la diversificació i modernització econòmica de tot el país, les comarques vinculades amb les centrals nuclears estan tenint diferents instruments de planificació, de promoció, de desenvolupament econòmic, de gestió urbanística, adreçats precisament a la seva reactivació econòmica, amb independència del termini que hi hagi en el seu moment, de continuïtat o no de l'activitat de les centrals nuclears.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies. Increïble, la seva resposta, senyor conseller. Vostès no han fet ni una sola línia del pla que aquest Parlament els va encomanar. Vostès, en el marc d'una acció genèrica com la que avui sembla que ens ha volgut vendre, no estan fent res.

Miri, vostès, amb astúcia presidencial o no, haurien de complir el pla de reactivació d'aquestes comarques, que tenen unes necessitats específiques, i començar a preveure el dia que aquestes centrals nuclears acabin la seva vida útil, que, com vostè sap, internacionalment s'havia i s'ha acordat en quaranta anys, i, per tant, les centrals nuclears catalanes els anys 24, 26 i 28 tancaran les seves instal·lacions, o això és el que hauríem de preveure tots, si no és que vostè fa seva la teoria del Partit Popular i del Govern de Madrid, que pretén allargar encara vint anys més, fins als seixanta, la vida útil d'aquestes centrals nuclears, cosa que sembla que també preveu el Llibre blanc de la transició nacional.

Ni tenim pla de reactivació ni tampoc tenim pla d'energia, cosa insòlita en qualsevol país avançat o desenvolupat. Vostès, durant aquests anys de la seva gestió, no han fet res al voltant d'això. Vostè és refractari als temes de l'energia; té un Icaen absolutament desmantellat i sense cap mena de funció, i no tenim pla d'energia perquè vostès, quan fa dos anys van acordar amb Esquerra Republicana de Catalunya elaborar-ne un de nou o revisar el vell..., encara estem esperant ara que hagin fet una sola línia d'aquesta revisió.

Vostès xiulen mentre passen coses i van a remolc del Partit Popular i dels seus plans de gestió energètica, basats en les energies fòssils i en l'urani. I aquesta és una gran dependència, aquesta sí que és una gran dependència, conseller, de la qual vostè hauria de contribuir a deslliurar-nos als catalans, perquè no podem deixar que aquesta dependència passi a les generacions futures.

Així que, conseller, posi's mans a l'obra, expliqui'ns i porti en aquest Parlament aquest suposat pla de reactivació econòmica que vostè avui aquí ens ha dibuixat. Estarem esperant a veure per escrit quins són aquests plans, i després els podrem ensenyar a la població. Les comarques amb centrals nuclears no mereixen aquesta desconsideració; són unes comarques que aporten una bona part de la generació de l'energia elèctrica de Catalunya i assumeixen uns riscos que la resta de catalans no assumeixen. Conseller, esperem les seves notícies, no genèriques, com avui, sinó concretes i per escrit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Felip Puig

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Té raó de desconfiar del model energètic del Govern del Partit Popular; nosaltres també en desconfiem profundament. Però també del model energètic del Partit Socialista, culpable del dèficit elèctric que avui hi ha a tot l'Estat espanyol, de 30.000 milions d'euros, només, per pagar entre tots els ciutadans i que encara no sabem com ho farem, vostès.

De totes maneres, si vol que parlem del que estem fent a les comarques amb centrals nuclears, u, en l'àmbit de l'estratègia industrial estem impulsant un sector específic i prioritari en l'àmbit de l'energia, dels recursos, on aquestes comarques tindran ben aviat una focalització i una prioritat amb les iniciatives pel que fa a la industrialització.

Dos, el Pla estratègic per a l'impuls empresarial i l'ocupació de les Terres de l'Ebre, que està, amb la Universitat Rovira i Virgili, en aquests moments sent revisat per transformar-lo en un pla d'acció operatiu, precisament es centrarà en la reactivació econòmica d'aquestes comarques i de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant com a municipi, també, adjacent.

Tres, el programa Set comarques, impulsat des del Servei d'Ocupació de Catalunya, on les quatre comarques de l'Ebre també tenen una actuació preferent en el camp de l'ocupació, de la dinamització i, finalment, de la reactivació econòmica.

Quatre, la marca turística de les Terres de l'Ebre, amb la propera obertura d'una nova oficina turística a les Terres de l'Ebre, que, a més, també està donant un major recorregut a l'activitat econòmica al voltant del turisme.

Cinc, el programa XFOCAT, que preveu l'extensió de la fibra òptica també d'una manera especial a aquestes comarques.

I sis, l'Incasòl, que també els darrers temps ha fet importants actuacions en el sector de la Porrassa i les Tàpies II, a Vandellòs; també al sector del Molló, Tivissa i Móra la Nova; també a Móra d'Ebre unes actuacions

de revitalització del nucli antic; també a Móra d'Ebre transformant una ARE, i al municipi d'Ascó també desenvolupant el pla parcial d'Aubals.

Tota una sèrie d'accions que passen de la planificació teòrica a la concreció d'activitats i iniciatives, precisament, per a la reactivació econòmica. I nosaltres fugim també del seu model de planificació: setanta-una ARE aprovades durant els seus governs, setanta-una àrees residencials estratègiques, dues desenvolupades. Nosaltres anem a l'acció, i no a la planificació estèril, senyor Sabaté.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'àrea bàsica de salut de l'Escala.

Pregunta

al Govern sobre l'àrea bàsica de salut de l'Escala (Alt Empordà) (tram. 310-00387/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, a finals de l'any 2012 vostès van treure a concurs l'Àrea Bàsica de Salut de l'Escala, la seva gestió. L'adjudicació d'aquesta gestió a l'empresa privada Eulen va generar un gran rebombori; finalment, s'anullà aquesta adjudicació.

Ara, dos anys després, reproduïm una situació similar, han tret de nou a concurs la gestió d'aquesta àrea bàsica juntament amb tres àrees bàsiques més. Què ha fet el Govern aquests dos anys? La resolució d'aquest concurs, senyor conseller, pot significar de nou l'adjudicació de la gestió d'aquests centres d'atenció primària a empreses privades amb ànim de lucre?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, el que ha fet el Govern en aquest període de temps és fer seu l'informe derivat de la Moció 3/X del Parlament i aplicar aquests criteris a la nova licitació. Això és el que ha fet el Govern, tenint en compte, com saben molt bé, que no és un instrument adient per a això i que no està a les nostres mans canviar-lo.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Gràcies. Senyor conseller, jo crec que hauríem de fer-nos tots una pregunta prèvia a aquesta situació, que és si estem d'acord o no al fet que hem de treure a concurs la gestió de l'atenció primària; en funció de la resposta, podrem actuar.

Nosaltres creiem, i crec que amb això convenim, que l'atenció primària és un element nuclear del sistema sanitari de salut; que és fonamental per resoldre la major part dels problemes de salut, quantitativament parlant, dels ciutadans; que és determinant per prevenir-los, i que, a més a més, és fonamental la seva existència per protegir i prevenir la salut dels ciutadans de Catalunya.

Feta aquesta resposta, nosaltres li hem de dir que creiem que hi ha alternatives. Estem parlant del voltant d'una setantena llarga d'àrees bàsiques de salut de 369 que té avui Catalunya. Existeixen altres alternatives, ho creiem i n'estem convençuts.

Som conscients, també, del canvi de context, de la situació, de l'interès de les empreses privades del sector salut, dels fons d'inversió i els fons de capital risc. I creiem que com que aquest canvi de context anirà cada vegada en augment hauríem de respondre'ns, primer de res, aquesta pregunta. Sàpiga que nosaltres entenem que és una qüestió de voluntat política, no tan sols d'instruments, perquè instruments n'hi ha. Si aquesta voluntat política hi és –i ens agradaria que contestés clarament aquesta pregunta–, sàpiga que pot comptar amb nosaltres per prendre decisions, a més a més de canvis legislatius i normatius. Però, si no hi és, si han de continuar traient a concurs la gestió de les àrees bàsiques de salut de l'atenció primària, sàpiga que nosaltres..., no pot comptar amb nosaltres en això. Nosaltres estem radicalment en contra d'allò que pot significar de veritat –de veritat– la privatització del sistema sanitari català pel que fa referència a l'atenció primària.

Allò que nosaltres fins ara érem reticents a dir, que a Catalunya es feia negoci amb la salut, segons com acabin...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...aquests concursos... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, com sap molt bé, el nostre model és un model integral de serveis i

territorial, eh? I, per tant, té sentit que l'operador, que el gestor que està en un territori gestionant altres línies d'atenció també gestionem, ara, integrar l'atenció primària. I això és el que també volem pel que fa a l'Alt Empordà.

Dit això, home, jo demanaria una mica de coherència, perquè vostès el 2006 van treure a concurs totes les àrees bàsiques; per tant, si hi han altres instruments i altres elements, a mi m'agradaria que me'ls diguessin, perquè els aplicariem ara.

Dit això –dit això–, hem de ser tots una miqueta conscients, i vostè ho ha dit molt bé, que els escenaris han canviat, però la llei no ha canviat. I la Llei de contractes de les administracions públiques no està feta per a aquesta finalitat que nosaltres perseguim: no contempla, en primer lloc, les entitats sense afany de lucre com a prioritàries; no contempla la territorialitat, i no contempla els aspectes de resultats anteriors, no contempla això.

Ara, el que jo puc dir-li és que per a l'Alt Empordà nosaltres farem tot el possible perquè aquest model de serveis integrals continuï, perquè, en el fons –en el fons–, que és la realitat, el que ens preocupa per a l'Alt Empordà i per a tota l'atenció als ciutadans d'aquest país és precisament la primària, que rebin la millor atenció sanitària i mèdica, amb la màxima autonomia possible dels seus professionals i amb els recursos adients.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la participació de l'Administració educativa en el procés participatiu del 9 de novembre del 2014.

Pregunta

al Govern sobre la participació de l'Administració educativa en el procés participatiu del 9 de novembre de 2014 (tram. 310-00390/10)

La formula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señores del Gobierno, ¿cuál va a ser la participación del personal al servicio del Departamento d'Ensenyament y cuál va a ser el uso de los locales, institutos públicos, para esta propuesta..., este proceso de participación popular que ustedes parece que pretenden llevar a cabo el día 9 de noviembre y que han convocado por el momento por la tele?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. *Diputado Carrizosa*, jo crec que, primer de tot, el que hem de fer és no confondre un procés de participació –procés de participació previst per al 9 de novembre– amb l'Administració educativa, perquè sembla com si vostès volguessin confondre això; són dues coses molt clares, molt diferents. I, per tant, vostè sap que qui participa en aquest procés de participació previst per al dia 9 de novembre són voluntaris.

Miri, l'informo que en aquest moment, doncs, hi han 40.930 voluntaris, una xifra inèdita que jo diria que és un indicador d'aquesta voluntat expressada pels ciutadans de Catalunya que volen participar el dia 9 de novembre per decidir conjuntament, d'una manera lliure, d'una manera democràtica, quin és el nostre futur per al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Señora vicepresidenta, esto que dice usted de los treinta mil o cuarenta mil voluntarios será los que ponen a su disposición en la ANC o en otras sociedades civiles, porque la verdad es que no entendemos muy bien de donde salen estos voluntarios. Mire, lo que sí que sabemos es que... (*Remor de veus.*) Lo que sí que sabemos... (*Remor de veus.*) Mire, veo que levantan por aquí las manos –veo que levantan las manos. Yo les voy a decir, mire, lo que sí sabemos es que se van a usar los institutos públicos con los datos personales que allí se guardan sobre los alumnos, con el material escolar, con las fotografías... (*remor de veus*), se van a usar de forma ilegal.

Y luego sabemos otra cosa: sabemos que ustedes desde el Departamento de Territori están convocando a los directores de los institutos para que ellos convoquen claustros, pidan voluntarios funcionarios públicos, tres por cada uno de los institutos, coaccionan de esta forma en los claustros de profesores (*remor de veus*) para que se presten voluntarios... (*Alguns aplaudiments i persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, un moment... Demano al públic assistent que no aplaudeixi. (*Remor de veus.*) Senyores diputades i senyors diputats, acabem la pregunta, si us plau!

Carlos Carrizosa Torres

Espero que me...

La presidenta

Continuï... –continüï.

Carlos Carrizosa Torres

Bien. De esta forma, los voluntarios que se van a hacer cargo de las llaves de los institutos, que van a participar en este proceso, de esta forma ustedes están descargando su responsabilidad, ustedes están dejando patente que ustedes no dejan nada por escrito porque se están negando a estos profesores a impartir instrucciones por escrito, porque no la tienen ni siquiera válidamente convocada, esta mascarada que van a hacer ustedes el día 9; y, de esta forma, los funcionarios públicos están contrayendo responsabilidades, porque ustedes se están escondiendo detrás de ellos, porque quien coja las llaves del instituto y quien haga allí lo que tenga que hacer en esta *costellada* que ustedes preparan para el día 9 de noviembre lo hace a título personal y voluntario, pero promovido desde el Gobierno con los funcionarios públicos.

Miren, decreten, saquen ustedes algún tipo de norma, amparen a los funcionarios que obran en normas jurídicas, impartan ustedes instrucciones por escrito y de esta forma los funcionarios no serán utilizados por ustedes como si fueran de su propiedad, como si fueran esclavos de la antigua Roma en manos de sus dueños. (*Rialles, alguns aplaudiments i remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, vostè avui s'ha superat i l'únic argument... (*veus de fons*), sí, s'ha superat, vostès sembla que fan una cursa en aquest Parlament i l'utilitzen amb altres fins, hi han dos grups polítics, després veurem que tornen a preguntar sobre el mateix, i a veure qui la diu més grossa, si m'ho permet. Vostès només tenen un argument, que és el de la por; que és el de... (*veus de fons*), sí, és el de la por, i és el del desconeixement, i és el de la mentida, i és el de la falsedat, i és el del menystenir un procés democràtic que està emparat per una voluntat expressada per aquest Parlament i que, més o menys compta amb quaranta mil persones voluntàries. Jo no sé si li he d'expressar i li he d'explicar el concepte de «voluntari», vostè el sap molt bé.

Jo el convido que vostè sigui voluntari, que entri a la web... (*alguns aplaudiments*), www.participa2014.cat. Hi han tres apartats, en aquell que posa «com ser voluntari», entri-hi vostè, participi, i sigui també un actor –un actor– de tot aquest procés que il·lusiona tot un país.

Deixi'm que li ho digui, perquè li quedi molt clar: l'Administració educativa, ni pública, ni privada, participen, no participen en aquest procés; hi han locals que cedeixen els ajuntaments; hi han espais, també de la Generalitat, que s'utilitzen per un procés participatiu de tota la ciutadania, en els quals vostès estan convidats a participar. Escolti, exerceixin aquest dret democràtic, participin, facin-se voluntaris!

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'ús polític dels equipaments i el personal de l'ensenyament.

Pregunta

al Govern sobre l'ús polític dels equipaments i el personal de l'ensenyament (tram. 310-00394/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta, ¿puede usted confirmar o desmentir aquí, en sede parlamentaria, que la Generalitat ha involucrado a centros educativos y profesores en los actos no académicos del 9-N?, ¿que ha pedido a los directores que permitan y coordinen el uso de los institutos cediendo las llaves a un tercero si se niegan a participar ellos? ¿Puede usted confirmar o desmentir aquí, en sede parlamentaria, que la Generalitat no ha enviado ninguna instrucción por escrito porque pretende que todo esto se realice bajo la responsabilidad personal de los directores? ¿Puede usted confirmar o desmentir aquí, en sede parlamentaria, que, desde la Generalitat y a través de la patronal, también se ha pedido la cesión de colegios concertados, concretamente en Tarragona?

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

He demanat abans que no s'aplaudeixi des del públic. (*Remor de veus.*) Passa alguna cosa ara? (*Veus de fons.*) No ho han sentit abans, eh? No ho han sentit, que ho he dit? (*Pausa.*) Doncs, callin, si us plau!

Té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Jo ho acabo d'explicar fa un moment. Jo ja dic que sovint vostès coincideixen amb els plantejaments i les preguntes que fan al Govern. Segurament, si parlessin abans, doncs, podrien utilitzar els seus torns per fer preguntes diferents perquè li hauré de respondre exactament el mateix.

Senyora Cuevas, vostè sap perfectament... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera*), educativa no participa directament, sinó que son locals cedits pels ajuntaments, i també són locals propietat de la Generalitat, de centres públics i també de centres concertats.

Deixi'm que li digui una cosa, perquè aprofito per informar-los. Miri, en aquest moment, a 942 municipis –a 947– la gent hi podrà participar directament.

Hi han 1.317 locals de participació, repartits per tot el territori, amb 6.695 meses de participació, la qual cosa facilitarà que totes aquelles persones que vulguin participar tinguin al seu abast, al més a prop possible, un punt de participació per facilitar aquest procés democràtic, aquesta crida a poder-nos expressar i decidir quina és la voluntat política del nostre país.

La convido, a vostè, i a totes les persones del seu partit que vulguin i que puguin participar aquest dia en aquest procés.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias. Vicepresidenta, si mantienen que la consulta del 9-N no es un fraude de ley, ¿por qué se niegan a facilitar instrucciones escritas a los directores? ¿Por qué no confirma o desmiente usted lo que yo le he preguntado? Parece que la astucia consiste en utilizar políticamente los bienes y los servicios públicos, pero que sean otros, los funcionarios que dependen de ustedes –y aquí está el elemento de coacción–, los que se arriesguen a incurrir en responsabilidades por ceder el uso de bienes públicos sin título jurídico, es decir, sin amparo legal, por permitir su ocupación para un uso no educativo sin cobertura legal. ¿Quién responderá por la custodia de estos edificios y de la información de los datos de carácter personal y académico?

Los directores y también los sindicatos, mire, les han pedido que confirmen por escrito las instrucciones del 9-N. ¿Por qué no se atreve la consejera Rigau, si todo es legal? ¿Ampliará la Generalitat el seguro de responsabilidad civil a los centros para el 9-N? Quede clara una cosa: los directores no tienen ninguna obligación de colaborar sin orden escrita, pero ¿puede usted garantizar que no habrá represalias? Denunciamos ahora que tienen ustedes la lista negra de directores y docentes según su opción ideológica. Sabemos que unos han sido felicitados y otros preguntados por su falta de colaboración por responsables de Ensenyament. Si voluntariamente o por miedo, sin instrucciones escritas, sin cobertura legal se prestan a colaborar, estos docentes serán los únicos responsables y se expondrán a las consecuencias administrativas, civiles o penales que se deriven de un acto político y partidista que pretende esquivar la suspensión del Constitucional.

Vicepresidenta, los centros educativos, los directores como tales, no están al servicio de su cruzada separatista, sino de la educación y de la legalidad. Tampoco están al servicio de la Generalitat los presos del Cire, a los que ustedes están utilizando para hacer las papeletas, y no lo niegue ya, abusando de su condición de privación de libertad y malgastando nuestros impuestos. Todo esto no es astucia, es un comportamiento impropio e indigno en un gobernante, es un fraude a la democracia, a la ley y a los catalanes.

(Aplaudiments i crits en un sector del públic.)

La presidenta

Als senyors del públic que acaben d'aplaudir els demano que surtin de la sala; ja els he avisat. Ja poden sortir. *(Alguns aplaudiments, forta remor de veus i esbrancada en el sector del públic.)*

(Pausa.)

Senyores diputades, continuem, si us plau. Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, aquest és un procés tremendament respectuós. I en aquest Parlament sempre hem intentat tots els grups de la cambra tenir un debat respectuós, respectant la pluralitat d'opinions i sempre, doncs, amb aquest talant pacífic que ens ha caracteritzat com a poble. Senyora Cuevas, vostè..., ara em venia aquell refrany, aquell rodolí castellà que diu «el ladrón cree que todos son de su condición», no? Per tant... *(Remor de veus.)* No, no..., no pressuposi que el Govern de la Generalitat actua de la mateixa manera que poden actuar altres. Número 1.

Escolti, no jugui amb la por. Però quines llistes? Però qui fa llistes? Ni llistes, ni felicitacions, ni represàlies. No posi la por en el cos de ningú. Escolti, hi participen *voluntaris*, persones que voluntàriament, sense cap coacció –sense cap coacció–, han decidit aquell dia oferir-lo a un servei a la comunitat i al país. Voluntaris. Està obert. Participin, facin voluntaris.

(Remor de veus.)

La presidenta

Continuem amb les preguntes. Entre pregunta i pregunta no es demana la paraula, senyora... El que han de fer és escoltar.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de salut pública (tram. 310-00395/10)

Passem a la pregunta següent, és sobre les polítiques de salut pública i la formula la il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller* de Salud, después del escándalo ocasionado por su mala gestión al frente de la crisis sobre la legionela, intentando ocultar diez víctimas mortales, ¿qué valoración hace sobre las políticas de la Agencia de Salud Pública?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Miri, la valoració sobre les polítiques de salut pública del departament són clares i senzilles, i m'adreço als resultats: no hi ha brot de legionella.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Eva García i Rodríguez

Gracias, señora presidenta. No habrá legionela pero hay diez víctimas mortales que ustedes han intentado ocultar. Mire, estos últimos tiempos hemos conocido la intención de la Agencia de Salud Pública de regular el uso y el consumo de la marihuana. Bajo el falso pretexto de su uso con finalidades terapéuticas, ustedes pretenden regular el consumo. En el fondo es una legalización, una legalización encubierta en base a unos criterios de salud, del cultivo y consumo de marihuana en determinadas ocasiones.

Ustedes han redactado unos criterios o recomendaciones que entran en clara contradicción con nuestro ordenamiento jurídico y los catalanes tenemos derecho a saber la verdad. Lo que menos les preocupa es el uso terapéutico del cannabis, que es lo más importante, aquello que este Parlamento había trabajado a fondo con anteriores gobiernos. Los únicos requisitos que ustedes establecen ahora para el consumo de marihuana en las asociaciones cannábicas es tener dieciocho años y ser fumador habitual de cannabis. Pero, señor *conseller*, ¿Quién determinará que una persona es consumidora habitual de cannabis? ¿Cómo se acreditará? ¿Quién vigilará que los socios cumplan esta condición?

Miren, ustedes no concretan lo importante, no especifican a cambio de qué la asociación proporciona el cannabis a sus socios, porque ¿pagaran una cuota o pagarán la cantidad consumida? ¿Hay una contraprestación económica entre el socio y la asociación para la obtención del cannabis? De ser así, señor *conseller*, estaríamos ante un tráfico de cannabis, porque si lo cultivan ellos mismos, ¿qué harán los Mossos d'Esquadra? ¿Harán la vista gorda con los clubs de fumadores de porros y, en cambio, decomisarán la misma marihuana a un particular? ¿Qué base legal tendría, para unos sí y para otros no? Señor *conseller*, y si por ejemplo la distribución se hace en un bar, ¿los mossos intervendrán la marihuana, y si se hace en los clubs cannábicos no?

Mire, ¿qué piensa el señor Espadaler de todo esto? Usted no lo ha consensuado con ellos. Usted, de todo esto, señor Ruiz, no dice ni pío –usted no dice ni pío. Sus criterios y recomendaciones son completamente contrarios a la actuación de los Mossos d'Esquadra y demás policías. Mire, señor *conseller* de Salut, esta iniciativa es claramente un peaje que ustedes están pagando para suplicar el apoyo parlamentario de Esquerra Republicana. Están ustedes tan entregados a los brazos de Esquerra Republicana que están dispuestos... (*Remor de veus.*) Señora presidenta, yo pediría por favor el mismo respeto que usted tiene cuando in-

tervienen grupos que apoyan al Gobierno. Dicho esto, están ustedes, señor *conseller*, tan entregados a los brazos de Esquerra Republicana que están dispuestos a mendigar...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Eva García i Rodríguez

...a cualquier precio en este caso... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, dedueixo de la seva pregunta que m'està demanant que legalitzi la marihuana, perquè, és clar, amb aquesta vehemència amb què s'ha explicat, dient-me tot el que hauríem de tenir en compte i tot el que hauríem de preveure, m'està demanant que regularitzi la legalització de la marihuana.

Miri, en aquests moments Catalunya és el lloc on més marihuana es decomissa, per tant, no confonguem les coses. Hem dit que el problema de la marihuana era un problema de salut, i comprendrà que aquest conseller, metge –metge, repeteixo–, mai, mai promourà el consum de la marihuana, per moltes raons, de salut pública i per raons, òbviament, d'ètica.

La marihuana..., és evident que està regulat el consum en aquest país, ens agradi o no ens agradi. El consum és lliure sempre que es faci d'allò que tu cultives, i la resta està tot, tot, regulat. Està prohibida la producció, està prohibida la venda, està prohibit el comerç; està tot regulat. No m'expliqui que hem de regular res perquè em dona la impressió, hi insisteixo, que el que em demana és que regularitzi la marihuana a Catalunya, al contrari del que dona la impressió que era la intenció de la seva pregunta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'entrada en funcionament del portal MónCat.

Pregunta

al Govern sobre l'entrada en funcionament del portal MónCat (tram. 310-00391/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Mireia Canals, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Mireia Canals i Botines

Bon dia, conseller. L'altre dia parava atenció a aquestes línies del professor Harari: «La millor manera

d'apreciar la direcció general de la història és comptar el nombre de mons humans diferents que han coexistit al planeta Terra a cada moment.» I acaba dient: «Avui estem acostumats a mirar-nos el planeta com una unitat, però durant la major part de la història la Terra era, de fet, tota una galàxia de mons humans aïllats. Així, doncs, mirar-nos el planeta com una unitat és la globalització, que té un impacte en el món del treball, en la construcció col·lectiva d'un futur esperançador.»

En aquest sentit, la mobilitat geogràfica és una realitat on cada any es troben més persones del nostre país, especialment els joves. És per aquest motiu que es fa imprescindible que l'Administració doni resposta a les demandes de suport i acompanyament en el procés migratori efectuades per col·lectius organitzats de catalans i catalanes que treballen a l'exterior. Es tracta, en definitiva, d'abordar de manera integral el fet migratori i acompanyar aquests ciutadans en totes les seves fases de la seva iniciativa; però, sobretot, en la seva voluntat de retorn i en la posada en valor de tot el capital de coneixement i experiència professional adquirida.

En aquest sentit, la setmana passada el Departament d'Empresa i Ocupació va presentar el portal MónCat davant la societat catalana, les institucions i les missions diplomàtiques a Catalunya. A més a més, aquesta iniciativa, ja materialitzada pel Govern de la Generalitat de Catalunya, dona compliment al mandat parlamentari de dues resolucions, la 301 i 323, que precisament instaven el Govern a afavorir i donar suport al retorn dels joves que haguessin migrat. D'altra banda, i amb relació a l'acció exterior d'aquest Govern, el projecte de la primera Llei d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, debatuda en aquest Parlament i pendent d'aprovació en sessió plenària, també sumarà esforços i reforçarà en aquest sentit.

Per tot això, conseller, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem felicitar-los per la iniciativa i, en darrer terme, voldríem saber quin és el capteniment del Govern sobre l'entrada en funcionament d'aquest portal, el portal MónCat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada. Evidentment, donant compliment a mandats d'aquest Parlament, reiterats, en un debat de política general però també en un debat monogràfic sobre polítiques de joventut, el Govern, d'una manera coordinada amb la Secretaria d'Afers Exteriors, també amb la Direcció General d'Immigració, amb la Direcció General de Joventut, amb Benestar Social i amb altres departaments, impulsat des del Servei d'Ocupació i des de la Secretaria d'Ocupació i Relacions Laborals, ha posat en marxa un portal que, modestament, creiem que és referent. La felicitació de la diputada segura-

ment, doncs, pot ser no del tot objectiva, entenent que és d'algú que dona suport al Govern, però li haig de dir que en l'acte de presentació vàrem rebre la felicitació generalitzada de tots els cossos consulars que ens van acompanyar i que van observar d'una manera, diguem-ho així, doncs, molt positiva una iniciativa que ells no coneixen en els seus països i que han valorat molt sincerament perquè també als seus propis serveis els permetrà, d'alguna manera, vehicular informació, assessorament, acompanyament en tot el que és, com vostè ha dit, una oportunitat –avui, malauradament, també necessitat– per a una part dels nostres conciutadans.

La voluntat del Govern és veure, per tant, en aquesta mobilitat en un món global no només una oportunitat per al talent que el nostre país genera, sinó també, dins de la necessitat de moltes persones avui de trobar feina a fora del nostre país, un acompanyament i al mateix temps també un assessorament que els permeti, en tots els processos d'aquesta situació, informació, comunicació i d'alguna manera, doncs, orientació. És un portal que permet, tant per als que surten com als que estan en trànsit a diferents països, com als que volen tornar i com als que volen observar, possibilitats també, en aquest sentit, de retornar aquí a treballar o reintegrar-se a casa nostra. Creiem que aquest portal, que és absolutament transversal, dona suport a aquestes situacions de mobilitat originades per situacions de necessitat o també d'oportunitat, perquè hi ha molta gent que surt precisament per acabar els seus processos de formació o per iniciar els seus processos, també, laborals.

Aquest és un portal, ho repeteixo, que avui ja té més de catorze països, amb tota la informació disponible –tota– dels països de referència i d'acollida, des d'una perspectiva laboral, des d'una perspectiva social, des d'una perspectiva informativa, des d'una perspectiva fiscal, des d'una perspectiva diplomàtica, laboral, empresarial, i al mateix temps també ofereix tota la informació de Catalunya per a aquells que necessiten retornar i reintegrar-se des de qualsevol perspectiva. Una bona iniciativa, mandat del Parlament, que el Govern ha complert.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el lliurament d'armilles lleugeres als mossos d'esquadra.

Pregunta

al Govern sobre el lliurament d'armilles lleugeres als mossos d'esquadra (tram. 310-00392/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Lluís Ginó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, no es preocupi que no li preguntaré pel 9-N. Pel que sí que li preguntaré és per

una preocupació manifestada en diferents àmbits per part dels Mossos d'Esquadra des de pràcticament l'any 2007, una reivindicació transversal, molt i molt reivindicada, independentment de qui en un moment determinat tingués la direcció o la competència per a la direcció dels Mossos d'Esquadra.

Li plantejo aquesta pregunta fonamentalment per dues qüestions. Una de molt concreta, que és que en comissió i fins i tot en aquest Ple fou aprovada una moció en la qual la reivindicació de les armilles de seguretat dels mossos d'esquadra fos una prioritat per part del departament a l'hora de prioritzar les consignacions pressupostàries. I, per altra banda, també, hi ha un acord del Govern del febrer, març d'aquest any 2014 en què es fa un encàrrec precisament per adquirir les armilles antibala. El que nosaltres li demanem és que expliqui en el plenari quin és l'itinerari d'aquest acord del Govern, com s'ha materialitzat aquest acord i quina perspectiva té per al futur, per resoldre una mancança certament punyent dels Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, també podria preguntar pel 9-N, perquè les idees són molt clares al Govern i, evidentment, també al Departament d'Interior, com no podia ser d'altra manera.

Però, en qualsevol cas, li agraeixo que faci aquesta pregunta sobre les armilles, que certament, com vostè diu, aquest és un tema que es posa damunt la taula ja a la setena legislatura –estem parlant de l'any 2006–, hi ha el primer plantejament; a partir d'aleshores han anat discorrent diferents episodis: el 2006 es fa aquesta demanda; el 2010, de fet, es crea una comissió tècnica per estudiar la bondat... –estem parlant d'armilles lleugeres per portar sota la roba, no de les armilles pesants, que segueixen existint, evidentment, a disposició dels agents, a dintre els cotxes patrulla–; el 2013 es crea, doncs, aquesta comissió, es fa una resolució, certament, d'aquest Parlament, i atenent la resolució també d'aquest Parlament i la voluntat del mateix Govern el que s'acaba fent és un acord de govern per fer un pluriennal que consisteix a poder dotar fins a 13.500 armilles, en l'horitzó del que va de principis o segona quinzena de desembre proper fins a l'any 2016, a totes les unitats.

De quina manera ho preveiem fer? Doncs, miri, a partir de la segona quinzena d'aquest desembre començarem a lliurar les primeres 3.500 armilles, ho farem a les unitats fonamentalment de seguretat ciutadana, perquè són aquelles que estan més a prop del carrer; el febrer de 2015 haurem lliurat 5.500 armilles més –per tant, la totalitat de les unitats de seguretat ciutadana a les portes de l'estiu de l'any que ve tindran aquesta

dotació al cent per cent–, i el gener de 2016, les 4.500 armilles restants.

Però voldria afegir-hi una segona consideració: més enllà de dotar a aquests 13.500 agents, dels 17.000 llargs que té el cos, hem decidit i hem pres aquesta decisió –i això també ho voldria posar en coneixement, doncs, del Ple, i així ho farem també en els òrgans sindicals– de dotar-nos també d'aquestes 13.500 armilles restants, cosa que estarem en condicions de fer l'any 2017. Per tant, considerariem EPI –equipament de protecció individual– el que és les armilles i, per tant, en regularíem l'ús. Per tant, no quedaria en l'àmbit estricte de la discrecionalitat dels agents poder-les fer servir, sinó que es regularia com a EPI que és, atenent a dos criteris que són fonamentals, i més d'una vegada hem tingut ocasió de subratllar-los, tant en ple com en comissió. Davant d'un escenari de dificultats objectives pressupostàries, hi han dos criteris fonamentals: la millora de les condicions materials de treball –aquí hi ha tot un aspecte que té a veure, per exemple, amb el parc mòbil substancialment millorat– i la millora de les condicions de seguretat. I fer aquesta aposta rotunda, radical, per dotar la totalitat del Cos de Mossos d'Esquadra d'armilles lleugeres és apostar per la seguretat.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions del Departament d'Ensenyament perquè els joves que no han acabat l'educació secundària obligatòria puguin obtenir una titulació de formació professional.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions del Departament d'Ensenyament perquè els joves que no han acabat l'educació secundària obligatòria puguin obtenir una titulació de formació professional (tram. 310-00393/10)

La pregunta la formula la il·lustre senyora Ramona Barrufet, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, el passat 25 de setembre va comparar-se davant la Comissió d'Ensenyament i Universitats per explicar-nos com s'havia iniciat aquest nou curs escolar. Vam constatar que gràcies al treball del professorat, gràcies als equips directius i a l'administració l'inici s'ha fet amb una bona normalitat.

D'entrada, el decret que es va aprovar el passat mes de març, de plantilles docents, perfils i provisions de llocs de treball, ha permès que aquestes plantilles s'adaptin d'una manera més real a les necessitats de cada centre. Cal destacar que el curs s'ha iniciat amb un augment de 815 dotacions de personal docent.

En segon lloc, s'ha implantat el currículum de tercer i de quart d'educació secundària al servei comunitari.

Aquesta assignatura, que educarà els alumnes en la responsabilitat d'exercir la ciutadania activa per mitjà de la participació en la comunitat, és un instrument molt útil per a desenvolupar la competència social i ciutadana.

També vam poder comprovar que l'aposta del Govern cap a la formació professional segueix creixent. Actualment tenim una formació professional més flexible i adaptada als alumnes; hi ha més cicles formatius responent al sector empresarial; segueix creixent l'opció de les empreses, de les entitats, apostant per la formació professional dual, i s'inicien els programes de formació i inserció, els quals substitueixen els anteriors PQPI, per a tots aquells alumnes que no finalitzen l'educació secundària.

També vau explicar, consellera, la connectivitat a la xarxa dels centres educatius: un 68 per cent dels centres del departament disposen d'alta capacitat, i s'està treballant perquè aquesta xifra augmenti fins a un 96 per cent, la qual cosa palesa l'avanç i l'aposta del departament cap a les noves tecnologies, amb la finalitat d'arribar a disposar-ne en un futur proper a la totalitat dels centres.

La setmana passada ens vam poder fer ressò d'una notícia molt positiva per als joves que tenen el risc de caure del sistema educatiu, i és una de les principals apostes d'aquest Govern, tal com ha reiterat moltes vegades el president: feina i formació. Per tant, totes les actuacions encaminades en aquest sentit seran enormement positives per al conjunt del país.

La nostra pregunta, consellera, és: quines actuacions està desenvolupant el Departament d'Ensenyament per tal que els joves que no han acabat l'educació secundària obligatòria puguin obtenir aquesta titulació i complementàriament una titulació de formació professional de nivell 1?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és ben cert que després de la compareixença hem endegat una nova iniciativa, una nova iniciativa en el marc d'aquest binomi: feina i formació, formació i feina. Tots sabem que sense formació costarà trobar feina, tots sabem que per trobar feina cal demostrar formació.

És per això que hem incrementat en molt el nombre d'alumnes amb graduat escolar; recordin que hem passat d'un 77 per cent a un 86 per cent. Per això estem reduint d'una manera molt important l'abandonament prematur: el 2010 estàvem a 28,93, el tercer trimestre del 14 estem a 22,92, hem baixat sis punts. Hem incrementat la formació reglada, formació professional, en més de trenta mil places; superem ja les 135.000, ho ha dit vostè. Hem fet aquesta nova modalitat de PQPI d'una formació d'un any, però, veient que encara tenim alumnes que repeteixen quart

d'ESO i alumnes que poden repetir en el futur i que estan en una situació de risc, hem dissenyat un nou model, que experimentarem en prova pilot; un model que ja integra la formació professional més vinculada a Ensenyament, i la d'empresa.

Fixi's que és una prova pilot que farem a Premià de Mar, Salt, Tarragona i Lleida, que donarà una formació en la qual el 60 per cent serà de formació professional i el 40 per cent d'ESO, amb la voluntat que després de dos anys puguin tenir aquests joves el graduat escolar i el certificat de professionalitat de nivell 1. Per tant, és una nova modalitat que prepara directament per accedir a una professió si no es vol continuar estudiant, però alhora et dona el graduat per poder continuar estudiant. Per tant, és una nova línia en la integració de la formació i, sobretot, per garantir a tota la ciutadania aquell mínim de formació professional que li permeti la inserció professional.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes arran de la suspensió del Decret llei sobre la pobresa energètica i la invalidació de les mesures per a prohibir la fracturació hidràulica (tram. 317-00226/10)

La primera és sobre la situació política, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Un dia al Parlament, una mica, de *Roberto Alcázar y Pedrín*; només falta *la cabra de la Legión*. (Rialles.) Però, en tot cas, «demofòbia» és la fòbia a la democràcia, i no només és que... (*Veus de fons*.) I llibertat a Arnaldo Otegui, efectivament, senyor Rivera –no em compti el temps, si us plau–, llibertat a Arnaldo Otegui, segrestat per l'Estat. No només és que s'impugnin la Llei de consultes i el decret... (*Remor de veus*.)

La presidenta

Demano... Demano...

David Fernández i Ramos

Nosaltres mai el tallem, senyor Rivera. Mai el tallem, nosaltres, a vostè. Mai.

La presidenta

...que escoltin... (*Persisteix la remor de veus*.) Senyor Rivera... (*Pausa*.) Senyor Rivera, si us plau, deixi que intervingui el diputat –deixi que intervingui el diputat. Senyor Fernández...

David Fernández i Ramos

«Demofòbia» no és només que s'impugnin la Llei de consultes i el decret, i també el pla de participació, sinó suspendre el decret, el pobre Decret de pobresa energètica, suspendre també la prohibició del *fracking* d'aquesta casa, suspendre també una consulta a les Illes Canàries i, alguns també d'aquesta cambra, intentar suspendre també *L'estaca* de dissabte passat. Així anem de malament, democràcia zero i sobirania menys deu. Però amb aquesta ofensiva centralitzadora, «lliberticida» i antidemocràtica, dues primeres preguntes.

Una: a les portes del setè hivern en crisi, amb un 23 per cent de la societat en risc d'exclusió social, amb un 34 per cent de les llars en situació de no arribar a final de mes, com pensa el Govern capgirar el pobre Decret de pobresa energètica? Com combatrem la voracitat dels carronyaires, és a dir, aquests beneficis pornogràfics dels prestadors de serveis contrarestats a la misèria de les famílies?

I la segona, amb perspectiva ecològica i de defensa del territori: com revertirà el Govern la prohibició de la prohibició del *fracking*?

Gràcies, presidenta, president...

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, crec que ha posat un exemple, doncs, molt precís i molt bo, per altra banda, del que en podem dir «les limitacions de l'autogovern». Anem concretament al tema de la pobresa energètica.

El Govern de Catalunya i aquest Parlament tenim o no capacitat, per exemple, per intervenir sobre les tarifes del món energètic? No. Tenim capacitat per fer regulació en el món energètic? No. Tenim necessitat de protegir les persones que passen fred en el nostre país? Sí. Dintre dels nostres petits marges d'autonomia i d'actuació, en aquest terreny concret de l'àmbit energètic, què fem? Fem aquell decret. Per procurar què? Que a les persones que ho passen malament des del punt de vista de l'escalfor a casa seva no se'ls talli el subministrament durant aquests mesos d'hivern. I què fa el Govern de l'Estat? Ho porta al Tribunal Constitucional i ho suspèn. Aquesta és la realitat. Per tant, la reflexió és: aquest és el nivell d'autogovern que realment es mereix el nostre país?

I exactament igual en el tema del *fracking*. Què farem? Espavilar-nos amb els programes socials en l'àmbit energètic tant com puguem, amb ajuntaments, amb entitats, com ja estàvem fent; esperar l'aixecament immediat d'aquesta suspensió; esperar que el Tribunal Constitucional tingui una mica més de criteri que el Govern espanyol i que li deixi a la Generalitat fer a Catalunya allò que és elemental, que és poder-se ocupar de la gent que ho passa malament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. President, en la mateixa estela de prohibicions, d'impugnacions i de persecucions, d'aquesta obsessió neuròtica del Regne d'Espanya per perseguir inquisitorialment unes urnes, el dret a opinar, per vulnerar també i suspendre drets civils fonamentals d'expressió i participació política, volem fer tres reflexions i una pregunta, amb el mateix esquema de prohibició, eh?

Nosaltres no esperem res de l'Estat. Ha dimitit i ha desistit de ser un escenari de resolució democràtica. Hi ha nul·la voluntat, només volen guanyar temps. Això és el bucle del hamster, i el que cal és parar la roda i saltar i, per tant, cal fer via i al marge, perquè aquest procés és amb el nostre poble, i no pas amb l'Estat.

Qui finalment generarà un esquema binari i conflictual, que no és el que volíem, és obvi que també vulnera el dret a votar «no» de les persones que volen votar «no», és que el dilema serà acatar o desobeir; o tot o res, no? Què farem i què faran? En la reflexió de pobresa, de territori i de vot, ens agradaria recordar: u, que la guerra de l'aigua la va guanyar el moviment veïnal en aquest país desobeint en la dècada dels noranta; dos, que el pla Caufec es va aturar salvant la Serra de Collserola gràcies a la desobediència i avui tenim judicis, i tres, que a Arenys la primera consulta per la independència també es va fer desobeint.

Des d'aquesta perspectiva i des de l'escola fèrtil de la desobediència civil. hi ha el dilema del moviment afroamericà. que diu que la pregunta i el problema no és mai «què faran ells?», sinó que la resposta, l'autèntica resposta és «què farem nosaltres»; no què fa una minoria que imposa, sinó què fa una majoria obligada a autodeterminar-nos. I, avui més que mai, amb la convicció i la dignitat que el 9 de novembre ha de ser un jorn de... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Avui, senyor Fernández, estem parlant de coses molt elementals, no són coses sofisticades. No estem parlant de coses, doncs, que puguin semblar més genèriques o més teòriques: una consulta, un procés de participació... Estem parlant de pobresa energètica, com en altres àmbits ens hem trobat en situacions més o menys similars. La pregunta clau és: quina capacitat de resposta té el Govern de Catalunya, que com a govern i administració no ens podem instal·lar en la desobediència permanent, com vostè comprendrà –això correspon a altres movi-

ments, fer-ho—, i que si no ens podem instal·lar en la desobediència, doncs, hem de procurar ajudar la gent i hem de procurar fer el que puguem amb els instruments que tenim.

Però el que s'està demostrant d'una manera evidència—i el tema energètic i de la pobresa energètica n'és un exemple molt clar— és que aquest Govern, el governi qui el governi, aquest país —el governi qui el governi—, no té els instruments per ocupar-se de la gent a fons, no els té. I això és el que s'ha de saber i això és el que hem de resoldre.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions i la presentació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 317-00225/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. President, una prèvia: vostès han votat a favor de la reforma energètica del Partit Popular a Madrid; per tant, amb les competències que tenen, han anat en contra..., que la gent sigui més pobre. Deixi ja de fingir aquí en nom de la pau, de la pobresa al món i de les solucions a la pobresa energètica, que és culpa de vostès també, i del seu grup parlamentari a Madrid.

Per cert, parlant de competències que sí que tenen, portar els pressupostos de la Generalitat. On estan els pressupostos, senyor Mas? El 10 d'octubre era l'últim dia perquè el senyor Mas-Colell portés els pressupostos de la Generalitat. Li ho vaig preguntar l'altre dia i no em va contestar. Li ho torno a preguntar. Perquè ara, després de l'últim dia, hem sabut que Esquerra ha dit que ja no dona suport al Govern, que han trencat el pacte de donar suport als pressupostos, perquè en el país nou no hi hauran pressupostos. Per tant, senyor Mas, jo li pregunto: en el país actual, vostè pensa portar els pressupostos, perquè ja està incomplint una altra llei, la Llei de finances públiques. On estan els pressupostos?

I li faig una esmena, lògicament, a això, perquè ho sàpiguen els ciutadans: si no hi han pressupostos no hi ha recuperació del sou dels funcionaris. Que ho sàpiguen els ciutadans que ens estan veient. Si no hi han pressupostos 2015 voldrà dir que hauran mentit un altre cop i que no hi haurà recuperació del sou dels funcionaris, que va ser retallat en un 7 per cent.

Jo li pregunto, senyor Mas, com pensa tirar endavant, si està sol, sense Esquerra Republicana, els pressupostos?, per què no els porta? I si està pensant vostè a prorrogar-los..., que, com vostè sap —també ho explico als ciutadans, que vostè no els ho explicarà— suposa que els funcionaris seguiran sense la paga, sense recu-

perar el cent per cent del sou..., on estan els pressupostos, senyor Mas?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Simplement, un punt primer d'informació: el Govern de Catalunya ja està fent tots els tràmits per portar al Tribunal Constitucional el tema de la reforma energètica. Li ho dic simplement perquè vostè ho sàpiga. Jo li parlo en nom del Govern de Catalunya, que defensa les competències del Govern de Catalunya. Estem fent exactament això, encara que potser a alguns no els agradarà del tot.

Segona cosa: senyor Rivera, portarem els pressupostos al Parlament. Si no els hem... (*veus de fons*) —espero—, dintre d'aquest any. Espero, deixi'm contestar-li. Vostè em deia: portaran els pressupostos? Sí, portarem els pressupostos. Segon, per què no els hem portat fins ara? Perquè, efectivament, se'ns ha dit que no se'ns donaria suport d'una manera prou explícita, almenys de moment; i, per tant, estem en una situació d'incertesa.

I, tercera afirmació, ja que vostè dona tanta importància a aquests pressupostos, i concretament al fet que hi hagi la recuperació, que, com vostè diu bé, requereix aquests pressupostos del 15 per a la paga extra, i per als interins, perquè recuperin també tot el seu salari i tota la seva jornada laboral, doncs, ja sé que compto amb el seu vot. (*Veus de fons.*) Perquè vostè no dirà que no a uns pressupostos que precisament vostès donen tanta importància al fet que es facin, concretament en aquest sentit.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

No m'escaparé, senyor president. Té tot el nostre suport per recuperar el sou dels funcionaris, tot el suport dels nou diputats de Ciutadans. Ara, les altres partides pressupostàries per fer referèndums que no existeixen o per gastar-ho en subvencions als mitjans amics, per a això, no compti amb el nostre suport; però per recuperar els diners que són dels ciutadans, dels funcionaris, que se'ls ha retallat una paga i que nosaltres volem que es recuperi, compti amb tot el suport incondicional del Grup de Ciutadans.

Dit això, president, quan els portarà? Perquè si depèn, com això, en política —també els farem una mica de pedagogia—, quan no hi ha majoria parlamentària vol dir que vostè està sol. Vol dir que ha de convocar eleccions, perquè si vostè no té majoria, suposo que no pensa viure en la pròrroga perpètua, en el frau democràtic que és no portar pressupostos al Parlament. Per tant, senyor Mas, amb qui pensa tirar en-

davant la legislatura si Esquerra no dóna suport als pressupostos?

Perquè clar, està molt bé parlar només del 9-N, de voluntaris, de la seva astúcia, que jo en dic covardia, perquè no fer un decret és de covards, en comptes de convocar i donar empara als funcionaris, ara en diuen «astúcia», jo crec que és covardia política. Per tant, senyor Mas, pensa vostè portar-los?, i, si no, convocarà eleccions fent cas a aquest grup parlamentari, que li ho ha dit fa molt de temps, i a la senyora Forcadell, paradoxalment?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Una altra precisió, senyor Rivera: de covards és utilitzar el Tribunal Constitucional per fer una feina que hauria de ser estrictament política i no d'aquesta mena. Això és el que és fer de covard, m'entén? (*Alguns aplaudiments.*) I no el sento mai expressar-se en aquest sentit.

Segona cosa que li volia comentar: potser l'ha sorprès, no?, perquè potser es pensava que jo avui fugiria d'estudi, que no sabia si portar els pressupostos aquí al Parlament o no... Senyor Rivera, tindrà ocasió de parlar d'aquests pressupostos. Deixi'm fer-li un advertiment: amb uns pressupostos no només es pot quedar bé, en temps de crisi. Es nota que vostè no ha governat mai enlloc. I que no deu haver fet mai un sol pressupost, ni el deu haver aplicat ni el deu haver liquidat. Segur. Perquè, si hagués fet això, sabia que en pressupostos en temps de crisi hi ha coses que cal prendre decisions difícils i coses que poden sortir bé i que són agradables.

Si vostè vol que hi hagi les agradables, que és recuperar la paga per als funcionaris i la jornada per als interins i també el seu sou, aleshores s'ha d'enfrontar a les difícils, perquè només quedar bé a la vida, senyor Rivera, no és possible.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la convocatòria d'un ple
específic sobre corrupció i qualitat
democràtica (tram. 317-00229/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, ahir vam expressar, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, quina era la nostra pos-

tura entorn a la decisió del Govern del PP de recórrer ara el procés participatiu. Es van negar a pactar el referèndum, van evitar fer la consulta tal com s'havia de fer la consulta, ara es neguen a que hi hagi un procés participatiu. Ara el pretenen illegalitzar, una mobilització sense mandat democràtic, però una mobilització, òbviament, que té valor polític.

Avui, des del nostre punt de vista, el PP és al·lèrgic a la democràcia: o la corromp o la impedeix. Ara bé, nosaltres entenem que la resposta ha de ser mobilitzacions amb diferents expressions, denunciant que no se'ns permet votar, amb el procés participatiu, però una proposta i una resposta, sens dubte, unitària.

Dit això, avui li volia preguntar sobre un tema també d'absoluta actualitat: corrupció política i qualitat democràtica. Un debat central a la nostra societat. Vostè ha donat resposta en diferents ocasions. Al nostre grup li agradaria que fes un balanç i que assumís un compromís. I el compromís és d'un ple monogràfic sobre la matèria, sobre corrupció i qualitat democràtica. Mariano Rajoy es nega a fer-ho al Congrés. Des d'Iniciativa i Esquerra Unida creiem que aquest Parlament ha de respondre amb un ple monogràfic per parlar-ne i per aprovar amb mesures i propostes concretes, més enllà d'allò que hem fet. I li volia plantejar, doncs, que agafés el guant i que poguéssim assumir en aquest ple allò que a Madrid es neguen a fer: un ple monogràfic sobre corrupció.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Sobre la primera part de la seva intervenció, senyor Herrera, jo estic cent per cent d'acord amb la seva valoració. Només fer notar que estem exactament en aquest punt i que a més a més l'hem explicat amb transparència: estem en un procés participatiu, no volem fer veure que això és allò que no és; és el que és, i espero que hi hagi una mica de seny i de criteri i que a Catalunya se li deixi fer un procés participatiu. Jo recordo que vostès, doncs, en el moment que governaven, aquells set o vuit anys, dirigien una conselleria que se'n deia «de Relacions Institucionals i Participació Ciutadana». Doncs estem fent això, una experiència important –això sí, molt important– de participació ciutadana. S'ha d'entendre en aquests termes, no?

Sobre el tema de la corrupció que vostè comentava, jo li proposo una altra manera, que em sembla que és més lògica, eh?, perquè com que d'això, doncs, no n'havíem parlat abans, ho improviso una mica. Oi que tenim una comissió d'investigació sobre frau i corrupció política, que ha de començar a funcionar d'aquí a pocs dies? I em consta que el president està demanant noms de determinades formacions polítiques perquè els designin per poder fer funcionar la comissió? Doncs, escolti'm, no comencem a construir ara la casa per la teulada. Que es faci la comissió d'investigació,

que és lògic que es faci després d'haver-se aprovat per aquest Parlament. I les conclusions d'aquesta comissió d'investigació el Parlament que determini com les ha de vehicular. Si es considera que ha de ser a través d'un ple extraordinari, jo no hi tinc cap inconvenient, com vostè comprendrà. Però em sembla que la manera lògica és això: primer, comissió d'investigació, que s'investigui, que es doni oportunitat a tothom a explicar-se, conclusions de la comissió d'investigació, i aleshores valoració en el Ple del Parlament. Em sembla que és el que té sentit, no?

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, li plantejava, primer, un balanç d'allò que vostè creu que han fet de forma positiva, però també en allò que s'han equivocat. L'amnistia fiscal que ha servit perquè corruptes blanquegessin els seus diners va tenir l'impuls del PP i el suport de Convergència i Unió. Li plantejava un ple monogràfic, i un ple monogràfic, per què? Perquè és cert, hi ha una comissió; però també és cert que avui el que s'exigeix és un debat més enllà de la comissió, un debat que el que faci és emmarcar. Un debat que, per altra banda, el Partit Popular avui s'hi està negant en el Congrés dels Diputats. I seria la millor manera de respondre des del Parlament de Catalunya, respondent tal com no està respondent el Partit Popular.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida, el que entenem és que en corrupció a Catalunya no hi ha tret diferencial respecte a l'Estat, en altres coses sí, però en corrupció no. I que, per tant, el que hauríem de fer és aconseguir un debat amb potència, amb mesures concretes que aprovem, que, a més, serveixin...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...per a la comissió, però que serveixin per parlar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo, senyor Herrera, li he explicat la meua opinió, que crec que té un cert sentit fer-ho d'aquesta manera. Recordi que no estem fent el mateix que a Madrid, perquè a Madrid no fan les comissions d'investigació. A Madrid no les fan, les comissions. Fa més d'un any que les tenen demana-

des. I s'hi neguen en rodó. Aquí es faran, estan a punt de començar. Ara, escolti'm, si vostès consideren que s'ha de fer d'una altra manera, doncs en parlen entre vostès, els grups parlamentaris, i jo estic a disposició seva. Jo no hi posaré cap inconvenient; parlin-ho entre vostès. Jo li he explicat el que a mi em sembla lògic: a Madrid no hi ha comissions d'investigació, aquí sí. Que s'investigui, que s'arribi a conclusions, que tothom hi pugui dir la seva, que es faci una valoració i després en parlem aquí. Em sembla que és lògic. Ho volen fer d'una altra manera? Jo estic a la seva disposició.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la suspensió del procés participatiu previst per al 9 de novembre i sobre el deure de posar-se a governar (tram. 317-00231/10)

I té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president, després de la possible impugnació per part del Govern d'Espanya, aquest divendres, del seu simulacre de 9-N, què pensa fer el president de la Generalitat? Rectificarà definitivament? Es posarà a governar i a establir les prioritats que necessiten els catalans? Es posarà a treballar pel que fa als problemes prioritaris que tenim els catalans i no l'obsessió permanent amb relació a la consulta?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, suposo que no presentaran el recurs, perquè les primeres paraules del president Rajoy van ser: «Celebro molt que Mas renunciï al referèndum, és una notícia molt positiva.» Què s'ha de recórrer? La vicepresidenta del Govern espanyol: «Ja no és un referèndum.» Què s'ha de recórrer? El ministre de l'Interior: «És una ficció jurídica que no es mereixen els catalans ni la resta d'espanyols.» Si és una ficció, què s'ha de recórrer?

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Ara, senyor president, ja ho sabem. El que faran els catalans el 9 de novembre és una ficció, ho acaba de dir vostè. (*Remor de veus.*) Estan en una realitat virtual. Paraules del president: «És una ficció.» (*Veus de fons.*) Ah, no? (*Veus de fons.*) Ah, sí? Permeti'm... (*Persisteix la remor de veus.*) No, no, no..., ho acaba de dir el president...

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment. (*Pausa.*)

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Ho acaba de dir el president de la Generalitat: «És una ficció.» Si no, diu la senyora vicepresidenta que no és una consulta, que és un procés participatiu, que ningú parla de consulta. Parla la papereta, senyora vicepresidenta, la que vostès estan repartint diu «consulta» no «procés participatiu». El senyor Homs ahir deia que no era res, que no es pot impugnar perquè no hi ha res. És un referèndum invisible, és una consulta invisible, un procés participatiu invisible. Escolti, vostès estan en la política ficció.

Senyor president, el que es portarà al Tribunal Constitucional és la seva intenció de voler enganyar l'Estat, de voler obligar a persones de Catalunya, a directors d'escoles, a professors, a persones que no tenen per què assumir responsabilitats que vostè no vol assumir perquè actua amb covardia, el que es portarà és la decisió del Govern de Catalunya de fer un simulacre d'un referèndum, perquè no té garanties democràtiques, perquè no hi ha cens, perquè no hi ha garanties de recompte i perquè només ho fan tot vostès.

Senyor president, això ha d'acabar. Vostè ha de deixar-se enganyar... Jo l'he conegut quan vostè treballava i actuava de manera seriosa. Posi's a portar uns pressupostos a Catalunya, uns pressupostos amb previsions d'ingressos reals, no amb els 2.300 milions que vostès no han pogut portar. Posi les prioritats on estan. Vostè vol ajudar les famílies que tenen extrema pobresa? A les mil famílies catalanes que tenen extrema pobresa? Per què no ha dedicat els 6 milions del Tricentenari o els 9 milions per a la consulta, aquesta invisible, a pagar a les famílies, que podria fer-ho durant cinquanta anys, els podria pagar els tres mesos de factura dels mesos d'hivern?

Vostè no estableix prioritats. Vostè estableix divisions. Vostè estableix odi a Espanya. Vostè estableix el respecte permanent, sempre, al que vostès fan, però sempre la crítica al que fa el Govern d'Espanya. Això s'ha de superar, senyor president.

Jo aposto per la reconciliació de tots els catalans, per superar el 9 de novembre, i perquè no sé si aquesta serà la darrera sessió de control en què vostè no haurà anticipat eleccions...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

No... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Diu que portaran al Tribunal Constitucional «la intenció»? Ha dit «la intenció» del Govern de Catalunya de fer un procés participatiu! És a dir que ara el PP ens diu... –escoltin-ho bé, tothom, perquè és molt important sentir-ho bé, això–, ara es presenten recursos contra les intencions. (*Remor de veus.*) No, no; contra les intencions. Si ho ha dit vostè mateixa, senyora Sánchez-Camacho! Però no diuen que tot això no servirà per a res?, diuen. Si diuen que és... Vostès ho diuen! Això de la ficció ho diuen vostès: una ficció, la costellada, el no-sé-què. Doncs, escoltin, deixin-nos-ho fer tranquils. (*Veus de fons.*) Sí, dona; no passa re, no s'hi fiquin, en això.

Ara, si després el dia 9 de novembre, doncs, hi ha molta gent que hi va, a aquesta costellada, o a aquesta ficció, o a aquest simulacre, o no sé on, doncs, mirin, felicitats per a la gent, no? O no? O és que els hem de prohibir, a la gent, que hi participin, senyora Sánchez-Camacho? Els hem de prohibir que hi participin? Els ho hem de prohibir? No, sí..., no digui «en el marc de la llei», perquè precisament vostès el problema que tenen és que ara no saben què fer, i aleshores, han de recórrer intencions. Mira per on! Hem arribat al punt, a Espanya, en què es recorren intencions. Visca, visca, visca la democràcia espanyola. Els representants del Partit Popular, que tenen majoria absoluta a Espanya, ens diuen en el Parlament de Catalunya que estan disposats a recórrer *intencions*. Qualitat democràtica d'alt nivell i d'alta intensitat.

Per cert, el cens, ja que els preocupa tant. Vagin a Washington DC. És un dels llocs dels Estats Units a on, en aquest moment, per anar a votar, es fa el cens en el mateix moment que vas a votar.

Allò, senyora Sánchez-Camacho, és el tercer món democràtic?

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 i sobre el futur de la legislatura (tram. 317-00228/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miguel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Senyor president, jo sóc dels que creu que convé esgotar les legislatures i que prorrogar els pressupostos d'un exercici al següent no és desitjable.

Vostè va anticipar les eleccions el 2012 de forma voluntària i sembla que ara es veurà obligat a anticipar-les també.

Vostè va prorrogar els pressupostos del 2012 i sembla que ara es veurà novament obligat a prorrogar-los.

President, no crec que això sigui el millor per al país, però, abans, en resposta a un altre portaveu, donava una perspectiva diferent que potser ara vol..., podria ampliar.

Però els partits amb què va acordar la pregunta del 9 de novembre i les organitzacions ciutadanes que li donen suport ja li estan exigint eleccions immediates.

El seu soci parlamentari diu que no votarà cap més pressupost autonòmic. No el veig obtenint el suport del PP o de Ciutadans. I el conseller Homs diu que vostès i nosaltres estem a les antípodes.

En aquest context, president, voldria preguntar-li si té la intenció, efectivament, de presentar el projecte de pressupostos per aprovar-lo abans del 31 de desembre, quina és la seva voluntat en aquest terreny i, més enllà, com veu el que resta de legislatura.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, jo reitero el que he dit abans, quan contestava al senyor Rivera: el Govern presentarà els pressupostos en el Parlament. Després, en el tràmit parlamentari, doncs, veurem en quin moment es poden aprovar, espero que al més ràpidament possible. Però el Govern els presentarà, i a més a més durant aquest any, i al més aviat possible.

I si no els hem presentat abans és perquè l'esquema que teníem d'acord de governabilitat es va esquerdar, en aquests darrers temps; Esquerra Republicana ens ho va fer saber així, i, per tant, el Govern ha hagut de recompondre l'estratègia per presentar els pressupostos en aquesta cambra parlamentària. Però els presentarem. Podríem no presentar-los, però els presentarem. I tindrem ocasió de parlar-ne tots plegats.

I, dit això, doncs, vostè creu que a mi no m'agradaria tenir una legislatura tranquil·la, senyor Iceta? (*Rialles.*) De veritat, no s'ho creu. Eh? Oi que ja ens hem entès?, si no se'n treuen lectures que no s'han de treure.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'Il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Sí. Gràcies, president, per la seva resposta, que jo crec que sí que ens hem entès. (*Rialles.*) Però veurà vostè que a nosaltres no ens agradi la pròrroga pressupostària, entre altres coses perquè ja estem veient que aquella previsió d'ingressos de 2.300 milions d'euros sabem que no es realitzarà. I, per tant, si es prorroguessin els actuals pressupostos, Catalunya patiria noves i fortes retallades de despesa pública. Estem parlant de retallades de centenars o milers de milions d'euros. I, a més, es produiria sense un debat en aquesta cambra, a la qual es negaria un cop més un debat sobre els comptes de la Generalitat.

Vostè també es va comprometre a restituir la paga als funcionaris, i això, en cas de pròrroga pressupostària, home, es podria fer si es trobessin 500 milions de retallades en altres àmbits.

Per tant, jo crec que ni la pròrroga dels pressupostos ni l'anticipació de les eleccions serien bones notícies per als catalans i les catalanes. Però vostè ens ha dit: «He hagut de canviar de perspectiva per alguns canvis, i no he presentat els pressupostos.» Home, potser si els vol presentar amb una mínima seguretat que trobaran un marc de discussió, potser que en començéssim a parlar abans que sigui tard.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo crec que fem el que hem de fer, que és presentar-los. Evidentment, és una operació de risc polític, ja li ho reconec. Però ens hem arriscat tantes vegades i hem pres tantes decisions difícils, que ja no vindrà d'una. I com que, efectivament, són molt importants aquests pressupostos, entre d'altres coses perquè hi ha més de 200.000 persones empleades de la Generalitat, amb les seves famílies, que poden recuperar, o no, aquesta paga extra, i molts interins que poden recuperar, o no, la seva jornada reduïda, doncs, hem de procurar aprovar-los.

Jo li faig una proposta a vostè ara, senyor Iceta, ja que vostè me'n fa també a mi, no? Per què, en el punt que estem, no se sumen vostès a aquest procés participatiu? Mirin si és fàcil. Ara és fàcil, perquè, escolti'm, això no és un referèndum pactat amb l'Estat, desgraciadament; ho hauríem volgut així; no podem aplicar el decret, que vostès van considerar que era un decret que no anava en la línia que havia d'anar, però ara estem en un procés de participació ciutadana. Com pot ser que el PSC no hi sigui? (*Remor de veus.*) Perquè fixi's en una cosa..., fixi's en una cosa, senyor Iceta, fixi-s'hi –fixi-s'hi. Si vostès hi són, segur que de tota la resta és molt més fàcil parlar-ne, no només amb nosaltres sinó amb gairebé tothom. (*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics... (*Persisteix la remor de veus.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 i sobre el procés participatiu del 9 de novembre (tram. 317-00227/10)

Deixen continuar el Ple, si us plau? (*Pausa.*)

La formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom. Molt honorable presidenta... Avui és 29 d'octubre, i un 29 d'octubre de 1933, es va fundar un partit que es deia Falange Española. Avui, en aquesta cambra, hem vist unes persones que feien una salutació, la salutació romana, el gest feixista que va introduir en l'Estat espanyol precisament aquell partit polític, Falange Española.

És possible, només possible, que algunes d'aquestes persones hagin fet aquest gest en aquesta cambra convidades per algun partit polític, per alguns dels grups polítics d'aquesta cambra. És possible.

Si fos així –si fos així–, esperaríem d'aquests grups polítics que se'n desmarquin, que ho condemnin de forma explícita i immediata, perquè aquest és un gest que en qualsevol país democràtic (*remor de veus*), que en qualsevol país democràtic és delictiu. A Alemanya, a Itàlia..., és delictiu a qualsevol país democràtic. Se'n dedueix clarament que l'Estat espanyol té mancances democràtiques tan evidents com aquesta, que potser expliquen per què hi ha tants ciutadans de Catalunya que tenen el convenciment que l'únic camí factible és la independència del nostre país.

Dit això, també volia fer un altre aclariment a moltes de les intervencions que s'han fet fins ara, i ho aprofito en el meu torn de paraula. Esquerra Republicana sempre ha dit que els pressupostos del 2014 eren els últims pressupostos autonòmics que aprovaria. Sempre ho hem dit. I per tant –i per tant–, estarem encantats d'estudiar la possibilitat d'aprovar pressupostos en el futur sempre que es corresponguin a uns pressupostos d'un país independent.

I una pregunta en aquest cas al president, perquè entenc que el que li he dit fins ara li dona peu també a moltes intervencions; però una molt concreta. El món visualitza com el PP i el PSOE fan tot el possible per impedir qualsevol gest democràtic a Catalunya, i el món també hauria de veure el convenciment del Govern per tal de fer possible aquests gestos democràtics.

En aquests moments, en els quals molts estem compromesos, absolutament abocats en cos i ànima a l'èxit del 9 de novembre, hi han dubtes sobre qüestions concretes que ens agradaria que el president ens aclarís,

i que ens refermés el seu compromís en l'àmbit dels procediments, dels punts de votació, de la logística i del recompte de cara al 9 de novembre. I volem saber aquest compromís per part del president i del Govern, i que ens aclareixi algunes d'aquestes qüestions, com, per exemple, els punts de votació, si són ampliables encara o no.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Sobre aquesta referència que vostè fa als seus pressupostos, per aclarir la posició d'Esquerra Republicana, bé, doncs, simplement se'n pren nota, no? Jo només vull fer notar que hi han en joc tota una sèrie de coses de cara al 2015, importants, i que el Govern, conseqüent amb aquesta realitat i conseqüent amb el fet que la realitat de Catalunya és la que és en aquest moment, no és un estat independent, és el que és, doncs, el Govern portarà els pressupostos aquí, i ens hi haurem d'enfrontar. El Govern, el primer, i els grups parlamentaris, doncs, poc o molt, també, no?

La segona cosa que volia fer notar és que, si els pressupostos, doncs, no poden ser com han de ser, és perquè a hores d'ara encara no tenim el model de finançament autonòmic aprovat com toca per llei. Hi ha un govern, que és l'espanyol, que està incomplint la Llei de finançament autonòmic. (*Veus de fons.*) Sí, sí. I va prorrogant el model de finançament, quan hauria hagut de tenir obligació de presentar-lo bastant abans. No ho dic jo. Parlant de la reforma fiscal, dues persones de molt nivell, en un article publicat fa pocs dies en *El País*, deien el següent: «Una reforma de l'ineficiència i opac sistema de finançament autonòmic que ofega les comunitats autònomes i en última instància corre el risc de desmantellar la sanitat i l'ensenyament.» Res a veure amb professors de Catalunya, publicat en un estudi encarregat per Fedea. Dic això perquè el problema està aquí; el problema dels pressupostos de la Generalitat és que tenim ingressos manifestament insuficients, i despeses i inversió que hauríem de poder augmentar, i Catalunya podria fer-ho si tingués un sistema just.

Sobre el tema del 9 de novembre. Tot el que està en marxa ho coneixen bé; tot està en marxa. Tot està en marxa perquè el dia 9 de novembre hi pugui haver aquest procés de participació. Tan en marxa està que d'aquí a pocs dies, a través ja dels webs de la Generalitat, es donarà a conèixer, adreça per adreça i, per tant, persona per persona, a on correspon anar d'acord amb els locals disponibles cedits pels ajuntaments o per la mateixa Generalitat de Catalunya. Això se sabrà dintre d'aquesta mateixa setmana, que és la prova més evident que tot ciutadà que vulgui saber a on vol anar a participar ho podrà saber, perquè tindrà perfectament el lloc assignat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniment polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions recentralitzadores del Govern de l'Estat amb relació a Catalunya (tram. 317-00230/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en la mateixa proporció en què avancem en la decisió del nostre futur polític, patim un tsunami recentralitzador per part del Govern de l'Estat, que intenta ofegar Catalunya competencialment, econòmicament i també socialment. Tot s'hi val pel Govern del Partit Popular en el seu objectiu de collar l'Administració de la Generalitat. Però a vegades es traspassen unes línies vermelles, i aquests dies, i no cal anar massa lluny, des del darrer Ple..., doncs, que queden ben retratats.

Constatar, i s'ha dit avui en aquest Ple, competencialment, per exemple, la llei catalana que prohibia el *fracking* a Catalunya. Econòmicament, amb uns pressupostos de l'Estat per al 2015 que ofeguen Catalunya, amb el percentatge d'inversió més baix dels darrers disset anys. I socialment prou sobre mullat amb la suspensió del Decret de pobresa energètica de la Generalitat; un decret que, amb les millores que calgui, era pioner a Catalunya i a l'Estat per impedir el tallament del subministrament de gas i de corrent a l'hivern per a les persones amb menys recursos.

Ho vam dir, ho vam repetir i ho repetim avui: el Govern de l'Estat espanyol i el PP són els «ninis» per a la política catalana, ni fan ni deixen fer, i la seva ànima social queda ben retratada, perquè no és la primera mesura que adopten en aquest sentit. Podríem citar els incompliments en la Llei de la dependència, la retallada de les aportacions de l'Estat pel que fa a polítiques socials, la davallada de recursos per a polítiques actives d'ocupació, la davallada de recursos en centres especials de treball, etcètera.

Pel Govern de l'Estat, els més vulnerables, la gent que més pateix, no compten; no importa la duresa de l'hivern ni el fred que faci, i tampoc el que puguin patir les persones d'edat, els infants, malalts, etcètera. El Govern de l'Estat per a nosaltres, per al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els hauria de provocar una profunda vergonya: suspenen el Decret de pobresa energètica, actuant amb una gran pobresa política i amb una gran pobresa moral.

Però, no obstant, tots aquests impediments del Govern de l'Estat espanyol, pel que fa a la recuperació econòmica, a la recuperació en alguns àmbits, Catalunya està aportant al conjunt de l'Estat les dades més positives: podem parlar de reducció d'atur, de creació de

llocs de treball, d'inversions estrangeres, d'exportacions, etcètera. Per això cada vegada hi ha més gent a Catalunya que, en aquest no parar d'impediments del Govern de l'Estat, cada vegada hi ha més gent a Catalunya que creu que cal que prenguem una decisió determinant i que no se'ns faci dependre d'aquells que sols ens ofereixen la resignació i l'amenaça com a camí i la residualitat i l'ofec com a fita.

És per tot això, president, que nosaltres li volem preguntar quina opinió li mereixen les actuacions de l'Estat espanyol respecte a Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, abans posava un exemple: tenim la nova Llei de finançament de les comunitats autònomes, que no és només per a Catalunya? Sí o no? No. Estem en pròrroga de l'anterior, malgrat que havia d'haver entrat en vigor el gener del 2014; portarem dos anys sencers de retard, d'acord amb les estipulacions de la mateixa llei. Això vol dir complir amb les autonomies, que vol dir amb la gent i, concretament, amb Catalunya? No.

Agafin ara les inversions de l'Estat a Catalunya. Vostè em preguntava: compleix l'Estat a Catalunya? 9 i mig per cent de les inversions; pes de l'economia catalana, 19 per cent; pes de la població catalana, 16 per cent. Aquesta és la realitat. Complex quan el Govern de Catalunya intenta protegir la gent més feble? Per exemple, centres especials de treball, tenim menys diners o més diners per a això o els mateixos que fa tres anys enrere? En tenim menys. Transferències de l'Estat. Podem aplicar el Decret de pobresa energètica? Abans s'ha dit: no. Perquè en aquest cas no és un problema de diners de l'Estat, en aquest cas és simplement que hem de ser tots iguals. Iguals, iguals, iguals, què vol dir? Que el Govern de Catalunya no pot fer cap política pròpia, que les ha de fer totes el Govern espanyol, que és qui determinarà que totes les polítiques són exactament iguals. És a dir, descentralització en orris. Purament administrativa. Aquesta és la realitat que tenim.

Ara, què fa Catalunya com a país? En lloc de queixar-se, que ho podria fer i amb motius més que suficients... —sí, sí, vagin rient, vagin rient—, en lloc de queixar-se crea llocs de treball. Ara segueixin rient. Crea llocs de treball. Segueixin rient, segueixin rient. Saben quants? El 26 per cent de tots els que s'han creat a Espanya durant l'últim any. Mira per on, aquesta Catalunya ploramiques, que sempre es queixa, etcètera, és la que penca i la que penca a fons. (*Alguns aplaudiments.*) I penca el país, penca tota la seva gent, evidentment, no?

I reducció de l'atur, què ha passat a Espanya en l'últim any amb reducció de l'atur segons l'EPA? Doncs, un terç de la reducció de..., perdó, un terç no, un 30 per cent de la reducció de l'atur a Espanya l'ha feta

Catalunya. Sí, és clar, aquesta gent a la qual no se la deixa –senyora Sánchez-Camacho, que no és el seu torn–, aquesta gent a la qual no se la deixa ni participar ni se la vol escoltar. Aquests són els que, en lloc de queixar-se, estan produint per al conjunt i...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...intentant que els corrents de solidaritat... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.*)

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234-00026/10)

Que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Prego al secretari quart, l'il·lustre senyor David Companyon, que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari quart

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 14 d'octubre de 2014, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades pel diputat Sergi Vilamala i Bastarras relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i els càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Sergi Vilamala i Bastarras.

»Parlament de Catalunya, 14 d'octubre de 2014.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat, aquest dictamen, per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

de l'Agència per a la Qualitat del
Sistema Universitari de Catalunya (debat
de totalitat) (tram. 200-00026/10)

I passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Ca-

talunya. Presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

(*Remor de veus.*)

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta, señoras y señores diputados, hemos llegado a un punto...

La presidenta

No, no, senyor Carrizosa... –no, no. Estem en el debat de totalitat del projecte de llei de l'agència, per tant, és el conseller Mas-Colell el primer que ha de parlar.

Carlos Carrizosa Torres

Perdón.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Sí. Senyor conseller, ja pot començar.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Ja puc començar?

La presidenta

Sí.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable senyora presidenta, senyores i senyors diputats, els presento, en nom del Govern, el Projecte de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, AQU Catalunya. Aquest projecte de llei és una actualització de les funcions i estructura de l'agència per adaptar-se als requeriments internacionals i és fruit d'un gran consens amb el sistema universitari de Catalunya.

L'any 1996, la Generalitat de Catalunya i les set universitats públiques catalanes van constituir el consorci Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, amb el repte d'impulsar la qualitat i la millora contínua del sistema universitari català. Així és com l'agència es va convertir en una de les primeres agències creades a Europa i en la primera agència de qualitat universitària creada a l'Estat espanyol, molt abans que qualsevol regulació estatal imposés la necessitat de crear agències de qualitat universitàries.

I aquí no puc deixar d'esmentar la incidència, que és ben típica, que innovem a Catalunya, ens establim bé a Europa, se'ns copia des del Govern central –fantàstic–, però, tercera cosa, vénen les Cora, etcètera i diuen «això són *duplicidades*», i llavors volen eliminar la innovació i el precedent. L'AQU n'és un magnífic exemple: existia, tenia reputació a Europa i era

innovadora a Europa, ho repeteixo, molt abans que l'ANECA existís. Però, en fi, continuo amb la meua intervenció.

Els objectius que perseguia l'AQU en aquell moment, en consonància amb el desenvolupament del sistema d'externs de valoració de la qualitat europea, eren, primer, l'avaluació del sistema universitari de Catalunya, l'anàlisi dels seus resultats i la proposta de millora dels serveis que presten les universitats catalanes.

L'any 2003, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, que defineix l'agència com el principal instrument per a la promoció i l'avaluació de la qualitat. La modificació de l'agència, que es va introduir a la Llei d'universitats de Catalunya, va obeir a la necessitat d'afrontar les noves responsabilitats, entre les quals cal destacar l'avaluació del professorat universitari contractat prèvia als processos de selecció. Així mateix, la llei va donar a la nova agència les garanties adequades d'independència, professionalitat i llibertat d'obrar que caracteritzen les principals agències europees internacionals. També va mantenir la representació de les universitats públiques en el consell de direcció, alhora que va incloure la participació del rector de la Universitat Oberta de Catalunya i fins a tres rectors de les universitats privades.

Des de l'aprovació de la llei fins al moment actual han transcorregut tres fets que cal remarcar, atès que són els que creen la necessitat d'actualitzar AQU Catalunya dotze anys després de la seva primera modificació per la Llei d'universitats. El primer és que el 2005 els ministres responsables de l'educació superior a Europa van aprovar els estàndards i directrius per a l'assegurament de la qualitat en l'espai europeu d'educació superior. Els estàndards recullen els principis d'actuació que han de guiar les institucions d'educació superior i les agències en matèria d'assegurament de la qualitat, i també recullen els criteris que han de complir les agències per ser reconegudes a nivell europeu, i pel qual són avaluades de forma cíclica per l'Enqa –l'AQU va ser entitat fundadora de l'Enqa–, doncs, per l'Enqa, l'European Association for Quality Assurance in Higher Education, que és la xarxa d'agències de qualitat i que, ho repeteixo, l'AQU en va ser institució fundadora.

L'agència catalana ha estat la primera de l'Estat a ser reconeguda internacionalment en el compliment dels estàndards i de les directrius de qualitat europeus després de superar una avaluació externa internacional. Aquesta acreditació ha permès que hagi estat una de les primeres agències externes de qualitat universitària a ser inclosa en l'European Quality Assurance Register for Higher Education, EQAR.

El fet que AQU Catalunya estigui inclosa a l'EQAR, a més de donar confiança a les universitats catalanes sobre la qualitat dels processos que realitza, permet –i això és molt important– que les avaluacions de les titulacions de l'agència a Catalunya o en altres països puguin ser reconegudes com a acreditacions perfectament vàlides per autoritats internacionals, cosa que facilita la mobilitat i la cooperació acadèmica de les

universitats catalanes. Dit d'una manera més planera, des del punt de vista internacional, l'AQU és una agència de qualitat perfectament reconeguda i al nivell de qualsevol altra agència estatal o dels *Länder* alemanys. O per dir-ho encara més planer, internacionalment, AQU i ANECA estan exactament al mateix nivell i tenen exactament el mateix *standing*. Aquestes avaluacions internacionals han recollit la necessitat d'actualitzar l'estructura de l'agència per dotar-la d'una major flexibilitat, per incloure-hi una comissió d'apel·lacions i per aprofundir en determinades funcions, com ara la internacionalització.

El segon fet és que l'any 2006 l'Estatut d'autonomia de Catalunya fa un important avenç en atribuir a la Generalitat la competència compartida sobre l'avaluació i el garantiment de la qualitat i de l'excel·lència en l'ensenyament universitari, i també del personal docent i investigador. L'agència és l'ens instrumental per desenvolupar aquesta competència i la institució dinamitzadora d'aquesta matèria en el conjunt del sistema universitari de Catalunya, i ha de contribuir de manera decisiva al fet que les universitats continuïn assumint, d'acord amb el principi d'autonomia institucional, la principal responsabilitat en l'assegurament de la qualitat.

Finalment, tercer factor, a partir del 2007, l'assegurament de la qualitat de la nova ordenació de les titulacions universitàries oficials s'ha garantit a Catalunya a través del marc per la verificació, el seguiment, la modificació i l'acreditació d'AQU Catalunya. Aquest fet ha implicat la construcció d'un model d'avaluació integrat i harmònic en totes les fases que requereix d'una major flexibilitat pel que fa a l'estructura que actualment la llei atorga a l'agència.

AQU Catalunya, en aquests divuit anys que porta en funcionament, gairebé dotze amb l'actual legislació, s'ha convertit en un instrument clau per a la política universitària de Catalunya; ha impulsat i consolidat un sistema de garantia externa de la qualitat dels ensenyaments que s'imparteixen a Catalunya, reconegut internacionalment; ha donat un suport imprescindible a la creació del model de contractació i de professorat universitari –el darrer exemple és la col·laboració en el programa Serra Húnter–, tot fixant els criteris d'avaluació que ha de superar el professorat que vulgui participar en els processos de selecció per part de les universitats, i ha establert línies d'actuació que li han permès generar informació imprescindible per a l'anàlisi i la millora del funcionament del sistema universitari, com ara l'enquesta d'inserció laboral dels graduats universitaris.

Cal també dir, ho repeteixo, que és una agència reconeguda a nivell català, a nivell espanyol i també a nivell europeu i mundial, i només una mica qüestionada a nivell espanyol. Em refereixo a la Cora. L'any 2012, l'avaluació externa internacional va situar-la com una de les millors agències de qualitat pel que fa al compliment dels estàndards i directrius europeus. Així mateix, des de 2008 al 2004 va formar part del consell de direcció de l'Enqa; el 2013 també va ser escollida seu del secretariat de la Xarxa Internacional d'Agències de Qualitat, INQAAHE, d'abast mundial.

El treball de l'agència en la demostració internacional dels nivells de qualitat i d'excel·lència del sistema universitari de Catalunya ha de posicionar Catalunya com un centre d'atracció de talent, d'innovació i de creació de coneixement que contribueixi activament a la creació de nous àmbits i espais de progrés social. Així també, ha d'actuar com a instrument de projecció internacional de les universitats integrants del Sistema Universitari de Catalunya, disseminant internacionalment els processos de garantia externa de la qualitat que utilitza, demostrant-ne la seva objectivitat i generant informació útil per als usuaris internacionals.

El projecte de llei que avui presento actualitza l'agència a les noves necessitats funcionals i legals. Aquest projecte de llei amplia les funcions de l'agència per equiparar-la a les altres agències d'assegurament extern de la qualitat referents a nivell internacional. Segon, simplifica i dota de major flexibilitat la seva estructura interna, amb l'objectiu de donar una major consistència en l'articulació del procés d'acreditació del professorat, garantint més coherència en l'avaluació de les diferents fases d'una carrera acadèmica, situar l'acreditació de l'estructuració entre graus, màsters i doctorats en l'epicentre del procés d'avaluació, i, finalment, fer-la més eficient.

Aquest projecte de llei s'articula en cinc capítols. El capítol 1, relatiu a les disposicions generals, defineix l'agència com a entitat de dret públic sotmesa a dret privat que actua amb objectivitat i independència; descriu els seus objectius i funcions, i, com a novetat, recull els principis d'actuació i els valors que ha de seguir, d'acord amb els estàndards i les directrius internacionals d'assegurament de la qualitat. S'amplien les funcions de l'agència pel que fa a l'avaluació de la qualitat de les universitats com a institució d'educació superior, l'aprofundiment de les tasques d'observació, anàlisi i debat per promoure l'excel·lència i la seva presència internacional.

El capítol 2 regula els òrgans de govern. L'agència manté les figures del president o presidenta, que exerceix la representació institucional de l'agència; el consell de direcció, que és l'òrgan superior de govern i que pot actuar en ple o en comissió permanent; el consell de direcció continua essent un òrgan participatiu, i amplia els seus membres a tots els rectors i rectores de les universitats catalanes, i s'hi afegeixen la representació dels estudiants, seguint les recomanacions dels estàndards internacionals; i, finalment, manté la figura del director o directora, que assumeix la direcció tècnica i administrativa.

A més a més, dintre d'aquest capítol es crea la comissió assessora, de caràcter consultiu, que col·labora en l'assessorament de les estratègies, en la finalitat de garantir la qualitat de les activitats de l'agència, d'acord amb els referents internacionals.

El capítol 3 està referit a l'avaluació, l'acreditació i la certificació. El projecte de llei manté la Comissió d'Avaluació de la Recerca respecte de la llei actual, responsable de l'avaluació del personal docent investigador contractat de la Llei d'universitats de Catalunya, i integra la Comissió de Professorat Lector i Profes-

sorats Col·laborador, i d'aquesta manera es proporciona una major coherència amb l'avaluació de la carrera acadèmica del professorat docent i investigador. Així, doncs, se simplifica l'estructura de l'agència, en suprimir-se la Comissió de Professorat Lector i Professorat Col·laborador i la Comissió d'Avaluació de la Qualitat, perquè ja no és una comissió, ja ho és tot.

D'altra banda, el projecte de llei aprofundeix en la flexibilitat de l'organització de l'agència, atès que el consell de direcció pot crear comissions, permanents o temporals, per a l'acompliment de les seves finalitats i per dur a terme encàrrecs concrets, d'acord amb les prioritats del sistema universitari de Catalunya. El projecte de llei manté les garanties adequades d'independència tècnica i professionalitat per tal que les comissions avaluadores compleixin aquests estàndards internacionals en els seus àmbits respectius. En aquest mateix capítol es crea una comissió d'apel·lacions com un perfeccionament en la garantia de seguretat jurídica i objectivitat dels actes que dicta la Comissió d'Avaluació de la Recerca i les altres comissions creades pel consell de direcció de l'agència.

Al capítol 4, relatiu a l'avaluació i les relacions externes, es preveu la necessitat que l'agència sotmeti la seva activitat a avaluacions periòdiques de caràcter internacional, tal com ha fet fins ara. L'agència, per al compliment dels seus objectius, es relaciona amb altres entitats o òrgans d'avaluació amb la finalitat de millorar el seu respectiu funcionament.

Al capítol 5, relatiu al règim jurídic, els recursos humans i els recursos econòmics de l'agència, es defineix el règim jurídic aplicable, el contracte programa, els estatuts, el règim d'impugnacions, els recursos humans, el patrimoni i la contractació, els recursos econòmics, el pressupost, la comptabilitat i el control financer, tot això tenint present que l'agència és una entitat integrada en el sector públic de la Generalitat.

Com s'ha vist, la modificació d'aquest projecte de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya no porta associat cap increment pressupostari. I és més: les mesures adoptades fan que guanyi en flexibilitat i en eficiència. De fet, procurarem estalviar, com sempre.

Per concloure, l'Agència de la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya és una entitat amb una trajectòria i activitat reconeguda, no només per les universitats catalanes, sinó per organismes internacionals. En aquest sentit, és i ha de continuar essent un instrument clau en la millora de la qualitat universitària, centrant-se en el paper de l'acreditació de les titulacions i institucions, i en el de l'avaluació per a l'assegurament de la qualitat de la carrera acadèmica del professorat universitari.

El Govern vol, a través d'aquest projecte de llei, reforçar AQU Catalunya per continuar impulsant la qualitat i l'excel·lència universitària de Catalunya. I quan dic «reforçar», vull també posar un cert èmfasi que això no és un enunciat neutre, perquè l'AQU està en els objectius de la Cora avui en dia; i la nostra resposta al

l·listat de l'AQU entre les institucions que representen duplicitats és reforçar l'AQU.

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada, pel Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, decía antes que hemos llegado a un punto en el que parece que en Cataluña legislamos más con la intención de blindar nuestras competencias, sean estas cualesquiera que sean, más con la intención de blindar las competencias que de resolver los problemas concretos y de llegar a los fines que las leyes tienen que perseguir.

Hemos llegado a un punto en el que venimos al Parlamento a discutir una ley de calidad universitaria, y Ciudadanos casi desconfía tanto de este Gobierno y de las finalidades de este Gobierno que se ve obligado, a pesar de que somos firmes defensores de la necesidad de una calidad y de una excelencia en los estudios universitarios, nos vemos obligados a plantear una enmienda a la totalidad como lo estamos haciendo hoy, porque detectamos que se está legislando con la finalidad de defender un modelo educativo propio, catalán, de universidades, y esto no es más que un título, una frase hecha, y solo con que se pueda decir que estamos defendiendo el sistema propio de éxito catalán de universidades, ya parece que con eso hemos conjurado los elementos, hemos dicho la frase sacramental, y esto ya, digamos, válida cualquier contenido, cualquier cosa que se haga, cualquier cosa que se diga, y olvida la necesidad última de la ley, que es lo que debería atender el Gobierno.

Esta ley sobre la Agencia de Calidad Universitaria catalana tiene un marco, como es lógico, tiene un marco legal, que el primero es la Constitución española, que consagra la autonomía de las universidades y garantiza la libertad de cátedra, de estudio e investigación, así como la autonomía de gestión y administración de los recursos de las universidades.

Desarrollando los preceptos constitucionales, tenemos la Ley orgánica 6/2001, de 21 de diciembre, de universidades, que fue modificada en el año 2007, y que dice que las universidades ocupan un papel central en el desarrollo cultural, económico y social de un país; y ya se ocupa en el preámbulo, esta ley orgánica, de la necesidad de mejorar la calidad docente, investigadora y de gestión, y de fomentar la movilidad de estudiantes y profesores. Ya esta ley orgánica, porque parece que al final el Estado, con su voracidad, nos tiene perpetuamente en defensa de las competencias; pero es que la ley orgánica, y luego lo compararemos con el proyecto de ley del Gobierno, pero es que nuestra ley orgánica, la ley orgánica de todos, dice: «La ley articula los distintos niveles competencia-

les, los de las universidades, las comunidades autónomas y la Administración general del Estado. Diseña un mayor autogobierno de las universidades y supone un incremento del compromiso de las comunidades autónomas, lo que implica para las primeras una mayor eficiencia en el uso de los recursos públicos, y dotar de nuevas competencias a las universidades y a las comunidades autónomas respecto a la anterior legislación.»

Dice también la ley orgánica que: «La sociedad española necesita que su sistema universitario se encuentre en las mejores condiciones posibles, de cara a su integración en el espacio europeo común de enseñanza superior, y como principio fundamental que los profesores mejor cualificados formen a los estudiantes que en un futuro habrán de asumir cada vez más complejas responsabilidades profesionales y sociales.» Dice, la ley orgánica: «De ahí que sea objetivo irrenunciable de la ley la mejora de la calidad del sistema universitario en su conjunto, en todas y cada una de sus vertientes.» Se profundiza, por tanto, en la cultura de la evaluación, y crea, esta ley, la Agencia Nacional de Evaluación de la Calidad y Acreditación, la ANECA famosa, con el objetivo de mejorar la calidad de la docencia y la investigación.

Esto, señor Colell, fue en el año 2001, que la ley orgánica creó la ANECA. La Ley de universidades catalana creó la AQU, en el 2003. En el 2003 la regula –la regula–, y era previa la Ley orgánica de 2001.

Pero no nos vamos a pelear por eso, porque fíjese, cuando la ley orgánica está hablando de competencias de las comunidades autónomas, en realidad ya está haciendo, primero, hincapié en la necesidad de la calidad, y segundo, ya dice, que parece que esto tenga que ser exclusivo del Estado, que tenemos competencias repartidas entre el Estado y las comunidades autónomas. Sabe usted que luego nuestro Estatuto de autonomía nos otorga de forma compartida la competencia sobre la calidad de las universidades. Y de allí que nosotros..., en la ley esta del año 2003 se prevé la creación de la AQU y se regula con bastante..., de forma bastante elaborada dedica algunos capítulos y varios artículos a regular la AQU.

Últimamente, en septiembre de 2014, surge la Ley de racionalización del sector público, que en su artículo 32 menciona a la ANECA y determina que la ANECA será la agencia de calidad de referencia.

Cuando nos encontramos con los marcos, con la repartición competencial en un estado descentralizado como el que tenemos, nos parece que las autoridades autonómicas no pueden ignorar sistemáticamente la existencia de un marco común y de una competencia compartida. Echamos a faltar, en este proyecto de ley, un apartado, un capítulo que hable de cómo se debe conciliar esta competencia compartida en la calidad.

Y no solo echamos a faltar eso, sino que también nos parece que sobran alusiones continuas al marco europeo, internacional..., que están muy bien, pero ¿por qué ignorar que tenemos también, por medio de la Constitución, de la Ley orgánica del ordenamiento jurídico común, competencias compartidas? ¿Por qué

esta ley no arbitra la forma de conciliar estas competencias? ¿Por qué siempre tenemos que dejar al Estado la responsabilidad de llevar a cabo acciones conjuntas? ¿No le parece que es una forma más lógica de ejercer la autonomía aquella que lidera –que lidera– y que propone al Estado formas de colaboración desde nuestras competencias y con las competencias compartidas? ¿Por qué parece que todo tiene que emanar de nuestra Generalitat, como si estuviéramos solos en el mundo?

¿No le parece que la universidad, por su propia definición, universal, tiene que ser algo más amplio? No me gustó, en la exposición de motivos de la Ley de universidades catalana, ver que se aboga por el catalanismo en la exposición de motivos: «Una universitat catalana, amb els principis del catalanisme...» Y piensas: bueno, ostras, ¿no nos empequeñecen, los ismos, el catalanismo, el españolismo? ¿Qué diríamos si la exposición de motivos de la Ley de universidades española dijese que mirará por el españolismo o por españolizar? Yo creo que somos reduccionistas.

Y ese es el punto con el que yo empezaba, diciéndole que, claro, hemos llegado a un punto en que ustedes proponen algo tan sano, tan bueno, como es regular y proponer cosas, que no todas están mal, algunas son muy aprovechables, de su ley, de la ley que propone su Gobierno, pero que hemos llegado a un punto en que forzosamente miramos con prevención todo aquello que viene de su Gobierno, que además se involucra en cruzadas sin amparo legal, y, por tanto, poco se puede confiar en un gobierno que no respeta suficientemente las leyes y la democracia.

Vamos a ver, respecto a la colaboración con el sistema educativo, yo le voy a decir la perspectiva de Ciudadanos respecto a la calidad universitaria. Hay que decir que la Unión Europea fijó el objetivo para 2020 de que hubiese por lo menos un 40 por ciento de la población entre treinta y treinta y cuatro años que finalizase la enseñanza superior, y para España este objetivo era del 44 por ciento. Si deseamos que en Cataluña tengamos universidades de verdadera calidad, que apuesten por la excelencia investigadora, es necesario acabar con la duplicación indeseable, insostenible económicamente, de estudios en centros y universidades próximas, y llevar a cabo una mayor diferenciación y especialización de nuestras universidades públicas.

También debemos pensar: ¿es necesario que todas las universidades sean de excelencia en investigación, por ejemplo? Pues, creemos que no, que algunas deberán concentrarse en la labor formativa, como centros de calidad en otras cuestiones, como por ejemplo centros de calidad en enseñanza superior, contribuyendo a la importantísima labor de formar buenos profesionales, a la vez que transmisoras de conocimiento y cultura y dinamizadoras de su entorno geográfico.

Otro parámetro de calidad: la inversión. Deben elevarse las cifras actuales de inversión, hasta situarlas, según las recomendaciones de la Unión Europea, en un 2 por ciento del PIB para educación superior y un 3 por ciento del PIB en investigación y desarrollo.

Se debe, para mejorar también la calidad, implantar políticas de personal flexibles y orientadas a atraer, retener y fomentar el talento, y diseñar carreras académicas que permitan y estimulen la movilidad y la prestación y la profesionalización de la gestión de recursos. Una de las cuestiones que le decía, cuando hablamos de calidad, es que, por ejemplo, un profesor que quiera ejercer su labor docente en Cataluña no debe encontrar una barrera en la AQU si tiene ya una certificación de la ANECA. Esto son cuestiones que debemos desarrollar y vigilar que no ocurran. No se trata de compartimentar el saber y la calidad universitaria, sino que se trata de universalizarlos.

La mejora de la calidad universitaria necesita también una amplia autonomía institucional y un mejor sistema de rendición de cuentas. Para conseguir esta autonomía institucional tendrán que tener mayor responsabilidad sobre sus planes financieros, y esto afecta también a la autonomía universitaria; mayor responsabilidad sobre sus planes financieros, captación de recursos adicionales y fondos públicos que reciban, políticas de personal y planes de equipamientos, todo ello en el ámbito de la autonomía universitaria.

Los indicadores de evaluación externa deben ser inteligibles para el conjunto de la sociedad, porque el resultado de la evaluación ha de ser público y fácilmente consultable por los alumnos y la sociedad.

El sistema de financiación de las universidades debe ser también transparente y atender a la perspectiva de la actividad docente e investigadora, debe ser sostenible y estable.

Y por último, también, para garantizar la igualdad de oportunidades y la equidad, debe establecerse un sistema adecuado de becas y préstamos que permita acceder a la universidad a los buenos alumnos, con independencia de su situación económica, social y geográfica, puesto que estos alumnos que puedan acceder a la enseñanza por su valía al final serán seguramente, algunos de ellos, los docentes del mañana.

Hay algunas cuestiones que hay que atender. Por ejemplo, había un cierto informe sobre calidad universitaria, con el que discrepamos en algunas cuestiones y en otras estamos a favor, que decía que el sistema actual de acreditación de la calidad podría implicar la imposibilidad de que se acreditara como catedrático en España algún galardonado con el premio Nobel. El hecho de que se compartan dos sistemas de acreditación –el de ANECA, el nacional, y el de AQU, el autonómico– dificulta la movilidad de los académicos, y nos preguntamos si esta cuestión tan importante ha sido contemplada en la ley. Creemos que no, y por eso le invitaríamos a que presenten un proyecto menos defensivo y que procurase incidir más en los fines de la ley.

Nosotros, desde Ciudadanos, a pesar de que no nos gusta el texto propuesto y tenemos algunas prevenciones, como por ejemplo que la representación internacional del sistema de garantía externa se debe poder compartir con la ANECA, ya que la competencia es compartida, y no corresponder en exclusiva a la AQU..., estas cuestiones, muchas, infinidad, yo le pe-

diría que..., si ustedes en esta norma nos garantizan aquí, su grupo parlamentario, que esto no va a servir para blindar de alguna forma, en exclusividad, la acreditación de la calidad en Cataluña, que es una competencia compartida, en ese caso nosotros podríamos incluso retirar la enmienda y colaborar en la redacción del texto resultante, si prosperase después de este primer análisis parlamentario.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, conseller, secretari d'Universitats i representants de l'Agència per a la Qualitat universitària, des de fa anys sentim repetir la idea que la nostra economia, en el futur, serà una economia del coneixement o no serà. La nostra economia, doncs, ha d'anar molt lligada a la innovació i a la recerca.

En aquest sentit, com vostè sap, conseller, i hi està d'acord, les universitats juguen un paper cabdal –cabdal. No podem jugar a la primera divisió de l'economia si no tenim universitats de primera divisió, una universitat potent, dedicada al coneixement pur, però també a la transformació i al desenvolupament social i econòmic.

És cert que la política universitària no ha jugat fins ara una prioritat molt destacada en el seu Govern, i és ara que arribem al final de la legislatura –o al principi, potser, pel que hem sentit avui–, és ara, en aquest moment, quan el Govern ens posa sobre la taula un projecte per impulsar la qualitat universitària a través d'una llei específica sobre l'Agència catalana per a la Qualitat universitària.

I quin és el nostre posicionament davant d'aquest projecte? Clar, jo comparteixo, una mica, el posicionament previ que feia el diputat de Ciutadans. Ara fa unes setmanes, el president de la Generalitat afirmava que havíem d'actuar amb astúcia –amb astúcia–, i treia a collació l'episodi de David contra Goliat. I aquesta apologia de l'astúcia té un problema, conseller, té un problema; i més si sabem que el Govern entén l'astúcia, com publicava *El Periódico* aquest cap de setmana, com a sinònim d'«engany», enganyar l'Estat. I això és un problema, és un problema de debò; i ho dic sincerament, i amb dolor. Perquè jo crec que podríem debatre moltes coses; podríem debatre fins i tot temes competencials. Però vostès han volat tots els ponts –han volat tots els ponts–, i jo ho dic amb molt de dolor, això. No sé si els podrem refer; jo crec que sí. Els refarem, després del 9 de novembre? Els podrem refer? Però és que no podem debatre cap projecte basant-nos en la simple racionalitat, perquè som conscients que vostès, ara mateix, al cap i a la fi, no diuen el que pensen –no diuen el que pensen. I hem d'apropar-nos als seus textos amb una mena de filtre, amb

una mena de codi, per desxifrar el que hi ha al darrere; i això vicia tota l'activitat política.

Mirin, jo conec l'Agència catalana per a la Qualitat universitària, perquè m'he presentat a diverses convocatòries que ha fet, en anys anteriors, no? Sé i sabem, tots els que estan aquí, que és una agència de prestigi, i vostè ho ha explicat; que treballa raonablement bé, que treballa bé i frueix de reconeixement internacional. I a Espanya el té, a Catalunya el té i a nivell europeu el té. L'agència ha fet un bon paper i pot seguir fent-lo en el futur. De fet, aquesta agència ja està ben regulada a la Llei catalana d'universitats. Té, a més, uns estatuts molt clars.

El que ens preguntem llavors és per què un nou projecte de llei, per què aquest nou projecte de llei. Vostès creuen que és necessari? Per què més paper i més normativa? Per què no modifiquem els reglaments, els estatuts, o per què no modifiquem el títol setè de la Llei catalana d'universitats? Llavors, podem fer diverses hipòtesis: per què aquest projecte de llei?

Hi ha una primera hipòtesi, que és que potser els números no els quadren. Diuen: «Home, s'acaba la legislatura, i aquí el resultat de l'acord entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, el resultat de govern, és més aviat minso, per dir-ho molt suaument, o lamentable, per dir-ho amb més claredat.» I llavors a algú se li acut: «Home, si enganxem aquell text i ho modifiquem una mica, ja tenim un altre projecte de llei per sumar al nostre haver legislatiu.» Jo crec que aquesta no és l'explicació.

Però hi ha una altra interpretació més plausible. Jo fa anys que sento el conseller..., ai!, perdó, conseller encara no, no, però el secretari Castellà, parlar del sistema universitari català; és a dir, un sistema universitari autònom, autoreferencial, que funcioni pràcticament al marge del sistema universitari espanyol. Al cap i a la fi es tracta d'anar aplicant a tots els àmbits la fórmula Rull, aquella de la desconexió –la desconexió. Vostès volen fer de la universitat catalana –i crec que el mateix secretari no m'ho negarà– una altra estructura d'estat, i potser vostè tampoc m'ho negarà, una altra estructura d'estat. El que volen és... Bé, és que resulta que al cap dels anys ens hem adonat que vostès de liberals, conseller, de liberals, en tenien poc, perquè el que volen és estructura, estructura, estructura, i un cos social ben cohesionat entorn d'aquelles estructures polítiques dirigides ideològicament o impregnades d'una ideologia concreta. Llavors, tenim la impressió que amb això –i vostè, de fet, ho ha vingut a anunciar i a apuntar– el que volen fer és blindar una nova estructura d'estat –blindar una nova estructura d'estat. Diu que sí. Per això nosaltres hem presentat esmena a la totalitat.

I vull recordar que nosaltres valorem el paper de l'AQU i no posem en dubte de cap manera el prestigi i la bona fe en els seus treballadors. De fet, si tira endavant aquest projecte de llei, com suposo que passarà, perquè no tenim majoria, encara, però com suposo que passarà, nosaltres volem col·laborar a dotar de bona infraestructura legal l'agència catalana i participarem activament en la comissió.

Perquè, clar, aquesta tasca que vostès descriuen en aquest projecte de llei..., ho ha de fer l'AQU com a agència pròpia amb una gran estructura i projecció internacional? I la resposta és potser –potser–, però potser no. Ho hem d'estudiar, conseller, ho hem d'estudiar. Perquè tots aquells que treballen a les universitats catalanes saben que molts cops perden les seves energies, la seva força, el seu temps omplint papers –omplint papers–, i a vegades duplicats, i això ho saben els professors, ho saben els degans, ho saben els rectors.

Llavors, hem de repensar com simplifiquem el sistema de qualificació, de governança universitària. No podem alliberar els docents un xic de la càrrega burocràtica que tants cops els esclafa i limita la seva creativitat i la seva investigació? I jo no sé quina és la solució. Quina és la solució? Què fem? No ho sé. Però el que està clar és que vostès el que volen és matar el debat amb aquest projecte de llei, el volen matar, el volen blindar, volen que no hi hagi més sortida que la que vostès proposen. I, per tant, nosaltres el que fem és dir: «No, no ens sembla que aquest sigui el moment per presentar aquesta proposta.»

Més que pensar en els nostres privilegis com a administració, com a universitat, hem de pensar en els ciutadans, en els docents i en el que ells necessiten. I llavors el que hem de fer és un debat serè, obert, sobre què és el millor per a ells.

I la ciutadania no admet els posicionaments immobilitistes. I això diu el Cora? No en farem ni una –ni una–, perquè les nostres...» Escoltin, això és d'un immobilitisme... Sembla que vostès puguin tenir el premi a l'ahlèrgia a les reformes. Vostès han rebutjat totes les mesures de racionalització, modernització, abaratiment i racionalització de l'Administració pública que ha impulsat el Govern d'Espanya. I la ciutadania ens demana un impuls reformista a fons per fer l'Administració més senzilla, més accessible, més barata, més racional. No es tracta, penso, de suprimir alguna de les agències, no es tracta d'això, però potser, ja dic, ho hem de pensar, d'integrar-les millor, de fer que les seves sinèrgies, les seves energies contribueixin, no de forma paral·lela, sinó de forma conjunta al seu fi, que és la qualitat universitària.

I per acabar –no vull esgotar el temps–, tinc alguns dubtes concrets sobre el projecte de llei més en el seu contingut, perquè, ja dic, més que un tema de contingut és un tema apriorístic, perquè vostè també ha anat en aquesta direcció, el que ens preocupa, que és que vostès volen matar un debat i vostès el que volen és blindar un sistema del qual hauríem de parlar i no ara mateix acabar amb la discussió.

Però, sobre el contingut. Teníem ja un capítol sencer a la Llei d'universitats dedicat a l'Agència de la Qualitat Universitària; l'agència té uns estatuts molt clars. Calia fer una llei sencera? Ens ho pot explicar, conseller? Per què una llei sencera, no? No era més fàcil una modificació de l'anterior llei o dels estatuts?

I, per altra banda, un tema clau en el text, el de la internacionalització. En aquest sentit, jo també li voldria

demanar un cert aclariment, perquè a mi no em queda del tot clar en el text si el que es proposa és que l'AQU sigui una mena de plataforma per internacionalitzar les universitats catalanes, que entenc que és així, o es parla que l'AQU el que farà és donar prestigi internacional a les universitats catalanes i, d'aquesta manera, s'internacionalitzaran, però no directament perquè ho faci l'AQU, sinó pel prestigi que obtindrà la universitat catalana a través d'aquesta agència.

Però si és la primera cosa, que és que l'AQU es converteixi en una plataforma per internacionalitzar, jo em plantejo: no tenen les universitats els seus projectes d'internacionalització?, els volen controlar?, els volen coordinar? I, sobretot, vostè pensa que és tasca de l'agència de qualitat universitària la internacionalització? No ho sé, perquè és que, clar, estem amb una agència de qualificació que ara resulta que es dedicarà a fer promoció externa, a fer contactes amb altres països... Llavors canviem-li el nom, i els estatuts, i canviem-la a fons, però no entenc aquesta mena de trampa de dir: «És una agència de qualitat, però ara es dedicarà a la internacionalització.» La internacionalització és una cosa molt seriosa, i l'AQU té altres competències –té altres competències. A més, això que vostès puguin avaluar a l'estranger, que és una de les coses que es planteja aquí, això, primer s'ha d'aprovar el 2015, i després cada estat depèn. Llavors potser seria més prudent esperar aquell moment i llavors ja canviar-ho en els estatuts.

En definitiva, conseller, la nostra esmena és sobretot per una qüestió de perspectiva, de prioritats i de moment, no tant per les qüestions que planteja la nova llei. De fet, té alguns aspectes positius; per exemple, la Comissió d'Apel·lacions per garantir la major objectivitat.

Jo ara recordo aquell document que publicava –es pot consultar a internet– *El Periódico de Catalunya* i *El País*, de l'any..., de principis dels anys noranta, que es deia que el va redactar el mateix president Pujol, que diu: un procés de catalanització de la societat. Escoltin, vostès ho han fet molt bé, han seguit aquell document fil per randa i hem arribat fins aquí –hem arribat fins aquí. I una de les coses de què es parlava en aquell document, que es parlava, que firmava José Antich a *El País*, la crònica, i deia que l'intent de la Generalitat d'infiltrar tots els ambients socials i tal... Com canvien les coses, eh?

Doncs en aquell text es parlava també d'universitats. I, clar, a nosaltres ens preocupa que el que vostès vulguin fer –el que vostès vulguin fer– és el que sospitem que han volgut fer sempre, que és un altre organisme per controlar més i millor ideològicament. Diuen que no? En podríem parlar; jo sé que hi ha gent de molt prestigi internacional. En podríem parlar. Però és que, clar, quan vostès parlen sempre de l'astúcia, d'enganyar l'Estat, al final ja arriba un moment que han trencat... (*veus de fons*), sí, diputada, han trencat tots els ponts de diàleg, tota la lleialtat. Es pot parlar de tot quan hi ha lleialtat, però, si no, de què hem de parlar si no ens podem fiar uns dels altres?

Bé, deia que m'agrada en qualsevol cas la creació d'una comissió d'apel·lacions, perquè va en la línia precisament d'una major transparència i objectivitat.

També ens sembla bé que l'AQU s'encarregui de recopilar informació estadística, estudiar tendències en política general, però, com dic, pensem que això es podia haver fet amb una modificació en els estatuts i no amb un projecte de llei que el que vol és blindar tot un sistema que vol ser una estructura d'estat.

Gràcies, conseller; gràcies, presidenta, senyors i senyores diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Salutacions al secretari d'Universitats i Recerca, als membres també del departament i al director de l'AQU. Intervinc per a posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya en el Projecte de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya.

I, d'entrada, doncs, anunciar el vot contrari a les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular i de Ciutadans, a qui hem pogut escoltar i que en cap dels casos compartim aquells arguments que han exposat i que han esmentat, i que, a més, en alguns casos demostren un enorme desconeixement del sistema i fins i tot de la mateixa agència. I, per tant, d'això se'n dedueix el nostre posicionament favorable al fet que aquest projecte de llei pugui continuar amb la tramitació parlamentària i ben aviat pugui convertir-se en llei i acomplir els objectius que així vol.

I anem a explicar, doncs, el perquè. Primer, perquè entenem que l'AQU, que l'agència, és una eina imprescindible del sistema universitari català i, com a tal, entenem que necessita el marc legal que millor garanteixi el seu bon funcionament i també que garanteixi aquesta adequació als requeriments i als estàndards internacionals.

La tramitació d'aquesta llei, a més a més, ha estat demanada també per la mateixa institució per a recollir aquelles recomanacions rebudes per a adaptar-la, com deia, a les necessitats actuals. I, a més a més, és un posicionament que podem dir que genera prou consens en el sistema universitari i també prou consens en aquest mateix Parlament, perquè no és la primera vegada que parlem de la necessitat d'una llei de l'Agència de Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya.

Un primer motiu, doncs, la necessitat d'adequar aquest marc legal a les necessitats. Un segon, i ja que em toca intervenir després de les esmenes a la totalitat que s'han presentat fins ara, doncs, sí, nosaltres també volem que aquesta llei serveixi per a blindar, per a blindar tant com sigui possible l'agència; una eina que, com hem dit, és imprescindible. Volem que sigui per a blindar l'agència. I quan diem «blindar» i quan diem

«defensar», doncs, sempre és per a donar resposta, a qui?, a algú, a qui ha tingut la temptació de debilitar ja sigui l'autogovern en general..., i, en aquest cas, de debilitar l'agència, l'AQU.

N'hem parlat en reiterades ocasions en aquest mateix Parlament, en comissió sobretot. Com és sabut, l'informe Cora, l'informe elaborat per la Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques, del Govern de l'Estat, així com també la Llei de racionalització, situen un debat erroni sobre la taula, perquè, sota l'emparedament de racionalitzar, de reformar les administracions públiques, el que volen és eliminar una eina pròpia, si parlem en aquest cas específic de l'AQU, una eina pròpia, eliminar-la, que gaudeix de gran prestigi, com abans s'ha explicat, de rigor i de professionalitat. Per tant, el que vostès volen i el que vostès fan és una veritable involució en l'autonomia universitària i un atemptat directe contra el sistema universitari català.

Per tant, ens trobem, en aquest exemple, en aquest àmbit concret, en un nou capítol de la reforma recentralitzadora a què ja estem malauradament acostumats. I no ho diem nosaltres des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó que ho diu també el mateix món universitari. I el mateix consell de l'AQU ens va fer arribar, doncs, ja fa temps un posicionament que compartim plenament, i on alertaven del perjudici que podria representar la supressió de l'AQU en favor d'altres agències o en favor de l'agència estatal, de l'ANECA.

Deien també que representaria i que significaria una involució en l'autonomia universitària pel que fa als títols universitaris, no?, i que era una intenció que pretenia igualar el sistema d'avaluació externa, sense tenir en compte les especificitats pròpies dels sistemes universitaris autonòmics, en aquest cas també del sistema universitari català.

Així mateix, l'AQU, en aquest informe que se'ns va presentar, denunciava que es proposava passar d'un sistema..., així mateix denunciava que es proposava passar d'un model autonòmic a un model centralitzat, en el qual se supeditava les agències autonòmiques a l'agència estatal, com deia, sense fer aquesta anàlisi comparativa i rigorosa dels models existents. És a dir, sempre, quan eliminem les duplicitats, sempre cap a la mateixa banda, recentralitzant.

Deien també, i continuo explicant el seu posicionament, que el que volien era convertir les agències dels territoris autonòmics en simples delegacions territorials, quan fins i tot aquestes han tingut majors qualificacions que l'estatal pel que fa als estàndards i les directrius europees, i suposo que a això hi han tingut accés, perquè és bastant revelador veure aquestes avaluacions i veure les diferències entre el compliment de l'Agència de Qualitat Universitària de Catalunya i l'agència estatal.

I, finalment, el posicionament del consell de l'AQU també remarcava que aquesta reforma estatal no tenia en compte els costos no solament econòmics que pot suposar per al sistema no tenir una agència de proximitat i adequada a les necessitats de cada lloc, sinó

també els costos associats a una disminució de l'activitat en el territori.

Abans el conseller ho ha explicat, perquè en siguem conscients. L'AQU Catalunya és la primera agència de qualitat universitària creada a l'Estat espanyol, el 1996, no el 2003 com algú ha dit abans. No la creem ara amb aquesta llei, aquesta agència; l'agència ja la tenim, la tenim i funciona, i probablement pot millorar i per això fem aquesta llei, i el que hem de fer és adequar-la a les necessitats, als estàndards europeus i aplicar aquelles recomanacions que se'ns han demanat.

L'agència, com s'ha explicat abans, eh?, també, és membre fundador de ple dret de l'agència europea, de l'Enqa, i els resultats de la darrera avaluació el 2012 l'han convertida en una de les millors agències europees pel que fa al compliment dels estàndards i les directrius per a l'assegurament de la qualitat de l'espai europeu d'educació superior. Abans s'ha explicat i ho ha explicat, a bastament, el mateix conseller. Per tot això també diem que cal blindar l'agència, que cal blindar l'AQU, i ho diem així, clarament, i vostès ho denuncien o nosaltres ho diem: necessitem adequar el marc legal a les necessitats perquè l'agència pugui fer molt millor funcionament, pugui tenir molt millor funcionament, però també reconeixem que la volem blindar.

Per tant, el debat no va sobre racionalització, com alguns ens volen fer creure; això va, novament, sobre el model d'Estat que alguns volen imposar a cop de llei, a cop de decret o carregar-se estructures i eines que funcionen. Perquè, com deia, casualment, les duplicitats sempre s'acaben decidint cap a la mateixa banda, és a dir, la recentralització. Per tant, entenem aquesta llei com una oportunitat per adaptar l'AQU a les necessitats. De fet, com deia abans, el debat sobre l'AQU no és nou en aquest Parlament; en vam poder parlar amb una pregunta que vam dirigir des del nostre grup parlamentari al mateix conseller i fa poques setmanes vam aprovar una resolució, una proposta de resolució a la Comissió d'Ensenyament i Universitats on, a part d'aprovar el mandat de tramitar aquesta llei, que era un dels punts de la proposta de resolució, també reconeixem la tasca de l'AQU Catalunya, la seva trajectòria sòlida, coherent i rigorosa i manifestàvem la necessitat de la continuïtat d'aquesta agència. Per tot això, doncs, defensem l'AQU i defensem la tramitació d'aquesta llei i no votarem les esmenes a la totalitat.

Sobre la llei, després d'aquest apartat, de la justificació del nostre posicionament en aquest debat a la totalitat: estem convençuts que en la tramitació posterior podrem debatre profundament el text i afinar coses que creiem que poden tenir marge de millora; tenim moltes ganes d'escoltar les compareixences de tots els agents que poden participar-hi i aquelles aportacions que ens puguin ajudar a millorar aquest marc legal que ara mateix tenim en aquest projecte de llei. En la lectura d'aquest projecte de llei veiem com s'amplien les funcions de l'agència i s'adapten a les que desenvolupen les agències d'assegurament extern de la qualitat internacional actives; creiem que algunes d'aquestes funcions es poden afinar més, hem de ser

ben rigorosos, saber exactament què volem demanar-li a l'agència i què ha de fer.

Veiem també com al text del projecte de llei apareix un nou organigrama amb algun element de designació en alguna de les comissions que ens agradarà també estudiar i debatre, perquè no acabem de veure clar, doncs, per exemple, la designació del president de la Comissió d'Avaluació i Recerca. Per tant, jo crec que nosaltres estarem disposats, diguem-ne, a parlar-ne, d'aquests temes. I també veiem altres punts, com la potenciació dels experts; en aquest cas sí que veiem amb bons ulls, com també la participació d'estudiants en el Consell de l'AQU, que ho compartim plenament. Destaquem i compartim, també, l'aprofundiment en la flexibilitat de l'organització de l'agència per poder-se adaptar a les necessitats concretes de cada moment, a banda dels objectius globals que volem que l'agència desenvolupi i, en definitiva, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana posem molt d'èmfasi i per tant serem molt insistents amb el tema de la pròpia avaluació de l'AQU a la transparència i a la participació.

El debat és aquest, del text: si hi troben a faltar coses, si no els agrada alguna qüestió del text, en podem parlar, però com vostès ja han plantejat el seu debat a la totalitat, no és de contingut dels punts concrets de participació, de qui hi forma part, de quin és l'organigrama, sinó que el seu problema és de fons, com abans ja he denunciat. Per tant, i acabo, des d'Esquerra creiem que tenim un bon instrument, creiem que amb el debat i amb la tramitació parlamentària esperem participar activament perquè millori durant aquest tràmit i defensem que pugui ser, doncs, acordada aquesta reforma d'aquesta llei pel màxim consens perquè entenem que aquesta és una eina de país que probablement pot millorar i així ho hem de treballar, però que és una eina de país necessària.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Honorable presidenta, consellers, persones que ens acompanyen, secretari general, persones de l'AQU, president del Consell Interuniversitari de Catalunya. Benvinguda, conseller, aquesta llei, saben que nosaltres portem quatre anys reclamant aquesta llei aquí i esperem que tinguem temps parlamentari, d'aquesta legislatura, per poder debatre; si no, tornariem, doncs, a portar aquí una llei important per nosaltres i per descomptat també d'entrada, d'antuvi volíem anunciar el rebuig raonat, que ara faré, del nostre grup parlamentari amb relació a les esmenes a la totalitat.

Estem –hauríem d'acceptar-ho– en una transició sistèmica i han fet millor la qualitat universitària que el model econòmic. De fet, aquí també és un bon moment per agrair la feina de l'AQU durant molts anys,

molt poc coneguda probablement pel públic general, però amb molta anticipació de moltes altres qüestions que ara ens plantejem com a regeneració democràtica, curiosament. I com a inserció a l'espai superior d'educació europeu, que és on nosaltres volem estar i estem. I això no va en detriment, senyors portaveus del Partit Popular i de Ciutadans, aquest no és un debat de nacionalismes –no és un debat de nacionalismes–, perquè voldria escoltar de vostès l'alternativa. Els porto aquí Alemanya per després veure què fan els alemanys, que potser si haguessin fet amb això i amb moltes altres qüestions, la concepció de l'Estat, que sí que és una estructura d'Estat, el sistema universitari, però precisament en no pensar que això és una estructura d'Estat i que l'Estat ha de reconèixer allò que ja és i no fer interferència, potser no estaríem aquí –en el debat nacional, estic parlant ara, eh?

Per tant, aquest és un element molt important perquè el repte més important és de model econòmic, perquè, de fet, amb totes les febleses i errors i dèficits qualitatius i equitatius que pot tenir el sistema universitari de Catalunya, tenim migració de talent; per tant, el principal problema que tenim en aquest país és d'un nou model econòmic on el coneixement, el pensament científic, l'aplicació científica sigui l'element substantiu. Tenim pocs doctors a les nostres empreses, tenim un model d'alguns sectors de serveis amb poca qualificació, tenim poca planificació estratègica des del punt de vista econòmic i també, per descomptat, social. Per tant, i ara fem una aposta clara, més rotunda si cal, per l'estandardització de la qualitat del sistema universitari. Algunes qüestions d'antecedents i de solvència i de marc legal, algunes qüestions amb relació a l'esmena a la totalitat, i el perquè nosaltres la rebutgem totalment, i algunes consideracions d'aportacions al text per a la seva millora en el tràmit parlamentari.

Primer, venim de lluny: divuit anys, majoria d'edat, perquè hem de donar com a AQU, el consorci que van crear les universitats públiques l'any 96, divuit anys. Deia que en termes històrics vol dir que ens hem anticipat, fins i tot, a l'espai d'educació superior i l'estandardització de la qualitat. Per tant, des d'aquell consorci que creava una agència de qualitat, no agència sinó un instrument d'avaluació de la qualitat, fins després, com deia l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, membre fundador de l'ENQA, Catalunya és, a través de l'agència, membre fundador de l'agència europea. Per cert, conseller, d'educació superior, eh? Aquí volíem debatre, en el text, universitària, educació superior; per aquí potser la feblesa, un dels punts a discutir en el tràmit parlamentari, és si els cicles formatius de grau superior han d'estar també presents en aquest text, eh? Perquè aquest no és un tema menor i, de fet, en els països amb els models comparats i la mateixa agència europea parlen sempre d'educació superior. Que nosaltres, a vegades, fem la similitud d'universitats, però ens queda fora un espai que no depèn directament o només, o en molt poques ocasions, excepte en alguns itineraris compartits, de les universitats de Catalunya.

El 2003, la Llei d'universitats de Catalunya reconeix l'agència i, per tant, decideix que és l'instrument de promoció i d'avaluació de la qualitat. A l'Estatut del 2006, senyors portaveus de Ciutadans i del Partit Popular, ni la sentència castradora –si em permeten, eh?, que no estaríem aquí tampoc– del Tribunal Constitucional esmena la plana a l'article 172, que diu «competències compartides», atorga a la Generalitat en la preservació que no ha parlat ningú de l'autonomia universitària. Primer, qui ha d'avaluar la qualitat són les mateixes universitats, però elles mateixes decideixen crear un organisme l'any 96 i ara, el que anomenem Agència de Qualitat Universitària, l'avaluació, garantia i promoció de la qualitat i l'excel·lència de l'ensenyament universitari i també de la docència i de la investigació. Ni tan sols la llei estatal orgànica devalua les agències.

Per tant, què ha passat del 2007 a l'actualitat, al 2013? Una recentralització vocacional política. I això ho podem discutir, perquè no és per nacionalisme; pot ser per models, eh?, i podríem decidir que, bé, hauríem de racionalitzar, algú ho pensa i seria legítim, que és el que hauríem d'estar discutint, que és millor un model centralista d'agències d'avaluació de la qualitat, i nosaltres pensem, perquè hem comparat amb el món què fan. Què fa Alemanya? No existeix una agència estatal, no existeix; existeixen set agències dels lands i els ministres «allà dits ministres» d'universitat es reuneixen i van decidir fa uns quants anys que eren ells els que ho feien perquè hi ha diferències entre els lands. I a l'Estat, el Govern de l'Estat federal, li sembla bé. I què fa Holanda, i què fa el Regne Unit, i què fa Suècia? O és que nosaltres vivim, com diuen vostès, aïllats en el món? No, no, per models comparats que encara són millors que els nostres, tant de models econòmics com de models de qualitat universitària i d'avaluació, estem... Per tant, deixin estar els debats, ara, per un moment, de si això no podem avaluar... A més, avui hauríem de fer-ho, sobretot perquè estem parlant de pensament científic, d'avaluació d'una qualitat de docència, de recerca i de transferència.

Per tant, nosaltres, a aquesta llei que vostès han presentat, que és la mateixa llei que el Govern del 2010, en aquell moment Govern presidit pel president Montilla, va aprovar el maig del 2010, amb algunes addendes o ampliacions d'aquesta llei que ara, tot seguit, amb unes consideracions finals que voldríem comentar. Ens sembla bé, en general el text de la llei; haurem de debatre amb més profunditat, primer, un element important, sumem aquí els cicles formatius de grau superior, per tant, l'educació superior, i també li atorguem capacitat a l'AQU, eh?, per aquest element, el Departament d'Ensenyament té alguna cosa a dir? No és menor aquest tema, perquè és un dels debats que sempre tenim.

Segona qüestió: acreditació, certificació, auditoria, diríem, model comparat; ens sembla molt bé, objectivitat, transparència, independència de criteri, i enforteix el text presentat a la llei amb els elements de docència, que ja hi eren, però especialment, també, amb elements de recerca i innovacions. Ens sembla bé, haurem d'aprofundir en el com, i potser haurem

de pensar com aquesta agència també ha de fer avaluació de la transferència, perquè potser és un dels elements importants a saber el com ho fem, ja ho diu el text de la llei, que podem crear comissions *ad hoc*, eh?, i ens sembla bé, perquè aquest és un tema probablement de...

La tercera, espai, el tercer objectiu que té l'educació superior és la transferència, i no parlo només de transferència a l'economia, transferència a la societat en termes generals, i aquest és un element que podem aprofitar aquest text legislatiu per aprofundir-hi, eh? I també què vol dir internacionalització, ens sembla bé, eh?, introduir l'estandardització, i no parlo d'estàndards de qualitat, i nosaltres hi voldríem afegir, en el moment que estem, estàndards d'equitat, perquè l'equitat pot estar en risc, no només per les retallades o per les deficiències que tenim, eh?, sinó que aquest pot ser un element molt important. Per tant, qualitat i equitat; excel·lència, tothom que miri cap a l'excel·lència; internacionalització, no només dels estàndards, ens sembla bé, i ens sembla bé aquesta agregació. Perquè probablement, i ho hem fet poc, ens hem de sentir orgullosos del sistema universitari que tenim, perquè, amb totes les deficiències, és un model –no un model perquè sigui un model de Catalunya–, des de la seva autonomia ha donat uns resultats més que raonables.

I també, eh?, acostumada potser a l'agència d'avaluació del sistema de salut, potser podríem introduir també elements d'eficiència, eh?, d'avaluació de l'eficiència, perquè aquí diu «gestió», que no sé què és això, però ho diu, que també avaluaran la gestió, sempre, atès que al govern d'aquesta institució estan tots els rectors i presidents del consell social, més els acadèmics, més els estudiants, i a la permanent també, doncs, podríem aprofundir.

Acabo: l'ANECA, si no he mirat malament el pressupost, que és una fundació, té 9 milions d'euros de pressupost. El pressupost de l'AQU té 2,7, 2,69 milions de pressupost; per tant, tampoc és un debat de costos. No simplifiquem uns debats i menys quan estem parlant d'un instrument, hi insisteixo, que podria tenir tres objectius fonamentals: un, de revisar què pot fer l'educació superior pel gran canvi que hem de fer del model energètic, del model social, del model econòmic, què podem fer per regenerar la democràcia; traçabilitat en els recursos públics, traçabilitat resultat i rendiment de comptes i, per descomptat, per continuar dient que el millor ascensor social en termes també d'equitat, clarament, és l'educació, i l'educació superior.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. Primer de tot, abans de fer la valoració, volia fer un petit incís, i és que nosaltres valorem que aquesta llei arriba tard. Ja el 2010 el Govern de Catalunya aprovava aquest projecte de llei per discutir quines haurien de ser les funcions de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari català. L'avançament de les eleccions al Parlament de Catalunya sis mesos després i posteriorment el canvi de Govern va deixar en suspens aquest tràmit d'aquesta llei. I ara ja nosaltres, sí que és veritat, celebrem que després de quatre anys aquesta llei torni al Parlament.

Bé, ara ve..., tornem al debat que ens ocupa, no?, avui. Nosaltres volem explicar i volem posicionar-nos, que nosaltres rebutgem totalment l'esmena a la totalitat que fa el Partit Popular i que fa Ciutadans per diversos motius que ja s'han esmentat però que vull tornar, una mica, a fer-hi incís: u, perquè no podem saltar-nos les lleis, senyor Carrizosa i senyor Sánchez; i, segon, perquè tampoc podem fer de supòsits un immobilisme.

Primer, el 2007 les organitzacions europees, com l'ENQA, i com he vist avui, tots valorem i reconeixem la professionalitat i la credibilitat de l'AQU a Catalunya per dur les seves activitats d'avaluació. L'Estatut de Catalunya en el seu article, com bé deia la diputada Geli, a l'article 172 també reconeix la nostra capacitat i el dret a poder avaluar les nostres universitats catalanes. També se'n parlava, i cal tenir una agència de qualitat, pel que s'ha comentat també en altres intervencions, que mesuri la qualitat de la universitat, perquè hi han pretensions d'igualar el sistema d'avaluació extern sense tenir en compte les qualitats pròpies dels diversos sistemes universitaris autonòmics. L'AQU ja denunciava que s'estan posant en marxa els objectius establerts en l'Informe Cora, on, darrere d'aquests arguments d'optimitzar recursos, el que hi ha és recentralització de polítiques, intenció de passar d'un model autonòmic a un model centralitzat, el qual supeditava les agències autonòmiques –no només la catalana, sinó també, per exemple, l'agència andalusa– a l'agència estatal ANECA. En això nosaltres no estem d'acord. I no és que tinguem al·lèrgia a les reformes, més aviat el contrari, sinó que no estarem d'acord en la presa d'aquestes decisions sense fer una anàlisi comparativa de les seves funcions, si ho fan bé o ho fan malament, o de la seva qualitat durant tots aquests anys que estan en funcionament. I, fins i tot, lleis reformulades i elaborades pel Partit Popular, com és la LOU, ja establien la possibilitat de fer aquestes agències autonòmiques per fer les avaluacions dels seus sistemes. I l'ANECA té actualment convenis amb les agències autonòmiques per no duplicar aquestes tasques. I en les funcions d'aquesta futura llei, l'AQU ja estableix vincles de cooperació i col·laboració amb les agències estatals, autonòmiques i internacionals. Per tant, no ens saltem la llei ni tampoc fem immobilismes en base a supòsits.

Per tots aquests motius, nosaltres no donarem suport a aquestes esmenes a la totalitat.

I el nostre grup estem d'acord a començar aquest tràmit de llei per diferents motius: un, perquè modifica i canvia la situació actual del consorci que fa aquesta funció actualment; segon, perquè defineix clarament quines han de ser les funcions i els objectius d'aquesta agència, i, tercer, perquè volem continuar millorant la qualitat d'aquesta agència.

Aspectes que canvien la situació actual de l'agència en el tràmit d'aquesta llei: un, pren mesures per reforçar aquesta autonomia universitària. Entenem que és una entitat pública, segons diu la llei, amb ordenament jurídic privat. Nosaltres entenem aquest ordenament jurídic privat com a organització tècnica independent, perquè no ens hem d'oblidar de l'autonomia de què ha de gaudir el nostre sistema universitari. Aquest sistema universitari ha d'actuar amb objectivitat i independència, sense rebre instruccions de cap Administració pública, amb l'objectiu de complir..., qualsevol sistema universitari garanteixi la qualitat acadèmica, sense basar-se en cap criteri ni economicista ni mercantilista, només en criteris acadèmics que avaluin la qualitat del nostre sistema.

I, segon, perquè el tràmit d'aquesta llei converteix un consorci en una entitat de dret públic, i, per tant, ha de garantir transparència. Tal com diu la llei, la futura llei, en l'article número 3, una de les seves obligacions i funcions ha de ser informar el Govern i el Parlament de Catalunya i la societat sobre la seva evolució en la qualitat del sistema universitari.

Per altra banda, també estem d'acord en el tràmit d'aquesta llei perquè cal definir clarament quines han de ser les funcions i objectius d'aquesta agència. I ja se n'ha parlat abans: la funció de l'agència, segons el nostre grup..., ha de ser un instrument d'avaluació de la qualitat del sistema universitari, avaluar, certificar, auditar; acreditar la qualitat de les universitats i dels centres d'educació superior, avaluar la docència... –tot i que és anecdòtic, sobretot aquí, a l'Estat espanyol–, avaluar la docència, la recerca i la transferència de coneixements, avaluar la certificació i el seguiment de l'obtenció de títols sota criteris estrictament acadèmics, a banda també de fer observacions, d'elaborar informes i fer l'anàlisi i el debat sobre el desenvolupament de l'àmbit educatiu superior. Això és el que hauria de ser una agència que mesura la qualitat del sistema universitari.

Altres temes és com les institucions rebem aquestes dades i com els parlaments decidim en funció d'aquestes dades, que no tenen res a veure amb les dades que fa, neutralment i objectivament, aquesta agència. És a dir, els criteris per elaborar aquestes avaluacions evidentment són criteris estrictament quantitatius, però no mirem això com a negatiu, sinó que el que és negatiu és l'ús que es faci d'aquests resultats.

Actualment s'estan utilitzant aquestes dades d'avaluació per justificar decisions que s'estan prenent en matèria de política universitària. Una de les funcions de l'agència estableix l'elaboració d'estadístiques i d'indicadors. Per tant, en lloc de premiar o castigar les uni-

versitats amb dotació pressupostària de menys o més finançament, s'haurien d'utilitzar precisament aquestes dades per detectar problemes, carències i desigualtats, per corregir-los. L'avaluació s'hauria d'entendre com un mecanisme per garantir drets i verificar si s'estan fent; no només els titulats i els docents han de rendir comptes dels seus resultats, sinó que els responsables de les universitats i els responsables de les polítiques que s'apliquen haurien de rendir comptes dels seus objectius i dels seus compromisos.

Un dels altres temes que tampoc depenen de les avaluacions d'aquesta agència, però sí del funcionament i la qualitat que després s'avaluen, és que cal un finançament adequat perquè totes les universitats públiques puguin ser avaluades en les mateixes condicions. Una de les funcions de l'agència és fer una comparativa i avaluació amb criteris de qualitat d'acord amb estàndards internacionals. La meua pregunta: quan l'AQU mesuri aquesta qualitat i els resultats d'aquestes universitats, entre universitats que depenen de fons públics i altres universitats privades que no depenen de cap finançament públic, s'avaluaran amb els mateixos continguts i amb els mateixos criteris? Evidentment. Doncs, que les nostres universitats puguin ser punteres a tot Europa no depèn de l'agència..., no depèn dels informes que elabori, sinó que depèn del finançament i de la voluntat política.

Un dels altres temes que tampoc depenen de les avaluacions d'aquestes agències i que, ho torno a dir, es fa un mal ús d'aquestes dades, és que a l'hora de donar la possibilitat d'oferir titulacions als centres universitaris, la responsabilitat política que nosaltres tenim aquí és prioritzar les nostres universitats, les universitats públiques. Per tant, cal una agència que aprofundeixi més en sistemes d'avaluació que qüestionin un model, que no només mesuri rendiment a cada professional o a cada centre universitari. Cal analitzar quins són els aspectes que es podrien mesurar per fer-ho més just. La senyora Geli ja ho esmentava: calen estàndards d'equitat.

Altres aspectes que volem millorar, i que segurament ho farem en el tràmit de la llei, són aprofundir més en la transparència de quins són els mecanismes que es poden dur a terme. I també celebrem, evidentment, que als òrgans i al funcionament dels òrgans s'hi inclogui la representació d'estudiants. Nosaltres hi trobem a faltar també la representació dels treballadors i treballadores, ja que s'està avaluant precisament les seves funcions; doncs, també avaluem les seves condicions de treball. D'aquesta manera, l'agència aprofundirà en la seva funció de transparència i rendiment de comptes a la societat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Bé, és obvi que les esmenes a la totalitat que s'han presentat no tenien res a veure amb el contingut de la matèria que està en teoria a debat, sinó que és una pura disputa de si ho pot controlar ideològicament un, o li ho permeten, o ho volen controlar ideològicament uns altres, eh? Aquí no hi ha uns que volen controlar ideològicament i uns altres que volen deixar volar les papallones lliures pel camp, sinó que bàsicament és una disputa de poder, de la típica roda en què el hàmbster, com deia abans en David Fernández, va rodant, des de fa trenta-cinc anys, en la disputa de l'autonomia vers el centre, i no en podem sortir mai, i estem permanentment donant voltes a les mateixes qüestions. I, per tant, omplim, efectivament, com ha dit el portaveu de Ciutadans, aquest Ple, aquest Parlament, d'iniciatives legislatives que bàsicament es treuen davant, doncs, d'actituds del Govern per blindar competències, per salvar-les, però que en realitat tenen molt poc espai o estan molt poc pensades per entrar a discutir en la matèria. Aquest és el debat autonomista, aquesta és la trampa de l'autonomia, de l'estat de les autonomies, que és la permanent discussió sobre qui legisla sobre què, qui té poder sobre què, i que és, com dic, un peix que es mossega la cua, i amb la qual podríem viure eternament, fent funcionar un munt de cambres legislatives sense avançar en gaires matèries, en una permanent discussió, sense fi.

I, efectivament, el posicionament del Partit Popular, que és l'altre que ha presentat esmena a la totalitat –parlo de vostès dos justament perquè estem votant sobre les seves esmenes a la totalitat en aquest projecte de llei que presenta el Govern–, bàsicament..., vull dir, vostès mateixos es delaten, no? «Han trencat tots els ponts amb això del 9-N, de tot; han trencat tots els ponts. Ergo, m'és igual que sigui eficient o no el que presenta el Govern, m'és igual que pogués resultar millor o no. Com que han trencat tots els ponts i els haurien de restablir per poder parlar de la matèria que parlem, sense importar-me, o molt poc, de què s'està parlant, els dic que no.» I, per tant, cap de dues les esmenes a la totalitat fa referència al contingut, sinó que totes dues bàsicament fan referència a qui ha de gestionar això i no pas a què i com s'ha de gestionar, justament, l'Agència de Qualitat Universitària.

I això és, òbviament, fruit, aquesta presentació d'aquest projecte de llei, i a ningú se li escapa, d'una política de recentralització, absolutament legítima, que és el programa central del Partit Popular al Govern, que ha iniciat en molts camps i en molts aspectes, que emana de diferents documents polítics, òbviament, de diferents programes polítics, també de diferents informes que volen passar com a tècnics, com l'Informe Cora, que, bàsicament, sota l'epígraf de «racionalització» –que això és, diguéssim, un festival; sota «racionalització» hi entra qualsevol cosa–, doncs, apelen a privatitzar determinats serveis públics, sobretot a recentralitzar-los o centralitzar-los, bàsicament, com deia, no per fer volar papallones lliures pel camp, sinó bàsicament per tenir vostès el poder de decisió, el poder de finançament, el poder d'adjudicació, el poder

d'acreditació i el poder de qualificació, en aquest cas, en l'àmbit universitari.

Nosaltres, òbviament, sí... –no sé per què els ha estranyat tant–, estem a favor que les nostres universitats tinguin, òbviament, un sistema de qualificació homologable a nivell internacional, i això és la tasca d'internacionalització de l'Agència de Qualitat Universitària. Obvi. O sigui, no aspirem a tenir un sistema de qualificació universitari tancat a nivell de l'Estat espanyol perquè no competim en un món globalitzat entre comunitats autònomes, que potser seria un paradigma més d'altres èpoques o d'altres formacions polítiques, sinó que aspirem a tenir un sistema equiparable i a primer nivell, a nivell internacional, bàsicament perquè, si no, en quedem fora, quedem fora de la globalització, que és bàsicament el sistema de relacions econòmiques, polítiques existent i, per tant, en el qual ens toca viure. I, a més a més, ho volem fer amb veu pròpia. És clar, no volem que ningú ens digui com s'ha de fer, com s'ha d'estructurar, quines són les vies per fer-ho més ràpid, més eficient, amb millor qualitat, sinó que ho volem fer amb veu pròpia, com en tot. Ho volem fer amb veu pròpia, que ningú ens digui –i que, a més a més, ho diguin amb majories polítiques absolutament diferents de les que existeixen al nostre país– com s'ha d'estructurar aquest servei, com tants altres.

Dit això, a nosaltres ens preocupen altres coses que no pas aquesta, que, òbviament, en la qual votarem en contra les esmenes a la totalitat, i tindrem ocasió de parlar-ne, doncs, en la ponència que s'estableixi per aprovar aquest projecte de llei i per esmenar-lo, si cal. A nosaltres ens preocupa una altra cosa, perquè que tinguin Catalunya l'Agència de Qualitat Universitària o la recentralitzi l'Estat espanyol és important, per totes aquestes raons que he dit, és un debat relativament important. El que ens preocupa és com s'està avançant –i crec que això és compartit per ambdues parts, ens preocupa la dualització de l'accés a la universitat i, per tant, de com es reparteix de forma no equitable, entre classes socials, la qualitat, la suposada qualitat universitària. Hi ha un projecte en marxa de convertir Barcelona i, per tant, extensible territorialment a Catalunya, com a hinterland, com a mer hinterland de Barcelona, de convertir Barcelona en una ciutat universitària de primer nivell a nivell internacional, i, per tant, es dediquen molts recursos, molts esforços i moltes sinergies, sincronitzacions entre el sector públic i el privat per captar màsters, per captar grans docents, per captar grans màsters, per captar universitats privades, per captar estudiants d'alt nivell adquisitiu, perquè això, òbviament, augmenta la qualitat del conjunt del sistema universitari: augmenta, òbviament, el nivell dels màsters, augmenta el nivell dels expedients acadèmics que s'expedienten, és a dir, de les titulacions, augmenta el nivell de la recerca, augmenta el nivell de la docència... Però, clar, no ho fa per a tothom igual –no ho fa per a tothom igual–, ho fa per a una certa classe social que es pot permetre pagar, com algú d'aquesta cambra, doncs, màsters de vuitanta mil euros –nosaltres, òbviament, no podem ni hi accedirem mai–, i, per tant, es reparteix de forma molt

inexacta i molt injusta aquesta suposada qualitat de Catalunya com a país universitari o com a projecte universitari.

D'això, òbviament, el conseller en sap molt, perquè ha estat un dels promotors d'aquesta idea, perquè segurament és clau per competir, doncs, en un món neoliberal, d'alta competitivitat internacional, on bàsicament les diferents regions punteres es foten d'hòsties per augmentar la seva importància, la seva competència de poder econòmic, de poder polític, sobretot de coneixement, que és un camp de batalla de primer ordre a nivell mundial ara mateix. Però, òbviament, a nosaltres, a molta gent d'aquest país aquest debat ens deixa fora, se'ns expulsa d'aquest debat, se'ns expulsa de compartir els beneficis d'això.

Perquè no podem obviar, òbviament, que, paral·lelament que debatem sobre això, la realitat de com està ara el sistema universitari és una i no una altra. Competeix en un projecte de fer de Barcelona un..., no ho sé, aquests noms que en diuen ara, un clúster, un *hub*, una cosa d'aquestes, no?, de mil sinergies del sector privat universitari, el sector del coneixement, que inverteixi, que faci venir grans professors, etcètera; aquesta és una. Però, per altra banda, òbviament, tenim la sensació i la constatació permanent que cada vegada més l'ensenyament universitari en el nostre país està concebut com a privilegi i no com a dret social; que totes les retallades, que ja són un 37 per cent del pressupost assignat anys enrere, en comparació amb l'actual..., un 37 per cent de l'aportació pública a l'ensenyament universitari va directament en detriment de l'accés de les classes populars a la universitat i de la qualitat de l'ensenyament públic destinat als pobres, diguéssim, eh?, no de l'accés a l'ensenyament públic superior destinat als rics. Aquests, diguéssim, com que continuen tenint recursos, doncs, s'ho poden permetre. Els pobres, doncs, ens trobem amb un sistema de qualitat universitària inferior. S'han augmentat les taxes, i es diu: «S'han augmentat les beques», però és que no hem d'oblidar que les beques no eren per sortejar l'augment de les taxes, no van ser pensades per a això, les beques. Van ser pensades per a la gent que ve de de situacions familiars que els fan impossible mantenir un ritme d'estudi que, a més a més, per criteris europeus absolutament neoliberals obliga els estudiants a ser *full-time students*. Això vol dir que no poden ni tan sols combinar treball i estudis com la gent que venim de les classes populars i de classe treballadora tenim la santa mania de fer, que és alimentar-nos a base de treballar, perquè no tenim altres recursos per poder-ho fer. Òbviament, s'ha augmentat enormement la precarietat del professorat, sobretot d'aquelles universitats públiques destinades als pobres, amb la qual cosa comença a ser un privilegi, un luxe i una casualitat tenir contractes fixos, indefinits, que són un dret social, que són un dret laboral, i no pas un privilegi, com ho és ara.

Tot això, com deia, ha minvat enormement l'excel·lència i la qualitat de tot aquell aparell universitari, com deia, destinat a les classes populars, a fer de l'ensenyament universitari, de l'accés a l'ensenyament superior, un dret social. I això ha anat, òbviament –per-

què, si no, no es pot fer–, en paral·lel tota l'estona amb una minva absoluta dels mecanismes de transparència, de control democràtic i de participació de les universitats. Això s'ha fet a través de traspasar a màsters privats, a fundacions privades, una sèrie de responsabilitats que han de ser públiques, que han d'estar sota control públic i que han de comptar amb la participació de tots els estaments universitaris, per poder vetllar perquè justament el nostre sistema universitari no només sigui d'excel·lència, sinó que a més a més sigui democràtic, i «democràtic» vol dir que hi pugui accedir tothom, en igualtat de condicions. I això ara mateix està lluny de ser una realitat.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Victòria Forns.

M. Victòria Forns i Fernández

Molt honorable presidenta, diputats, diputades, secretari d'Universitats, secretari general del CIC, de Direcció General d'Universitats, director i secretària de l'AQU, benvinguts. Honorable conseller, agraiïm la iniciativa del Govern de presentar a aquesta cambra el tan desitjat Projecte de Llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, i ja d'entrada els dic que rebutgem les esmenes a la totalitat presentades pel Grup de Ciutadans i del Partit Popular.

L'AQU a Catalunya té una trajectòria de coherència, de solidesa i de rigor, com una agència de qualitat universitària de referència estatal i internacional, i aquest nou projecte té com a objectiu el seu enfortiment per donar resposta a nous reptes de futur, fins i tot en el marc de l'horitzó 2020. AQU és la primera de les agències de qualitat universitària de l'Estat espanyol; abans que la legislació estatal ens obligués a la creació d'aquestes agències, AQU neix. I neix l'any 1996, no més pel compromís de les universitats i de la Generalitat envers la millora de la qualitat del nostre sistema universitari. Aquesta, la nostra, és una de les agències més reconegudes a escala internacional, cofundadora, a més a més, de l'associació europea d'agències, l'Enqa.

Els resultats de la darrera avaluació externa internacional realitzada per Enqa el 2012 ha convertit AQU Catalunya en una de les millors agències europees pel que fa al compliment dels estàndards i de les directrius per a l'assegurament de la qualitat en l'espai europeu d'educació superior. En aquest sentit, AQU Catalunya ha obtingut el millor resultat pel que fa al compliment dels estàndards europeus, per sobre de la majoria de les agències europees, per sobre de totes i qualsevol de les altres estatals. Només una dada: dels setze estàndards avaluats, AQU Catalunya compleix completament amb catorze, ANECA només en quatre; la dada és esfereïdora. Per tant, així, doncs, AQU Catalunya és una agència d'excel·lència, que ratlla el deu, i l'ANECA és una agència de notable –de notable.

Així, doncs, si seguíssim amb els principis de reforma administrativa del Govern de l'Estat del Partit Popular, en cas de duplictat, a quina s'hauria de dotar la competència? A quina? A la que puntua ratllant el deu, o a la que puntua ratllant el set? Mirin, senyores i senyors del Partit Popular, és que potser el que haurien de proposar és el tancament de l'ANECA i que AQU tingués competències a nivell de tot l'Estat espanyol.

Analitzem ara com AQU en aquest projecte de llei esdevindrà encara més una agència de major qualitat, de major eficiència i de major eficàcia.

Es manté la participació dels rectors i de les rectores de totes les universitats catalanes, públiques i privades, i, per tant, per nosaltres, així assegurem el model de l'excel·lència.

S'incorpora la veu dels estudiants, i això té molt a veure o ve motivat per l'espai europeu d'educació superior, on l'estudiant està en la centralitat del procés formatiu.

Es creen la Comissió Assessora i la Comissió d'Apel·lacions: la primera, per reforçar les perspectives de referents internacionals, i la segona, per enfortir d'alguna manera també la seguretat jurídica de les comissions d'avaluació.

Es manté també la Comissió d'Avaluació de la Recerca, que queda..., i absorbeix també així la de Professorat Lector i Col·laborador. I, mirin, el nivell d'implantació i de confiança és indiscutible entre la comunitat universitària: més del 95 per cent del nostre professorat escull AQU quan ha de fer les seves acreditacions.

Es reforça la dimensió d'internacionalització d'AQU, tant pel que fa a les funcions com a l'obligatorietat a què sotmet, i a avaluacions periòdiques internacionals, la seva activitat.

Una agència forta i reconeguda com la nostra és un element indispensable perquè el sistema universitari català pugui competir en un món globalitzat. Hem d'intensificar els esforços en la captació de talent entre l'alumnat i entre el professorat, i això només ho podem fer des de la qualitat i des de l'excel·lència, a les quals només s'arriba a través de la millora contínua. I tot això es concreta en un model «glocal», perquè combina la proximitat del local amb la projecció del global.

En definitiva, aquesta llei intensifica profundament la independència de criteri, la imparcialitat i l'objectivitat tècnica de l'AQU, principis bàsics que deriven ja de la nostra Llei d'universitats de l'any 2003 i de l'Estatut del 2006, que són la garantia d'un sistema universitari de qualitat, com és el nostre.

El discurs de la centralització a què ens té tan acostumats el Partit Popular, la supressió d'organismes –perquè ells parlen d'evitar duplicitats–, resulta simplista, perdonin que els ho digui, simplista, i, a més a més, vostès amaguen al darrer motius, en la majoria de casos, poc confessables o fins i tot inconfessables.

Els models d'agències a Europa són heterogenis i el nombre d'aquestes pot ser ben diferent, i això les dades ho demostren. Nosaltres el que volem és competir a nivell mundial i tenir una agència de qualitat com la que tenim. Per tant, Europa no intervé en la definició d'un model d'agències d'avaluació externa dient-nos quantes n'hem de tenir o si només n'hi ha d'haver una que ho ha de centralitzar tot, ni molt menys. Cada país decideix el model en funció de la seva estratègia, i de la seva estratègia sobretot en política universitària.

AQU Catalunya és una agència que compleix amb els estàndards europeus, i, per tant, les seves decisions són reconegudes arreu d'Europa. El model d'avaluació de la qualitat tant de les titulacions com dels ensenyaments i del professorat impulsat per AQU, en estreta col·laboració amb les universitats mitjançant processos d'avaluació, té com a objectiu la millora contínua. La política d'homogeneïtzació dels sistemes d'avaluació externa que propugna el Partit Popular, sense tenir en compte les especificitats ni la diversitat pròpies dels sistemes universitaris, frenaria aquells que com el català, el sistema català, poden i volen assolir un nivell d'exigència més elevat en tots els àmbits universitaris –en tots. En canvi, a l'Estat espanyol l'estandardització i la burocratització dels processos d'avaluació porten a un model d'inspecció administrativa d'un simple *pasa o no pasa*, eh?, que xoca amb l'orientació de millora de la qualitat implantada per Catalunya.

Aquesta iniciativa legislativa no només és bona perquè permet posicionar millor l'agència catalana, sinó perquè també contribueix a fer-la més eficient, perquè les mesures que conté no suposen tampoc cap increment de cost. És més, en tots els processos avaluadors que fa ANECA, els seus costos són un 25 per cent superiors. Alguna dada. La centralització o la supressió no només afectaria greument la qualitat de l'avaluació de les nostres titulacions i del professorat universitari, sinó que comportaria deixar der realitzar activitats de generació del coneixement, com l'enquesta d'inserció laboral als titulats o als ocupadors, tan importants per al nostre desenvolupament econòmic.

En resum, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió considera que la iniciativa del Govern està plenament justificada i dóna resposta a les necessitats presents i futures de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari Català. Aquest projecte té el seu origen en anteriors legislatures –i cal recordar-ho– i parteix del consens amb el conjunt del sistema universitari català. El funcionament d'AQU ja ha demostrat la seva vàlua en el foment de la recerca i de la docència de qualitat al llarg de divuit anys, i ha mantingut les seves línies d'actuació malgrat els canvis de govern.

Per tant, s'imposa que els grups parlamentaris de Ciutadans i del Partit Popular retirin aquestes esmenes a la totalitat; jo els convido que ho facin, des de Convergència i Unió. Per què? Doncs, perquè mantenir l'esmena a la totalitat vol dir que volen esmenar el sistema universitari en el seu conjunt –el sistema– i que volen esmenar les nostres dotze universitats i que volen esmenar la plana a les dotze rectores i rectors de les nostres universitats.

Mirin, el sistema català és un dels pols universitaris de més projecció de referència internacional de l'Estat espanyol, i AQU Catalunya és un dels instruments que dóna resposta als requeriments que aquest li formula. El nostre sistema universitari no vol ni pot renunciar a un model propi d'èxit, perquè disposar d'una agència pròpia a Europa significa tenir un model propi que permeti a les universitats competir en un entorn que és dinàmic. Catalunya vol potenciar la seva agència per fer del nostre model universitari un sistema que encara excel·leixi més i millori encara més el reconeixement estatal i internacional, un sistema que esdevingui –i subratllo «esdevingui»– una veritable estructura d'estat bàsica per a la construcció nacional de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei han estat rebutjades per 28 vots a favor i 102 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 22/1985, del 8 de novembre, de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya, la Llei 12/1998, del 5 de novembre, de creació del Col·legi de Publicitàries i Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, la Llei 24/2003, del 4 de juliol, de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, i la Llei 11/2003, del 13 de juny, de creació del Col·legi Professional de Disseny Gràfic de Catalunya, de modificació dels requisits d'accés i ampliació dels terminis per a la col·legiació (tram. 200-00025/10)

Passem al punt quart de l'ordre del dia –els recordo que procedirem a una votació en dos minuts. És el Projecte de llei de modificació de la Llei 22/85, de 8 de novembre, de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya, la Llei 12/1998, de 5 de novembre, de creació del Col·legi de Publicitaris i Publicitàries i Relacions Públiques de Catalunya, la Llei 24/2003, de 4 de juliol, de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, i la Llei 11/2003, del 13 de juny, de creació del Col·legi Professional de Disseny Gràfic de Catalunya, de modificació dels requisits d'accés i ampliació dels terminis per a la col·legiació.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única.

Per tant, procedirem, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació i lectura única d'aquest projecte de llei.

S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Comença la votació.

Queda aprovada la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei per 130 vots.

Passem ara al debat, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament; s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats de totalitat. En acabar el debat, el conjunt del projecte de llei se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

(Pausa llarga.)

Conseller, endavant; sí.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, director general de Dret, representants dels col·legis professionals avui presents i que ens acompanyen, senyores i senyors, no voldria, no podria iniciar la meua intervenció sense agrair als diversos grups parlamentaris que hagin acceptat la tramitació d'aquest projecte de llei per lectura única.

Avui presentem un projecte, el Projecte de llei de modificació de la Llei 22/85, de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya, la Llei 12/98, de creació del Col·legi de Publicitàries i Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, la Llei 24/2003, de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, i la Llei 11/2003, de creació del Col·legi Professional de Disseny Gràfic de Catalunya, d'ampliació dels terminis per a la col·legiació.

En el seu moment, aquest Parlament va aprovar les lleis de creació de quatre col·legis, dels quatre col·legis esmentats, donant suport a la iniciativa dels professionals per a millorar l'exercici de les professions titulades i l'organització de les corporacions de dret públic que els aglutinen.

El temps transcorregut des de la creació d'aquests col·legis i les complexes demandes a què ara s'enfronten els professionals i les corporacions de dret públic requereixen un altre cop una resposta col·lectiva que permeti adaptar les seues estructures i ajudi a cercar noves oportunitats de valor als respectius àmbits professionals.

Les professions que representen s'han anat configurant i organitzant a mesura que la societat ha necessitat els coneixements, habilitats i capacitats dels professionals que les exerceixen, situació que ha provocat que algunes de les regles de joc que van establir les

lleis de creació no hagin estat prou àgils i eficients per a la integració dels professionals en els col·legis.

Quin és, per tant, l'objectiu d'aquest projecte, del projecte que avui presentem? En el moment en què es van crear els quatre col·legis, la major part dels professionals que exercien la professió a Catalunya no disposaven de la titulació universitària específica, ja que algunes eren titulacions relativament noves, i exercien la professió amb uns estudis diferents o a partir de la seva experiència en el camp de la comunicació.

Per tal de permetre la incorporació d'aquests professionals com a persones col·legiades, cada una de les lleis de creació va establir un període transitori d'incorporació durant el qual s'admetia els professionals que acreditaven una certa experiència en l'exercici de la professió.

Tanmateix, tot i que els períodes transitoris d'incorporació als col·legis van tenir una durada de cinc anys, llevat del cas del Col·legi Professional d'Audiovisual de Catalunya, que va ser de dos anys, la manca de recursos econòmics i personals en els inicis d'aquells col·legis no va fer possible poder informar a tots els professionals que exercien la professió de la possibilitat d'incorporar-se al col·legi.

Per aquest motiu, actualment hi ha professionals que exerceixen la professió des de fa molts anys, alguns ocupant importants llocs de responsabilitat, que no poden col·legiar-se perquè no tenen la titulació actualment requerida i perquè el període transitori establert ja va finalitzar.

Segons dades dels col·legis, es calcula que actualment hi ha més del 60 per cent dels professionals de l'àmbit de la comunicació que no estan col·legiats. Les lleis de creació d'aquests organismes estableixen la col·legiació de caràcter voluntari, i, per tant, no existeix cap obligació legal ni estatutària d'inscriure's per a poder exercir a Catalunya. Tot i així, hi ha molts professionals que tenen interès a incorporar-se en els col·legis, i actualment no ho poden fer. Això ha comportat que des dels col·legis s'hagin creat figures com, per exemple, els associats o els afiliats, per tal d'incorporar-los. Els col·legis professionals són els representants de la professió davant de les administracions públiques; tenen, entre d'altres, la funció de garantir que l'exercici professional s'adeqüi a la normativa, la deontologia i les bones pràctiques, i que es respectin els drets i els interessos de les persones destinatàries de l'actuació professional.

En aquest sentit, són competents per vetllar per la bona pràctica de l'exercici professional, no tan sols en benefici de les persones col·legiades, que també, sinó especialment en benefici de les persones consumidores i usuàries dels serveis prestats. Per aquest motiu és important que els professionals estiguin adscrits al seu col·legi.

Aquest projecte de llei té quatre articles, un per cada llei que es modifica. L'article primer modifica la Llei 22/85, de 8 de novembre, de creació del Col·legi de Periodistes de Catalunya, i fixa un termini perquè els periodistes i fotoperiodistes s'incorporin al col·

legi fins al 31 de desembre de 2015. El projecte de llei introdueix una novetat: possibilita la incorporació de la figura de fotoperiodista o reporter gràfic, atès que en l'evolució de la professió s'ha definit aquesta nova figura. En el moment de creació del col·legi, aquests professionals, que segons dades de la mateixa institució són unes cinc-centes persones, no es consideraven de forma expressa com a periodistes, i molts d'ells no van poder-se incorporar al col·legi per la via de la disposició transitòria primera de la llei de creació.

Els articles 2, 3 i 4 modifiquen respectivament les lleis 12/98, de creació del Col·legi de Publicitàries i Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, 24/2003, de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, i l'11/2003, de creació del Col·legi Professional de Disseny Gràfic de Catalunya. En els articles es fixa el mateix termini per a la incorporació dels professionals, modificant el nombre d'anys d'experiència professional necessaris per a la integració en el col·legi, segons el supòsit al qual s'acullin en el moment de formalitzar la sol·licitud d'ingrés.

Per concloure, voldria posar de manifest que la nostra societat demana cada cop més professionals qualificats, amb garanties efectives per als seus destinataris. El projecte de llei que sotmetem a la seua aprovació vol contribuir a satisfer aquesta demanda, compta amb el suport de les corporacions afectades, té com a marc normatiu referencial les lleis de creació respectives i, com a aval, l'informe favorable del Consell de Treball, Econòmic i Social.

Tinc la convicció que es tracta d'una modificació que serà beneficiosa per als esmentats professionals i, extensivament, per a tota la societat catalana.

Per això, els demanem el seu vot favorable.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. I, començant pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Conseller, a tots ens interessa que totes aquelles persones que exerceixen aquestes professions es puguin col·legiar, ja que la funció dels col·legis consisteix no només a vetllar per la seva bona pràctica professional, sinó que també és vetllar, doncs, perquè sigui en benefici dels consumidors i dels usuaris als quals presten els seus serveis.

Som conscients de la importància del sector de la comunicació al nostre país, no només per la seva repercussió econòmica sinó perquè, també, en certa manera, ens sembla un tret diferencial propi; casa nostra sempre ha estat associada al disseny, però també a la comunicació, i cal cuidar i volem cuidar els seus professionals; per tant, que puguin continuar aportant aquest valor afegit a casa nostra.

Amb aquesta lògica de respecte pel sector, de suport als seus professionals, d'entendre que es tractava de professions que s'exercien molt abans de disposar d'estudis reglats, quan es van crear aquests col·legis es va adoptar un plantejament flexible i es va donar marge de temps per poder-se col·legiar i l'oportunitat de fer-ho, també, a aquelles persones que poguessin acreditar experiència professional malgrat que no disposessin del títol. Ara sembla clar que aquest termini no ha sigut suficient per motius diferents, que s'exposen la major part d'ells en el mateix preàmbul i que també ens ha explicat de nou el conseller, entre els quals destacaria la manca de recursos per tal d'informar de manera deguda tots aquells professionals que, malgrat no tenir titulació, tenien aquesta oportunitat de col·legiar-se.

I, per tant, doncs, detectada aquesta situació d'ineficiència per al període establert i la demanda dels professionals, no podem fer altra cosa que donar suport al Govern i al projecte de llei que avui ens plantegen.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Deia, en aquesta ocasió, el Grup Parlamentari Socialista ha de coincidir tant amb el conseller com amb l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Nosaltres coincidim que és convenient el que en aquest cas se'ns proposa amb relació a la incorporació de professionals a aquests quatre col·legis de l'àmbit dels professionals de la comunicació. Entenem que, a més, el termini nou que s'atorga és un termini raonable, i atenent també el fet que en aquest àmbit la col·legiació és voluntària, creiem que és un projecte que beneficia els professionals, la societat, i que el Parlament ha de poder tirar endavant aquesta tramitació en lectura única que ja hem acordat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Bé, per manifestar el suport del Grup Parlamentari del Partit Popular a aquest projecte de llei, quant al fet que veiem que és una oportunitat, doncs, per a tots aquells professionals de la comunicació que no es van poder col·legiar en el seu dia i que ara sí podran fer-ho, sempre que se'n compleixin els requisits d'accés.

Jo crec que una de les raons principals, de les raons clau per les quals donem suport a aquest projecte és perquè, com que formaran part d'uns col·legis professionals, doncs, això suposarà estar d'acord amb la Llei 7/2006, d'exercici de professions titulades i dels col·legis professionals. Entraran a formar part d'un d'aquests col·legis, que tenen –i ho llegeixo textualment– «la funció pública de garantir que l'exercici professional s'adeqüi a la normativa, la deontologia i les bones pràctiques i que es respectin els drets i els interessos de les persones destinatàries de l'actuació professional». Per tant, amb titulació o sense, qui formi part d'algun d'aquests col·legis tindrà l'aixopluc, doncs, d'una entitat que vetlla perquè allò que es dugui a terme es faci amb una visió de funció social i, per tant, i com ha de ser en totes les professions, sota unes pautes deontològiques.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Saludar els representants dels diversos col·legis professionals que ens visiten per a aquest debat, que afecta els seus col·legis professionals. Valorar la feina que es fa per la qualitat de les professions des d'aquests col·legis professionals. I, evidentment, com ja han explicat tant el conseller com els altres grups parlamentaris, amb aquesta llei bàsicament modifiquem..., fem de nou la possibilitat que tots aquells professionals que exerceixen tant professions de la comunicació, com és el periodisme, o comunicació audiovisual, però també publicitaris, publicitàries, relacions públiques, dissenyadors gràfics, puguin, tot i no tenir les titulacions exigides en les lleis de creació d'aquests col·legis, col·legiar-se, i en aquest període transitori realment raonable, que és d'un any, fins a finals del 2015. I, per tant, entenem que és convenient, com ja s'ha dit, que és adequat, que és positiu i que bàsicament estem fent un exercici d'adequar les lleis a la realitat.

I, per tant, com no podria ser d'una altra forma, des del nostre grup parlamentari hi farem suport.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Para demostrar la posición favorable de Ciudadanos a la tramitación de este proyecto de ley, porque en definitiva supone dar cabida a una gran cantidad de profesionales que en su momento no pudieron colegiarse en estos colegios profesionales, cu-

ando se crearon, ya sea porque en aquel momento no tenían la titulación oficial requerida para ello..., a pesar, en muchos casos, de tener la experiencia necesaria, pero, por hache o por be, no se pudieron en aquel momento colegiar. Ahora se prevé un plazo de incorporación extraordinario hasta el 31 de diciembre del 2015, siempre y cuando se acrediten una serie de requisitos, como es la experiencia en el desarrollo de estas profesiones o la titulación necesaria para ejercer esta profesión, que se ha ampliado ampliamente, dada la oferta educativa.

Así que, como es una opción voluntaria de estos profesionales que se quieren asociar y amparar en un colegio profesional para ejercer mejor y enriquecerse con el propio trato entre los colegiados... Y además no olvidemos que los colegios profesionales, y ahora más, con la nueva ley de colegios profesionales que se acerca y con toda la legislación europea que se prevé..., que los colegios profesionales sirvan, efectivamente, para que aquellos profesionales que quieran estar colegiados se formen, se enriquezcan de la propia experiencia de esos otros compañeros, además de formarse. Y además que los colegios profesionales, no nos olvidemos, tienen una función esencial de velar por una correcta aplicación de la normativa profesional y que los servicios profesionales que se den por parte de los colegiados sean adecuados y que tengan..., ajustados a la deontología profesional. No vemos más que garantías, garantías para los ciudadanos que acudan a estos colegiados. Por tanto, nos parece importante y buena oportunidad para que se incorpore gente de valía a estos colegios profesionales.

Solo tenemos un pero, *conseller*, que nos ha sido transmitido –veo que se me acaba el tiempo..., no. Solo tenemos un pero, *conseller*: hay colegios profesionales que piensan que a lo mejor podía, siendo una incorporación voluntaria, haber sido, bueno, no más largo, este período..., o sea, más largo, o que quizás en cualquier momento se pudieran incorporar estos profesionales; al fin y al cabo, son colegios de adscripción voluntaria.

Pero, bueno, en cualquier caso es una buena oportunidad, y tendrán nuestro voto favorable.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Molt breument també. Donarem suport al projecte de llei de modificació; entenem i defensem la mesura i, òbviament, el sentit dels col·legis professionals en l'àmbit de la comunicació. Però no voldríem deixar passar l'oportunitat..., que és un moment de replantejar-los, de repensar-los i de redefinir-los, atesa la crítica situació que passa el món de la comunicació. És veritat que ens trobem amb un 60 per cent dels professionals que no estan adscrits al col·legi, però el que hi ha al darrere, de rerefons, real-

ment, és de progressiva degradació i precarització de la professió.

Des d'aquest punt de vista i des d'aquest context, voldríem recordar que els últims anys més de dos mil periodistes han perdut la feina a casa nostra i que el sector de la comunicació és un dels més castigats per la crisi, després de la construcció; que estem en un context de precarietat paupèrrima, d'acomiadaments massius, en molts casos amb ERO, i d'un procés de liberalització o de neoliberalització dels mitjans de comunicació, que ha conduït a configurar un mapa comunicatiu extremadament oligopòlic.

El periodisme i la comunicació per extensió viuen tres crisis: l'econòmica, per descomptat; la tecnològica, també, que està alterant la seva funció social, i també la social mateixa, amb la falta de credibilitat, perquè finalment tracten un tema molt sensible a la nostra societat, que és el dret fonamental a la informació i a la lliure expressió.

Des d'aquesta perspectiva, sí que ens agradaria citar el periodista Albert Sáez, guardonat recentment amb el premi Joan Fuster d'assaig, en el marc dels premis Octubre, que a l'obra *El periodisme després de Twitter* diu el següent: «El periodisme s'ha desviat de les seves funcions inicials, funcions socials i de diàleg amb el públic, i s'ha anat transformant en una activitat econòmica que ha viscut bàsicament de la publicitat. Davant d'això, i amb la irrupció d'internet i de les xarxes socials, la gent s'ha buscat la vida i ha deixat de recórrer al periodisme, i només hi torna quan se li ofereixen temes que l'interessen. I el que proposo és tornar al periodisme inicial, a reflexionar sobre les raons que van fer necessari el periodisme, de control del poder i de creació de comunitat.»

Des d'aquesta perspectiva de crisi també en l'àmbit de la comunicació, òbviament donarem suport a la modificació dels col·legis. Però, sabent que és imprescindible la tasca professional i col·legial d'aquestes institucions, pensem que a part de col·legis, el que fa falta, sobretot, són sindicats.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. També, saludar els il·lustres representants del Col·legi de Periodistes de Catalunya, del Col·legi de Publicitaris, de Relacions Públiques, de l'Audiovisual i del Disseny Gràfic. Creiem que, amb independència del que han expressat els nostres companys, és un bon dia en tant que des del Parlament donem curs i facilitem que el que han estat peticions dels mateixos col·legis puguin tenir realitat i que així, d'aquesta manera, ho ha també tramitat el Govern.

Fer-nos també ressò de les modificacions estructurals que està patint tot el sector després de l'aprovació de les directives europees, tenint en compte que és la petició

del sector, que tothom hi guanya, que els consumidors guanyen, que els mateixos professionals també, que ho podem fer des d'un àmbit voluntari... Per tant, no més podem felicitar-nos-en, tenint en compte que és veritat que poden passar moments de dificultat, com viuen uns altres sectors.

Només dir-los que els desitjo que sant Narcís, que és avui el patró de Girona, la festa grossa, beneeixi tots els col·legis i que puguin tenir un èxit tan gran com ell va demostrar en el seu famós miracle de les mosques, quan va vèncer l'exèrcit francès deixant-les sortir des del seu sant sepulcre. Que ell els beneeixi.

(Remor de veus.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació del projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i els secretaris primer, segon i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Justícia.

La vicepresidenta primera

Reprenem el Ple.

Abans d'abordar el cinquè punt de l'ordre del dia, els informo d'una petició d'alteració de l'ordre del dia.

Atesa la sol·licitud presentada pel Govern, i d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, els proposo la següent alteració de l'ordre del dia..., de manera que el debat del punt número 11, que és la interpe·llació al Govern sobre el 9-N i l'obertura d'un procés constituent, es pugui substanciar a continuació del punt 9, de manera que aquesta tarda substanciaríem les interpe·llacions següents, per aquest ordre: els punts 7, 8, 9, 11, 10 i 12. Ha quedat clar, l'ordre? *(Pausa.)*

Es pot aprovar per assentiment dels assistents i les assistents, aquesta modificació? *(Pausa.)*

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Projecte de llei

de l'impost sobre els habitatges buits
(debat de totalitat) (tram. 200-00024/10)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat sobre el Projecte de llei de l'impost sobre els habitatges buits. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Bona tarda. Molt honorable senyora presidenta, honorable conseller, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, els presento en nom del Govern el Projecte de llei de l'impost sobre els habitatges buits.

Aquesta és una mesura fiscal que es planteja de forma genèrica com una mesura d'estímul..., inclosa a l'article 42 de la Llei del dret a l'habitatge..., per penalitzar la desocupació permanent dels habitatges.

He de dir que aquest és un impost que ha estat treballat conjuntament des de Tributs de la Generalitat, que depèn del Departament d'Economia i Coneixement, i des de Territori i Sostenibilitat, d'on va sortir la iniciativa d'aquest impost. O sigui que gràcies. Aquesta és la raó per què tenim el conseller aquí. Gràcies.

Aquest projecte de llei preveu fixar un tribut per a aquells pisos que faci més de dos anys que estiguin buits, que estiguin en mans de grans tenidors d'habitatge i en aquells municipis on hi ha una forta demanda d'habitatge de lloguer assequible.

El mateix Parlament de Catalunya i diferents grups parlamentaris han acordat en diferents ocasions al llarg d'aquesta legislatura instar el Govern a l'impuls de la creació d'aquest impost.

Aquest projecte de llei troba la seva justificació, entre altres, en les circumstàncies següents. La finalització de l'etapa expansiva immobiliària viscuda entre els anys 97 i 2007 ha provocat que hi hagi un major nombre de pisos a Catalunya que no compleixen la seva funció social. Deuen recordar les dades publicades sobre els efectes de la crisi pel que fa a llançaments derivats de procediments d'execució hipotecària o de desnonaments per impagaments de lloguers. Són dades que s'han posat en relleu de forma reiterada en aquesta cambra i que acrediten que el difícil context econòmic que hem viscut en els darrers set anys ha provocat un augment de la demanda d'habitatge de lloguer assequible..., per poder donar resposta efectiva a les demandes socials.

Aquest impost que avui portem a la consideració del Parlament té un caràcter finalista. I malgrat que Catalunya és la comunitat autònoma que més recursos pressupostaris propis destina a les polítiques socials d'habitatge, aquest any 2014 pràcticament 60 milions d'euros, tenim la necessitat d'obtenir nous recursos per desenvolupar amb més intensitat aquests programes, que enguany afavoriran unes trenta mil famílies a tot el país. Per tant, els ingressos obtinguts amb aquest impost aniran destinats a ampliar aquestes

polítiques socials, i es prioritzarà la destinació d'aquests nous recursos als municipis on s'hagin originat aquests ingressos.

Catalunya disposa d'un gran estoc d'habitatges buits. Cal recordar en aquest sentit les dades publicades per l'Institut d'Estadística de Catalunya, que ens indiquen que a Catalunya es troben buits uns 450.000 habitatges. Per altra banda, hi ha més de 230.000 famílies que necessiten un habitatge assequible. Per tant, la realitat ens mostra una situació de coexistència d'una forta demanda social de «vivenda» i d'un important estoc d'habitatges desocupats. El Govern de la Generalitat s'ha proposat combatre aquesta gran contradicció: la necessitat d'habitatges assequibles enfront del gran estoc d'habitatge desocupat.

Davant la impossibilitat de la nova construcció massiva d'habitatge públic per part de les administracions, cal optar per la mobilització dels habitatges existents. Cal l'aplicació de programes i la creació de mecanismes per afavorir aquesta sortida al mercat de lloguer d'aquests habitatges a preus assequibles. Aquestes actuacions han de ser, com ens recorda la Llei de dret a l'habitatge, de foment de l'entrada al mercat de lloguer social dels habitatges desocupats del parc privat, i són totes actuacions detallades a l'article 42 de l'esmentada llei.

La Generalitat de Catalunya ha impulsat l'adopció de mesures dirigides a atendre les dificultats per mantenir o accedir a un habitatge, i de forma més intensiva, si cal, en els darrers anys, en què la crisi econòmica ha afectat especialment les famílies amb més dificultats. Aquesta ha estat una de les prioritats de les polítiques socials d'habitatge del Govern, perquè no oblidem que aquest, l'accés a l'habitatge, constitueix un dret bàsic dels ciutadans reconegut a la Constitució, que disposa justament que correspon als poders públics promoure les condicions necessàries, inclòs l'establiment de normes, perquè aquest dret sigui efectiu.

Actualment ja es desenvolupen programes de dinamització i inspecció del parc públic d'habitatge, amb una reducció significativa dels habitatges buits de les administracions públiques. O programes de mediació, amb els quals s'han captat pràcticament deu mil habitatges del parc privat a través de les borses de lloguer. O programes de cessió d'habitatges de societats mercantils, pels quals s'incorporaran 1.230 habitatges, que donaran resposta a peticions socials. O la modificació del Codi civil català, que incorporarà nous models d'accés a l'habitatge, que han de ser nous instruments que afavoreixin, entre d'altres, l'accés als habitatges buits.

Aquests programes aniran acompanyats de l'impost que avui aprovem, un pas endavant perquè es desincentivi el manteniment dels habitatges en situació de desocupació de forma perllongada. En aquest sentit, hem de tenir en compte que la propietat de la «vivenda» té un component de funció social que s'incompleix quan l'habitatge resta buit i té una demanda clara.

També cal dir que aquesta és una ocasió per aproximar-nos a normatives desenvolupades a països del nostre entorn, com Dinamarca, França o el Regne

Unit, que incorporen en el seu marc jurídic mesures fiscals i/o sancionadores per fomentar que els habitatges es mantinguin ocupats i així complir la seva funció social.

El Govern ha fet una primera valoració de l'afectació de l'impost mateix, i com a mínim quinze mil pisos de societats mercantils i entitats financeres en els setanta-dos municipis amb major demanda d'habitatge assequible quedaran afectats. La proposta que portem a discussió preveu una quota abans de l'aplicació de les bonificacions d'entre 500 i 1.650 euros per habitatge buit i any. L'import a satisfer es calcularà en base al nombre total d'habitatges buits del subjecte passiu en la data de meritació de l'impost. L'impost s'aplicarà en el cas d'habitatges desocupats durant més de dos anys sense causa justificada, i es contemplen exempcions en l'aplicació d'aquest gravamen per a les persones físiques, les administracions públiques i les entitats del tercer sector de la xarxa d'inclusió social. Cal assenyalar que les persones físiques no hi queden incloses, ja que es considera que l'incompliment de la funció social a què es refereix el fet imposable no es dona quan el titular és una persona física, atès que en la majoria de casos aquesta titularitat afectarà pocs habitatges. D'altra banda, quan una o diverses persones físiques són titulars d'un nombre considerable d'habitatges acostumen a constituir una societat a la qual aporten els immobles esmentats. També en queden exempts els habitatges d'una superfície útil de més de cent vint metres quadrats, superfície útil màxima per als habitatges de protecció oficial, en tant que no constitueixen en general el tipus d'habitatge que ve a cobrir la demanda social d'habitatge.

Arribat aquest punt, cal recordar la finalitat essencialment extrafiscal del tribut, ja que el que es pretén és que l'habitatge deixi d'estar buit, deixi d'estar subjecte a l'impost, o bé passi a formar part del mercat de lloguer. Aquesta darrera opció es manifesta en l'establiment d'un seguit de bonificacions per afavorir precisament que aflorin els habitatges del parc privat perquè es destinin a lloguer assequible. Les bonificacions s'estableixen en funció dels habitatges que vagi posant en lloguer el titular, bé directament o bé cedint-los a borses de mediació per al lloguer social, a les administracions o a les entitats socials. Les bonificacions són les següents: si el titular destina del 5 al 10 per cent dels habitatges a habitatge assequible, obtindrà una bonificació del 10 per cent de la quota; si en destina entre el 10 i el 25 per cent a habitatge assequible, es beneficiarà d'una bonificació del 30 per cent; entre el 25 i el 40 per cent, tindrà un 50 per cent de bonificació; si n'hi destina més del 40 per cent, la bonificació serà del 75 per cent. Fins i tot resulta possible un 100 per cent de bonificació si l'entitat destina a lloguer assequible un volum d'habitatge que superi dues vegades el nombre d'habitatges buits subjectes a l'impost.

Algunes entitats financeres ja han començat a posar en lloguer assequible els seus estocs d'habitatges. A finals del passat mes de juny, les entitats financeres havien dipositat a l'Incasòl fiances de lloguers de 5.409 habitatges, amb un lloguer inferior a 350 euros mensuals, la qual cosa suposa un increment, molt signifi-

catiu, del 18,8 per cent respecte de les fiances que es trobaven dipositades el mes de març.

Per acabar, els demano, doncs, el suport en aquesta iniciativa legislativa, que és una mesura d'estímul que té la voluntat de concertació amb tots els actors implicats. És un projecte de llei sense ànim recaptatori, i, tal com he dit al començament, és una mesura per penalitzar la desocupació permanent dels habitatges i fomentar la sortida al mercat dels pisos buits a un lloguer assequible.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bé, avui el Govern ens proposa l'aprovació de l'impost sobre, suposadament, els habitatges buits. Però llegint la lletra petita del projecte de llei veurem que no és així.

El Govern justifica aquest impost, d'acord amb el que es diu a l'article primer, per l'incompliment de la funció social de la propietat dels habitatges, pel fet de romandre habitualment desocupats. A l'exposició de motius es parla d'un important estoc d'habitatges que no s'ofereixen que perjudica greument l'accés a l'habitatge dels ciutadans. Però, com deia, quan es llegeix la totalitat del projecte de llei constatem que l'impost no es justifica amb l'incompliment de la funció social de la propietat, ni tampoc creiem que assoleixi l'objectiu de reduir a tot Catalunya el parc d'habitatges buits de què disposem.

En la pràctica, aplicant les exempcions, l'impost s'aplicarà a aquells habitatges desocupats per més de dos anys sense causa justificada sempre que no es trobin en un municipi d'escassa demanda i que a més no tinguin una superfície superior a cent vint metres quadrats. Per tant, als habitatges en municipis d'escassa demanda i als més grans de cent vint metres quadrats no se'ls aplicarà l'impost. I la pregunta que ens fem és: si aquests habitatges estan més de dos anys desocupats, no incompleixen la funció social de la propietat? Quina és la diferència entre els uns i els altres?

Miri, com reconeixia el conseller Vila en seu parlamentària, aquest nou impost només afectarà setanta-dos municipis de Catalunya, amb una demanda acreditada. Per tant, a la resta de municipis no se'ls aplicarà. Per tant, la primera conclusió a què nosaltres arribem és que estem davant d'un impost discriminatori. És un impost que no s'aplicarà a tot Catalunya, sinó només a setanta-dos municipis que tenen acreditada la demanda d'habitatge, com va reconèixer el mateix conseller en aquest Ple. Per tant, no es fonamenta, aquest impost, com vostè deia, en l'incompliment de

la funció social..., sinó en aquells habitatges que estiguin desocupats en municipis que tinguin acreditada la demanda i no siguin superiors als cent vint metres quadrats. Per tant, impost discriminatori.

Segona conclusió a què arribem: és un impost injust. Per què és un impost injust? Perquè la Generalitat exigirà als altres el que és incapaç d'aplicar-se a ella, i també exclourà d'aquest règim la resta d'administracions locals. Diu..., l'impost: «D'acord amb l'article sisè, no s'aplicarà ni a la Generalitat, ni als ajuntaments, ni a la resta d'ens locals ni a les empreses que depenen d'aquests ens públics.» Per tant, té lògica que la Generalitat exigeixi als altres el que ella mateixa no s'aplica? És coherent? La resposta és senzilla i és clara: no és coherent, això.

I només podem trobar un xic de coherència quan analitzem com han gestionat determinats governs les seves polítiques d'habitatge. Any 2011, 3.264 pisos buits propietat de la Generalitat, reconegut pel mateix Govern de la Generalitat. Aquesta era la gran gestió en matèria d'habitatge del Govern tripartit. Si nosaltres apliquem l'escalat que preveu el projecte de llei, quant hauria de pagar la Generalitat per aquests habitatges? 4.851.600 euros, gairebé 5 milions d'euros, per tindre aquests pisos buits. Juliol del 2014, 1.193 habitatges de la Generalitat buits. Quant hauria de pagar la Generalitat amb aquest escalat que vostès preveuen? 1.434.450 euros, és a dir, gairebé 1 milió i mig d'euros, per tindre aquests pisos buits. Per tant, ara sí que entenen els ciutadans per què no s'aplica la Generalitat el que exigeix als altres i a la resta d'administracions. Senzillament, i permetin-me l'expressió col·loquial, perquè els costaria un ronyó tindre de pagar aquest impost.

Però mirin fins on han arribat les polítiques d'habitatge i la pèssima gestió que, amb resposta per escrit, el mateix conseller Vila reconeixia que hi ha 134 habitatges que van ser construïts entre el 2004 i el 2010 que mai s'han lliurat i que estan situats en municipis com Amposta, Gandesa, la Torre de Cabdella, l'Ampolla, Sant Carles de la Ràpita i altres que no tenen demanda d'habitatge. Ens volen fer creure que en aquests municipis no hi ha cap ciutadà que tingui dificultats per accedir a l'habitatge? Tothom hi pot accedir sense cap tipus de dificultat? A nosaltres ens consta de creure, en la situació que vivim. Però això és el que vostès responen en resposta parlamentària.

Per tant, davant d'aquest desgavell, quina autoritat moral té el Govern de la Generalitat per establir aquest impost i exigir als altres el que és incapaç de fer quan ha de gestionar el parc públic de l'habitatge? Per tant, la tercera conclusió a què arribem amb la seva proposta és que la Generalitat no té autoritat moral per establir aquest impost.

La quarta conclusió a què nosaltres arribem amb la seva proposta és que vostès han optat per la decisió fàcil i no aborden la qüestió de fons. Com dèiem abans, el moll de l'os el tenim en l'increment molt important de ciutadans que volen accedir a un habitatge de lloguer a preus assequibles. Els ciutadans, a conseqüència de la crisi econòmica, tenen una capacitat molt menor d'ac-

cedir a aquest habitatge, i a més aquí s'hi afegeix un nombre important de ciutadans que han patit el drama i la xacra de perdre el seu propi habitatge.

Segons les dades del Govern, al febrer del 2013 hi havia gairebé vuitanta mil pisos, o habitatges nous, buits a Catalunya, distribuïts de forma irregular en el territori. Segons les mateixes dades del departament, des de l'any 2008 ha baixat el preu del lloguer a Catalunya un 20 per cent. Concretament, un 15 per cent a Barcelona, i a la resta del territori, entre un 15 i un 40 per cent. Per tant, malgrat l'estoc, habitatge nou..., més la referència a les dades que ha donat el conseller respecte a la totalitat d'habitatge..., malgrat la baixada del preu del lloguer un 20 per cent a tot Catalunya, la capacitat dels ciutadans per accedir a aquest habitatge ha disminuït, ha minvat encara més. I, per tant, és aquí on hem de centrar aquests esforços, a conciliar aquesta demanda i aquesta oferta.

Vostès, com a Govern, han renunciat a cercar una solució efectiva per als ciutadans i que realment posi a l'abast d'aquests ciutadans un habitatge de lloguer a preus assequibles. Vostès han optat per aquesta opció fàcil, però no efectiva. I la pregunta que ens fem és: creuen realment que establint aquest impost resoldran aquesta problemàtica?

Miri, l'establiment d'aquest impost evidencia dos fracassos clars del Govern de la Generalitat: primer, la incapacitat per promoure mesures de foment i de concertació amb aquelles entitats que disposen d'habitatges buits per posar-los al mercat mitjançant lloguers assequibles, i el segon gran fracàs és la Llei del dret a l'habitatge, una Llei del dret de l'habitatge de l'any 2007, per tant set anys de vigència, i que no ha estat capaç de donar una resposta efectiva a les demandes d'habitatge. La gran llei del tripartit ha fracassat. I la pregunta és: com va aplicar el Govern tripartit aquesta llei? I com l'ha aplicat el Govern de Convergència i Unió, aquesta llei? Perquè vostès poden concloure amb mi, i per tant crec que em podran donar la raó, que els efectes efectius de la Llei del dret a l'habitatge per resoldre aquesta problemàtica que ara ens ocupa han estat més aviat nuls. I davant d'aquest fet, d'aquest fracàs del Govern, vostès què fan? Traslladar tota la responsabilitat a l'àmbit ciutadà. Jo, com a Govern, no sóc capaç de resoldre ni d'aportar solucions efectives. Què faig? Traspasso, si em permeten l'expressió col·loquial, el mort al ciutadà i estableixo un impost. I la quarta qüestió és que diem: «Escolti, però si això no serà efectiu.» Bé, és igual. Vostès contesten: «És igual, jo ja m'he justificat, jo ja puc dir que he ficat mesures», siguin efectives o no, i el mort el traspasso a l'àmbit dels ciutadans.

Per tant, quina és l'aposta del Partit Popular en aquest àmbit? Nosaltres, a més de les mesures que s'han impulsat des del Govern d'Espanya, que no entraré a detallar ara perquè no és l'objecte d'aquest debat, sí que creiem que el camí no és l'increment de la pressió fiscal. Aquesta és la típica recepta de l'esquerra, que en el nostre país hem vist com cada vegada que s'ha imposat ha fracassat. Creiem que el camí és la concertació i promoure acords amb les entitats que disposen d'aquests habitatges per aconseguir que estiguin en el

mercat, i també l'increment de les garanties del lloguer social.

I en aquest àmbit de la concertació i l'acord i del foment tenim molt camí per recórrer. I ho reconeixia el mateix conseller Vila en seu parlamentària feia pocs dies. Deia: «Ahir al vespre vam signar un acord amb el Ministeri de Foment, el que és conegut com a "Plan de la vivienda", que això suposa implementar 116 milions d'euros en els nostres programes socials d'habitatge, i per tant poder reprendre per primera vegada en molts anys un pla de rehabilitació d'habitatges que des del 2010 no es convocava.» Això va dir-ho aquí, en seu parlamentària. Aquest és el camí.

I en aquest camí, malgrat que sigui un primer pas hem de constatar que l'Agència d'Habitatge de Catalunya aquest mes de juliol signava acords per gestionar 1.230 pisos, dels quals 600 eren de la Sareb, que pagaven un lloguer de 150 euros, que es situaven en els 72 municipis de més demanda, 400 pisos de Catalunya Caixa i 230 pisos de Bankia. Això és un primer pas, però aquest és el camí real i efectiu per posar aquests habitatges a disposició dels ciutadans.

La cinquena conclusió a què arribem és que l'establiment d'aquest impost és contradictori amb els mateixos actes del Govern. I justificarem aquesta argumentació. El Govern justifica l'establiment d'aquest impost per l'increment de la demanda d'habitatges de lloguer a preus assequibles. Coincidim amb el diagnòstic, però no amb la solució que proposen, i després ens hi referirem ràpidament. Si hi ha més demanda d'habitatge de lloguer assequible per part dels ciutadans, quina és la reacció del Govern? Què fa fa uns mesos? Doncs intenta vendre catorze mil habitatges socials que té l'Incasòl. Aquesta és la reacció. I no ho diu el Partit Popular –no ho diu el Partit Popular. Ho diu *La Vanguardia*, conseller, ho ha dit *La Vanguardia*. I davant de la forta contestació social que té aquesta qüestió, vostès fan veure el que fan ara aquí, que la cosa no anava amb vostès, que això s'ho ha inventat no se sap ben bé qui.

Però és que aquesta política continua. El que passa que no a tan gran escala, no intentant vendre catorze mil habitatges, sinó a petita escala. I vostè, conseller Vila, reconeix, en resposta parlamentària del juliol de 2014, que es proposa vendre vint-i-dues promocions d'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer que a dia d'avui han exhaurit el termini de vinculació al règim d'arrendament. Això ho reconeix vostè en resposta parlamentària. Dit en paraules planeres: quan puc vendre'm l'habitatge, me'l venc, i aquesta necessitat de satisfer aquest habitatge de lloguer... No, però, escolti, si és habitatge de protecció i de lloguer diu que el vol vendre, vostè. Per tant, difícilment pot fer aquesta roda amb què vostè ara em feia senyals.

Sisena conclusió: coexistiran dos règims diferenciats que gravaran la desocupació d'habitatge per un període de més de dos anys i que tindran una aplicació arbitrària per part de les administracions. Per una banda, tenim un règim fiscal que serà l'aplicació d'aquest impost, que ja hem vist que no s'aplicarà a tot Catalunya, sinó a aquells municipis d'acreditada demanda d'habi-

tatge, i, per altra banda, el règim sancionador previst en la Llei del dret a l'habitatge. És a dir, els ajuntaments poden imposar sancions administratives per la desocupació de l'habitatge.

El cert és que el projecte de llei exclou de l'impost una part d'aquest règim sancionador. Però és només una part, i és la referida als habitatges protegits amb qualificació oficial vigent. A aquests habitatges en concret no se'ls aplicarà l'impost, però a la resta sí. I a la resta d'habitatges se'ls pot aplicar aquesta sanció administrativa en virtut dels articles 123, 41 i 42 de la Llei del dret a l'habitatge.

Per tant, ens proposen aplicar un impost a uns municipis sí i a uns municipis no. Per altra banda, podrem imposar sancions al conjunt de municipis de Catalunya. Però per un mateix fet ens podem trobar que a un habitatge se li apliqui l'impost i una sanció i a un altre habitatge que està igualment desocupat ni se li apliqui l'impost ni se li apliqui la sanció. Aquest és el règim que vostès ens proposen. Per tant, això és clarament arbitrari. I la pregunta és: quantes sancions s'han aplicat en virtut de l'aplicació de la Llei de l'habitatge des de l'any 2007?

I permetin-me, ràpidament, que entri en qüestions de detall. En primer lloc, un dubte: tindrà aplicació retroactiva, l'aplicació d'aquest impost? Per exemple, si entra en vigor abans del 31 de desembre, tindrà en compte la desocupació de l'any 2014 i 2013 o hurem d'esperar dos anys per entendre que aquest habitatge ha estat desocupat durant dos anys? Perquè nosaltres entenem que si hi hagués una aplicació retroactiva seria absolutament inadmissible, i si hem d'esperar dos anys per a l'aplicació de l'impost vostès expliquen una mesura com a immediata que no és cert que s'aplicarà de forma immediata.

En segon lloc, entenem que el subjecte passiu, en el cas que s'aprovis la llei, s'ha de limitar a les entitats bancàries i excloure els promotors immobiliaris. Vostès parteixen d'una tesi errònia, que és dir: «Escolti, els promotors tenen una voluntat de quedar-se els habitatges buits perquè és el seu fi.» I això vostès saben que no és cert, dit d'aquesta manera.

A més, la Moció 93/X del Parlament parlava d'aplicar aquest impost a grans empreses. I vostès aplicaran ara aquest impost a les grans empreses, a les empreses mitjanes, a les petites empreses i a les microempreses. Per tant, vostès incompleixen un mandat parlamentari, en virtut que no donen compliment als termes de la Moció 93/X.

En tercer lloc, els ingressos d'aquest impost. Vostès diuen que aquests ingressos es destinaran al finançament de les actuacions protegides en els plans de l'habitatge. Escolti, si el que justifica l'impost és posar a disposició dels ciutadans habitatges de lloguer a preus assequibles, nosaltres entenem que aquesta és la primera finalitat que han de satisfer, i un cop satisfeta aquesta podran satisfer altres de més àmplies contemplades en els plans de l'habitatge.

Per tant, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè considerem que és un impost discri-

minatori, és un impost injust, és un impost contradictori, és un impost que s'aplicarà de forma arbitrària; el Govern no té autoritat moral per establir-lo; el Govern no aborda el fons del problema i va a la solució fàcil; perquè no exclou les «micro», les petites i les mitjanes empreses, incomplint els mandats parlamentaris; perquè els ingressos no es destinaran exclusivament en primer lloc a satisfer les necessitats de lloguer a preus assequibles, i perquè es pot aplicar de forma retroactiva.

I vull acabar, molt ràpidament, amb una referència a un tuit del conseller Vila. Vostè criticava, el 9 de març de 2014, la meua presidenta, la senyora Sánchez-Camacho, per haver expressat tot aquest desgavell que jo li acabo de relatar en la meua intervenció. Senyor Vila, amb aquest projecte de llei pot mantenir vostè que es preocupa per la gent senzilla, que és la referència que vostè feia en el seu tuit? La resposta, pel Grup Popular, és que no. Conseller, amb aquest projecte de llei la resposta és que vostès no es preocupen per la gent senzilla.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats, diputades, abans d'entrar en matèria específicament del que se'ns proposa avui, sí que m'agradaria fer alguna referència a la intervenció que acabem d'escoltar del senyor Calbó. Deia el senyor Calbó, es preguntava, no?, es feia com una pregunta retòrica preguntant-se per què aposta el Partit Popular; deia ell: «Per què apostem al Partit Popular, en aquest àmbit.» I jo més aviat llegia o entenia que deia «per qui apostem». I ens ha quedat claríssim, per qui aposten vostès, després de la intervenció que han fet i després del vot que faran a aquesta proposta, de la mateixa manera que ens ha quedat molt clar al costat de qui estan, suspenent el decret de pobresa energètica: al costat, únicament i exclusivament, en aquest cas, dels poderosos.

Aquesta és una aportació, i entrant, ara sí, en matèria, que Esquerra Republicana va aportar a aquest pacte d'estabilitat parlamentària; és una proposta que prové del nostre grup parlamentari. I, per tant, evidentment, ja avanço que el nostre vot serà en contra de l'esmena a la totalitat i, per tant, a favor que segueixi la tramitació d'aquesta llei.

I ens ho plantejàvem com una mesura, efectivament, d'estímul –en parlava el conseller–, per mobilitzar l'estoc d'habitatges, no tant amb ànim recaptatori –s'ha repetit un parell o tres de vegades– sinó amb la vocació, amb la voluntat que aquest estoc d'habitatges es posi al mercat i, per tant, pugui ser accessible al conjunt de la ciutadania.

Tanmateix també hem de dir que, malgrat que evidentment hi estem d'acord, perquè aquesta ens la sentim una aportació nostra, també hem de dir que ens sembla que arribem tard. Arribem tard i correm el risc, des del nostre punt de vista, que també ho fem quedant curts; per tant, que arribem tard i que fem curt.

Per què dic que arribem tard? Se n'han comentat algunes, de xifres, però deixin-me posar-ne algunes altres sobre la taula que exemplifiquen i il·lustren la necessitat i la urgència d'actuar respecte al mercat immobiliari.

Enguany, aquest any 2014, Catalunya concentra el 21 per cent –el 21 per cent– de les execucions hipotecàries d'arreu de l'Estat. En aquest sentit, som comunitat líder, eh?, líder en execucions hipotecàries, que vol dir que més de quatre mil famílies del nostre país, més de quatre mil famílies catalanes, han estat desnonades enguany. Quatre mil famílies desnonades aquest any a les quals s'han d'afegir totes les que han patit execucions hipotecàries durant tot aquest període, des del 2007 fins avui, període en el qual s'han multiplicat per tres, s'han triplicat les execucions hipotecàries.

I, per contra, tenim setanta-dos municipis, al conjunt del país, setanta-dos municipis i ciutats amb demanda fortament acreditada d'habitatge de lloguer social, tal com diu el Pla de l'habitatge, i setanta-dos municipis i ciutats, els mateixos setanta-dos municipis i ciutats, on encara hi han pisos buits; pisos buits que en total sumen, ho deia, ho reconeixia el conseller, uns 450.000 pisos en total, o habitatges en total, buits al país, dels quals vuitanta mil són nous i, d'aquests, quaranta mil estan en mans de bancs.

Per tant, no podem esperar, hem esperat massa, arribem tard i no podíem esperar; no podíem esperar perquè moltes famílies no poden esperar, moltes famílies ja s'han vist afectades per una execució hipotecària i, per tant, s'han vist impel·lides a abandonar el seu habitatge. De fet, en una pregunta que feia el nostre grup parlamentari, en aquest cas el diputat Aragonès, al conseller Santi Vila l'abril del 2013, ja dèiem que l'impost sobre els pisos buits, és a dir, allò que estem parlant avui, ja era urgent, eh?; abril del 2013, novembre del 2014.

Per tant, arribem tard i correm el risc de fer curt. I, en aquest sentit, hem de dir que efectivament les entitats socials i els ajuntaments ens han avançat; les entitats i els ajuntaments han avançat el Parlament, a través d'una moció, una moció que s'ha aprovat ja a més de, si no ho recordo malament, setanta-cinc plens municipals, una moció que, efectivament, allò que promou, allò que preveu és la sanció dels habitatges buits, que també ajuda –també ajuda.

De fet, parlàvem del dret comparat i d'experiències en aquest sentit d'impost sobre pisos buits d'altres realitats europees, en les quals conviuen no només l'element impositiu sobre els pisos buits sinó també l'element sancionador. I és des d'aquest punt de vista o des d'aquesta consideració que nosaltres entenem que han de poder conviure les dues vessants, tant, en aquest cas, un impost gravat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, com aquell règim sancionador que esta-

bleixin els ajuntaments que han aprovat aquesta moció o hagin decidit fer-ho per altres vies.

Arribem tard, deia, perquè, efectivament, tenim moltes famílies en risc d'exclusió social habitacional. Em torno a referir al que deia el conseller. Ell parlava de 230.000 famílies –podríem discutir-ho, podríem discutir les xifres, però, en qualsevol cas, és evident que el gruix és important–, davant d'aquests 450.000 habitatges buits. Per tant, si d'una banda tenim 450.000 habitatges buits, dels quals vuitanta mil són nous, són per estrenar, podríem dir, i de l'altra banda tenim 230.000 famílies en risc d'exclusió social habitacional, és evident que el problema no és un problema d'estoc: hi ha menys demanda que oferta, hi ha menys demanda d'habitatge al país que oferta.

Per tant, el problema no és d'estoc, sinó que és d'accés, d'accés a aquest estoc, per tant, de preu. El problema és el preu d'accés a l'habitatge. Per tant, la importància de mesures com aquesta no és només que es mobilitzi l'estoc d'habitatges, per tant que es posi al mercat, sinó sobretot amb quin preu es posa al mercat. No es solucionarà res si aquesta mesura garanteix, afavoreix que els pisos es posin al mercat i el preu d'aquests pisos continuï sent prohibitiu per a la majoria de les famílies del nostre país.

Per tant, mesures de l'estil de les que estem discutint avui han d'anar acompanyades, efectivament, de mesures en favor de la reducció del preu, i, efectivament, és evident que han d'anar acompanyades d'un increment del lloguer social.

Deia que arribem tard i que podem quedar curts, perquè, efectivament, del que es tracta en aquest cas no és només d'impedir l'ànim especulatiu en el mercat immobiliari, en aquests grans tenidors d'habitatge, per tant, esperar que el mercat canviï les seves circumstàncies, canviï les dinàmiques del mercat, sinó, sobretot, de garantir la funció social de l'habitatge. I això només ho aconseguirem si allò que establim amb aquest impost, allò que establim a la llei que discutim avui, fa que no surti a compte tenir l'habitatge buit i parat. Per tant, hem d'assegurar que no surti a compte, que no els surti a compte als grans tenidors d'habitatges esperar.

De fet, ho deia abans, en dret comparat; fins i tot la mateixa llei o la mateixa proposta que avui tractem parla de dos casos concrets, de Dinamarca i França, diríem que casos fins i tot més contundents del que estipulem o del que estipularia aquest projecte i, per tant, casos en què efectivament haurem de tenir en compte aquesta contundència, perquè, com deia, del que es tracta és que no surti a compte de cap manera esperar que el mercat canviï i, per tant, que els pisos es posin a lloguer social.

Hi han alguns elements que esperem que, en el debat de les esmenes i, per tant, en el debat del concret, puguem anar perfilant i puguem anar plantejant els nostres dubtes. Dubtes, alguns, procedimentals. Saben els diputats i les diputades, i especialment aquells que són regidors i regidores o alcaldes i alcaldesses, que una de les principals dificultats que tenim els ajuntaments és la de registrar aquells habitatges buits, eh?, i, per

tant, poder fer el cens de quins són, efectivament, els habitatges buits que tenim en els nostres termes municipals. Si els ajuntaments tenen aquesta dificultat, aquesta dificultat haurà de quedar superada, també, a la llei. Per tant, la Generalitat haurà de superar aquesta dificultat. I, des d'aquest punt de vista procedimental, plantejarem algunes de les nostres esmenes, si més no alguns dels nostres dubtes.

També ens planteja dubtes la introducció com a bonificació del destí dels habitatges, aquestes tinences intermèdies que discutíem ara fa just quinze dies. Insisteixo en una cosa, el problema no és de quina manera es pot accedir a l'habitatge, sinó que el problema és el preu. Per tant, encara que parlem de tinences intermèdies, finalment haurem de parlar de amb quin preu es posen al mercat aquests habitatges.

I, finalment, també, hi ha la qüestió de la limitació territorial. Ho deia el senyor Calbó i, en aquest sentit, sí que li segueixo, diguéssim, l'argumentació: el Pla de l'habitatge parla de setanta-dos municipis, que no vol dir que només setanta-dos municipis tinguin demanda forta i acreditada. En qualsevol cas, nosaltres el que diem, i ja ho hem dit en diferents ocasions, en debats sobre la política d'habitatge, és que el que ens cal –i aquí tornem a apellar a la urgència de fer-ho– és el Pla territorial sectorial de l'habitatge, que efectivament determini quines són no només les necessitats imperants en aquests moments, sinó, sobretot, amb perspectiva de futur.

Simplement dir que nosaltres, evidentment, no recolzarem aquesta esmena a la totalitat; que intentarem, doncs, en el debat d'esmenes, introduir aquests matisos que ens semblen prou importants, i que en aquest debat, efectivament, es veurà si aquesta urgència d'actuar en el mercat de l'habitatge per afavorir les nostres famílies és una urgència que compartim tots els grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta... Consellers, diputades, diputats, fa aproximadament uns quinze dies, la Taula del Tercer Sector Social ens alertava que per fer front a les necessitats d'habitatge assequible a Catalunya es necessitarien al voltant d'uns 230.000 habitatges. De fet, avui ens trobem que hi han 69.000 sol·licitants d'habitatge protegit, que, a més a més, hi deuen haver unes deu mil demandes ocultes, bé perquè algunes persones no arriben als mínims per fer una sol·licitud d'habitatge protegit, per manca d'informació o per altre tipus de raons.

Tenim, també, segons ens alerten les entitats del tercer sector social, al voltant d'unes 37.000 famílies mal allotjades i unes 65.000 famílies en risc d'exclusió social per problemes d'habitatge.

A la Unió Europea, el parc de lloguer social està en uns estàndards entre el 15 i el 18 per cent del total d'habitatge. A Catalunya, del parc total d'habitatges, per complir aquests estàndards europeus, es necessitarien al voltant d'uns 450.000, 440.000 habitatges. La realitat és que, sent generosos i sumant el parc públic i social, i també el privat, amb rendes assequibles, estariem a la meitat d'aquesta xifra, sent molt i molt generosos.

A Catalunya, ens ho indicava el conseller, hi han diversos estudis que ens indiquen que hi han uns 450.000 habitatges buits en aquests moments; que vuitanta mil són nous de trinca; que d'aquests vuitanta mil nous de trinca uns quaranta mil estan en mans de les entitats financeres o de les societats associades a aquestes, i que, del conjunt d'habitatge buit, d'aquests 450.000, cent mil estan en mans d'entitats financeres o de la Sareb.

Disposar d'un habitatge és una condició indispensable –suposo que en això hi coincidirem tots– per al desenvolupament de la vida de les persones. De fet, tota l'estructura jurídica constitucional i estatutària ens parla de la funció social de la propietat i de l'habitatge.

Aquesta situació de crisi econòmica, que té els seus orígens en una mala praxi i regulació dels mercats financers, i que ha provocat conseqüències dramàtiques per a moltíssimes famílies, en forma d'atur, i milers de famílies que no poden fer front a les condicions del mercat per pagar o bé una hipoteca o bé un lloguer..., i el sistema financer a casa nostra, a Catalunya, a Espanya, els bancs i les caixes, que també han estat una part central del problema i que, malgrat rebre, algunes d'elles, ajudes multimilionàries, no han format part, i nosaltres creiem que no volen formar part, de la solució al problema de moltes persones.

El problema, però, no és només de pèrdua d'habitatge per impagaments de la hipoteca. Caldria recordar que la majoria de persones que han perdut l'habitatge ha sigut per impagament de contractes de lloguer; aproximadament un 85 per cent dels llançaments a la província de Barcelona són per aquesta raó i no per execucions hipotecàries.

Actualment el problema és de manca d'habitatges d'urgència, ja que els processos de llançament dels contractes de lloguer són molt més ràpids que els d'execucions hipotecàries, i segurament sense tant ressò mediàtic fins aquest moment.

Aquest fet ha provocat i provoca una necessitat d'habitatge a curt termini molt elevada, que pressiona i que ha pressionat els ajuntaments i moltes entitats socials.

Aquí hem trobat a faltar una política clara per part de la Generalitat, que, en aquest aspecte, ha provocat que la situació social, d'exclusió social, es vagi agreujant. No ho diem nosaltres, ho diuen les entitats del tercer sector social del nostre país, que no només estem parlant de manca d'habitatge, sinó d'una situació social complexa: habitatge, ocupació, salut, problemes de subministrament de serveis bàsics, com és l'aigua, la llum, el gas i altres.

Deixi'm fer aquí un parèntesi. Parlant de subministrament, nosaltres estem en total desacord amb el recurs del Govern de l'Estat al decret de pobresa energètica de la Generalitat, que va relacionat també amb els problemes d'habitatge. Ara, dit això, aquest decret que el Govern va aprovar en el seu moment tampoc era la solució, perquè només s'hi han pogut acollir al voltant..., no arriba ni a vuit-centes famílies de tot Catalunya, quan sabem que el problema afecta un 10 per cent de la població. Avui el conseller Puig em sembla que ha anunciat que el nou decret que prepara el Govern donarà cobertura a cinquanta o setanta mil famílies i que hi ha previst tenir una partida pressupostària al voltant de 25 milions d'euros. Això ha dit el conseller Puig, espero veure-ho en els propers pressupostos de la Generalitat, que el conseller Mas-Colell suposo que ens presentarà aviat en aquest Parlament.

Tornant a les polítiques d'habitatge, les polítiques d'habitatge són una suma de política d'habitatge i d'acció social. Nosaltres creiem que cal tenir clares les prioritats i que cal disposar a Catalunya d'un parc d'habitatge per al lloguer, i per al lloguer social potent. Això passa, primer, perquè l'estoc d'habitatge que té la Generalitat no ens el venguem, que estigui destinat justament per a allò que es va fer, per donar sortida als problemes que pateixen moltes famílies del nostre país.

Nosaltres no donarem suport a l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup del Partit Popular i, per tant, deixarem que segueixi el tràmit parlamentari d'aquesta llei, perquè nosaltres defensem que cal obligar les entitats financeres i les grans empreses a posar els habitatges que tenen buits a disposició dels ciutadans i de les administracions; especialment aquelles entitats bancàries que han rebut ajuts multimilionaris, que són ajuts públics que acabarem pagant tots plegats. També la mateixa Sareb; no ens serveix aquest anunci que ara es posarà a disposició del Govern de la Generalitat un estoc d'habitatges que no arriba..., és un primer pas, però no arriba a dos mil habitatges ni a solucionar el problema que tenim en el conjunt del país.

Miri, els ajuntaments han estat els que han pres la iniciativa, d'acord amb la Llei del dret a l'habitatge, aquella part de la llei que el Govern de Convergència i Unió es va oblidar de derogar amb les lleis òmnibus, i han decidit sancionar els bancs amb habitatges buits i grans empreses immobiliàries que els tinguin buits més enllà dels dos anys. I ara ens trobem amb aquesta llei que ens presenta el Govern, que nosaltres creiem que és una llei descafeïnada. Per un costat, hem assistit a una mobilització ciutadana, a una inacció del Govern que, des del nostre punt de vista, només reacciona quan els ajuntaments, més enllà de cobrir emergències socials, donen un pas més, prenen la iniciativa per sancionar els bancs. Aquesta proposta de llei, des del nostre punt de vista, presenta contradiccions amb la Llei del dret a l'habitatge –aquella part que encara segueix vigent–, la qual cosa pot debilitar l'estratègia dels ajuntaments que han avançat en l'adopció de mesures contra la desocupació a l'empara de la Llei del dret a l'habitatge. No voldríem pensar que estem en una estratègia per desactivar els

ajuntaments del país; aquests setanta i escaig que ja han pres iniciatives en aquest sentit.

La nova llei podria posar en qüestió l'aplicació de la Llei del dret a l'habitatge i impossibilitaria en la pràctica la instrucció d'aquests expedients, la qual cosa significaria, des del nostre punt de vista, una rebaixa molt substancial dels imports de les multes coercitives i les sancions previstes a la Llei del dret a l'habitatge, ja que les quotes que preveu la llei que avui se'ns presenta aquí són ostensiblement inferiors. I amb les bonificacions que, a més a més, preveu la mateixa llei no aconseguirem «tensionar», com era la voluntat del diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, «tensionar» a la baixa els preus dels habitatges a Catalunya, ni els preus del lloguer. Per altra banda, l'aplicació de l'impost es demora fins a l'aprovació d'un reglament posterior, perquè diuen que s'ha de determinar la..., hi ha una dada, que és que nosaltres creiem que és perfectament concretable en aquest moment, que és la data en què l'habitatge està disponible per ser utilitzat, per fixar aquests dos anys en què està desocupat.

No donarem suport, ja ho torno a repetir, a l'esmena del Partit Popular. Ara, això no és un xec en blanc al Govern, espero que en siguin conscients; nosaltres en el tràmit parlamentari els presentarem tot un seguit d'esmenes que clarifiquin molt la intenció d'aquesta llei, que és justament el que nosaltres creiem que s'ha de fer: no mesures recaptatòries, sinó una estratègia clara per disposar –acabo, presidenta– a Catalunya d'un parc potent d'habitatge en lloguer social que creiem que la proposta del Govern, tal com està redactada, no assolirà.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, des d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa no donarem suport a l'esmena a la totalitat que ha presentat el PP. Mereixeria quasi una intervenció específica, però també els direm que el nostre suport a aquesta proposició de llei està plagat d'escepticisme.

M'ha sorprès el conseller dient: «Això respon a una iniciativa del Govern respecte a com fer front al problema de l'habitatge.» Home, no sóc l'únic que li he dit que arriba una mica tard, perquè el 2010 vostès van comparèixer aquí per explicar-nos les seves prioritats de govern, també en matèria d'habitatge, i els instruments que utilitzarien, i no anaven per aquí. Però és que no només arriba tard amb relació a la seva trajectòria de govern i al seu programa amb les dues legislatures, és que arriba tard fins i tot respecte al pacte d'estabilitat legislativa. Perquè, diguem-ho clar, aquest projecte de llei és fruit del pacte d'estabilitat legislati-

va i, després d'escoltar el diputat Roger Torrent, es nota que ja s'ha acabat.

Per cert, companys d'Esquerra Republicana, totes aquestes coses que hi trobeu a faltar molt raonables en aquest projecte de llei, les seves insuficiències, la seva limitació, el seu retard, hauria valgut la pena tenir-ho present en el moment de fer el pacte d'estabilitat presupostària amb Convergència i Unió i haver-ho exigit, perquè ara ja és clarament..., us afegiu, efectivament, al to crític que molts grups d'aquesta cambra compartirem.

Miri, aquest projecte, s'ha dit, arriba tard –si ho ha dit Esquerra Republicana, no ho rectificarem–, arriba malament, arriba malament perquè ve amb desgana del Govern, manifesta desgana, i amb un contingut ple de trampes i escapatòries, insuficient per assolir els objectius proposats. Aquest projecte de llei no mobilitzarà l'estoc d'habitatges buits d'aquest país, ni facilitarà recursos econòmics per fomentar les polítiques d'habitatge social i, a més, la seva aplicació efectiva és més que tardana.

Per què desgana del Govern? Hi han actes de sessions, no? Debat d'investidura de desembre de 2010, ara farà dos anys, l'apartat de l'habitatge, intervenció del candidat a president Artur Mas, habitatge i sòl: «Vam estar a punt de signar el Pacte nacional per l'habitatge, però només hi ha una cosa perquè no ho vam fer, perquè Convergència i Unió no creu en les mesures coercitives, creu només en les mesures de foment.» De la mateixa manera que van suprimir impostos, van desregularitzar l'economia, van modificar la Llei d'urbanisme, van modificar la Llei del dret a l'habitatge. Mesures de foment, però no mesures com el lloguer forçós o altres de caràcter coercitiu que hi han al projecte de llei..., que hi havien a la Llei del dret a l'habitatge.

Exposició de motius d'aquest projecte que ara el Govern entusiastament diu que fa seu: «La llei» –i aquí s'invoca, sí, ara val, la Llei del dret a l'habitatge, gràcies–, «la Llei 18/2007, de 28 de desembre, de dret a l'habitatge, va preveure els principis i mesures necessaris per aconseguir que els habitatges desocupats injustificadament en àmbits d'acreditada necessitat d'habitatge s'incorporin al mercat immobiliari per mitjà de tècniques de foment» –per tant, la Llei del dret a l'habitatge té tècniques de foment, vostès ho diuen– «però també per tècniques d'intervenció administrativa», i gràcies a això apliquen aquesta llei. Benvinguts al club, el que passa que no crec que siguin gaire conversos, més aviat van per força i, si s'acaba el pacte d'estabilitat, ni ho veurem.

Per tant, això és significatiu perquè es denota tot el projecte, conseller, es denota en tot el projecte que això no va per aquí. I mireu, en definitiva, quin ha estat el resultat d'aquests quatre anys. És que s'ha dit molt, s'ha explicat per quasi tots els grups que m'han precedit, fins i tot els que ho han dit des de la dreta; efectivament, continuem amb una situació de desnonaments a Catalunya que..., per exemple, dades de la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ens acaben d'entrar, del 2013, relatives

al 2012 i al 2013: total de llançaments a Catalunya, 2012, 25.422; 2013, 16.008; 2011, 38.868. En aquell moment gloriós en què entrava el Govern de Convergència i Unió per arreglar tots els «desaguissats» del tripartit, 30.868, 25.422, 16.000 desnonaments posteriors. I també s'ha dit aquí, efectivament, 25.400 llançaments de famílies del seu habitatge, 61.000 persones inscrites en registres oficials per accedir a habitatge, 450.000 habitatges buits, desocupats. I el conseller Santi Vila, content i satisfet perquè amb la seva amiga ministra de Foment arriba a cessions de l'ordre de cinc-cents habitatges, tres mil habitatges, per fer un fons català d'habitatge social, que ens agradaria saber on és i quan s'ha satisfet: no arriba ni al 3 per cent del conjunt d'aquests habitatges. Però estem *tutti contenti*.

Doncs, la llei aquesta ajudarà en aquest sentit? Miri, nosaltres subscriuim el que diu la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca quan comenta..., quan va sortir aquest projecte presentat a bombo i plateret pel Govern, va dir molt clarament que, malgrat l'espectacularitat dels anuncis que feia el Govern, aquesta llei no ajudaria a resoldre els problemes. L'impost sobre habitatges buits proposat pel Govern, d'una banda, per rellevant que pugui semblar al ciutadà, les quantitats previstes són irrisòries per als grans tenedors d'habitatges desocupats, el que posa en dubte la seva eficàcia i la seva capacitat per mobilitzar el parc en desús. El requisit de dos anys de desocupació endarrerix molt el moment d'intervenció de l'Administració sobre els pisos buits, fora d'un dels grans propietaris, que és la Sareb, que, a més, queda exclosa.

És a dir, efectivament, també s'ha comentat aquí, si ens retenim, si hem d'esperar el reglament, si hem d'esperar a fer el balanç del 31 de desembre on es puguin comprovar els dos anys de desocupació i sobretot, una cosa que no sé si els ha passat per alt, la declaració que es tenen pisos buits és voluntària. És a dir, els propietaris, les entitats bancàries i jurídiques han de venir al confessionari de la Generalitat i dir: «Sí, mira, jo tinc tants centenars de pisos, d'habitatges buits.» Ara bé, si començo a fraccionar la meua societat i faig unes quantes societats filials que estan creades en vint-i-quatre hores i vaig repartint els paquetets, ja he reduït els paquetets suficientment. Si llogo durant tres mesos –tres mesos– un pis buit durant aquests dos anys, ja quedo exclòs. Si té més de cent vint metres quadrats, ja quedo exclòs. Si llogo una tercera part del conjunt dels pisos que estan buits, ja quedo exclòs. És a dir, el difícil és estar exclòs en aquest impost.

Però, bé, arribem que sí, que són tan «tontes», les entitats financeres, la Sareb i companyia que al final cauen i se'ls ha d'aplicar. Senyores i senyors del Govern, vostès creuen que algú, alguna entitat d'aquestes que parla –alguna entitat d'aquestes que parla– es veurà estimulada a poder posar un pis en lloguer perquè ha de pagar 41 euros amb 67 cèntims –41 euros amb 67 cèntims– al mes a la Generalitat per tenir-lo desocupat? Cost-benefici, si el vol tenir retintut esperant una onada especulativa, prefereix això, entre altres coses perquè, com que no paga ni la quota de la comunitat

de propietaris, encara li surt més econòmic. És que és veritat. I en el supòsit que és una entitat que té més de 480 habitatges –en total té 500 habitatges buits–, que és una entitat seriosa i que, a més, acomiadaran el gerent si no ha sigut capaç en dos anys de fraccionar la societat i fer tres societats filials per repartir el paquet –però, bé, també n'hi ha, de «tontos»–, doncs bé, pagarà 68,75 euros, li detrauran del sou del gerent i s'haurà acabat.

No, és que a vegades les paraules, l'anunci «posem un impost»... Evidentment, la notícia a TV3 i a Catalunya Ràdio ja la tenen –ja la tenen–, però després ve la lletra menuda i després vindrà la pregunta: «Escolti, tot això com es tradueix?» Nosaltres el que diem és: endavant l'impost –endavant l'impost–, si «logrem» aconseguir a través d'esmenes que es redueixin els terminis, que puguem cobrar-lo abans, que es pugui..., molt bé. Però això –i també s'ha assenyalat aquí– no treu, senyores i senyors del Govern, que es pugui..., renunciar a les altres mesures que la llei preveu; per exemple, donar suport als ajuntaments de Catalunya en l'aplicació dels expedients sancionadors per habitatges buits, gràcies a les mesures de la Llei del dret a l'habitatge, que amb la seva precipitació i manca d'estudis, si m'ho permeten, es van descuidar de derogar. Gràcies a això, els ajuntaments han pogut promoure aquests més de, quasi, centenar d'ajuntaments de Catalunya que estan aplicant el dret sancionador. Aquesta llei els ha de donar suport, ha de ser complementària, no ha de ser l'excusa perquè no puguin aplicar els procediments sancionadors, també, per incompliment social de l'habitatge. I per què no, ara que ja hem perdut la por a les paraules, recuperar –i nosaltres ja li anunciem que proposarem una esmena amb una addicional en aquest projecte de llei– l'apartat 6 de l'article 42 de la Llei del dret a l'habitatge, que en situacions de necessitat d'habitatge, després que s'han aplicat les mesures de foment, s'ha de poder obligar a fer el lloguer forçós. Aquesta és la mesura que realment posa habitatges a disposició dels ciutadans que ho necessiten.

Si és així, ben vinguts siguin al club. Però, ho repetixo, després que hem vist avui morir pels esglaons d'aquest Parlament el pacte d'estabilitat pressupostària, només ens queda l'esperança que la seva nova parella de ball estigui per la lliçó i no vagi endarrere, sinó que vagi endavant amb les exigències. El senyor Iceta ens ho explicarà.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, la verdad es que la capacidad de actuación de este comité de operaciones para la secesión que los catalanes tenemos por gobierno, o hemos tenido hasta ahora, se ha demostrado muy limitada. Yo no sé si el comité está acabado y esta ley

es un fruto tardío de algo que ya ha desaparecido o no; supongo que los próximos días lo iremos viendo. Pero hasta ahora hemos tenido un gobierno y un comité de operaciones que gobierna poco y que ha mantenido secuestrada la actividad de gobierno en pos de un objetivo único. Ya estamos acostumbrados, en este sentido, a que las ruedas de prensa del portavoz del Gobierno de los martes, pues, sean un desierto en cuanto a iniciativas con fondo, sean un desierto, un páramo en cuanto a iniciativas políticas, ya que este Gobierno tiene la prioridad que tiene, y esto parece que no va más allá del próximo día 9, del próximo..., este sábado no, el siguiente. Ya veremos qué pasa después, pero parece que todo indica que después del día 9 seguirá habiendo vida en este planeta.

Dentro de esta inactividad, de esta parálisis, un porcentaje muy alto de sus escasas iniciativas, de las escasas iniciativas de este Gobierno, hay que reconocer que corresponden al *conseller* de Economía, porque se han centrado en la creación de nuevos impuestos y de nuevas figuras impositivas. Se han creado nuevos tributos sobre bebidas azucaradas, sobre depósitos bancarios, sobre los contenidos de audiovisuales en la red, sobre partículas contaminantes, etcétera, hasta un total de más de cincuenta tasas e impuestos nuevos o modificados al alza.

Pero lo peor, desde nuestro punto de vista, es que esta fiebre de creación de nuevos impuestos o de incremento de los impuestos ya existentes se hace sin una estrategia clara, en la que la política fiscal está al servicio de una estrategia de política económica clara y definida, sea la que sea. El Gobierno puede tener una política económica que se base más en poner el acento en la austeridad o bien poner el acento en la reactivación; esto dependerá del color de cada gobierno. Pero cualquier gobierno normal de una comunidad autónoma debería planificar su política fiscal con la vista puesta en unos objetivos y en una estrategia económica definida. Y eso es lo que echamos en falta. Esto en Cataluña no existe, no ha existido durante estos años, y parece que va a seguir sin existir.

Cada vez que se aprueba un impuesto tenemos la sensación de estar parchando una necesidad puntual de ingresos, una necesidad puntual de tesorería. Parece que no es el caso; dice el *conseller* que en este caso la finalidad no es recaudatoria. Vamos a ver si es verdad, porque hasta el momento, señor *conseller*, más que ante un gobierno con una estrategia o con una política económica, parece que hayamos estado o que estemos ante un equipo de contables que va intentando tapar agujeros. Este está siendo su triste papel hasta ahora, señor *conseller*.

En todo caso, en este contexto, este deprimente contexto, el Gobierno nos trae este Proyecto de ley sobre viviendas vacías. Como hemos reiterado en otras ocasiones, la posición de Ciutadans al respecto de nuevos impuestos no es una posición sectaria. No somos ni de los que estamos de acuerdo con los que defienden que cuantos más impuestos siempre mejor, ni estamos de acuerdo con los que defienden que todos los impuestos son malos. Como hemos dicho en otras ocasiones, hemos defendido que siempre hay que estudiar cada

figura impositiva y determinar si esa figura es la más eficiente y la más adecuada para cumplir con unos objetivos concretos y, por supuesto, primero determinar si estos objetivos son los deseables.

En este caso, y volviendo a repetir que echamos de menos esa estrategia global, estrategia económica global, también en el aspecto de la vivienda, el impuesto que se nos propone, en resumen, es un impuesto que afectará, como se ha dicho anteriormente, como ha presentado el señor *conseller*, a personas jurídicas que tengan viviendas vacías en zonas donde haya demanda de vivienda. Creemos que es una medida adecuada; creemos que es una medida adecuada a la hora de conseguir el objetivo previsto, que compartimos, que es el de que haya más vivienda en el mercado de alquiler y que estas viviendas sean viviendas con precios asequibles. Como digo, compartimos el objetivo y creemos que un impuesto de estas características puede ayudar a conseguirlo.

Desde luego, creemos que en este ámbito, en el ámbito de la vivienda, las políticas fiscales son las herramientas más adecuadas para conseguir estos objetivos que hemos señalado anteriormente, sin que sea necesaria la utilización de medidas más extremas y que otros grupos defienden y que podrían afectar al derecho a la propiedad. En otras palabras, no creemos que ningún tipo de expropiación sea una medida proporcional. Y tampoco creemos que el inmovilismo y el no hacer nada y el dejar que el mercado resuelva situaciones que son muy graves y muy urgentes sea la solución. Y, por tanto, creemos que con medidas fiscales proactivas se puede ayudar a paliar el problema.

En todo caso, como se ha mencionado anteriormente, tanto el Estatuto de autonomía como la Constitución española contemplan el derecho a la vivienda como un derecho social, y, por tanto, entendemos que corresponde a las administraciones públicas promover las condiciones necesarias para que este derecho pueda ser efectivo.

Dentro de este deber de las administraciones públicas, una de las formas de llevarlo a cabo es desplegar normas que favorezcan estas condiciones. Desde luego, en la actual situación de crisis económica se ha incrementado la dificultad de muchos de nuestros conciudadanos para acceder a la vivienda, y en este sentido creemos que las políticas públicas deben volcarse en atender estas necesidades.

Las cifras ya se han mencionado también aquí anteriormente: 450.000 pisos vacíos en Cataluña aproximadamente, más de 230.000 familias con necesidades de pisos de alquiler asequibles y más de 50.000 desahucios también, al mismo tiempo, en los últimos años.

En este sentido, creemos que la apuesta de la Administración debe ser por el alquiler asequible, y en ese sentido deberíamos llegar a intentar acercarnos a estándares europeos, en los que se habla de tener aproximadamente un 15 por ciento de la vivienda destinado a este alquiler social o a este alquiler asequible. Desde luego, en Cataluña estamos muy lejos de alcanzar estas cifras.

Por tanto, estamos de acuerdo con el objetivo, creemos que la herramienta puede ser la adecuada, y en este sentido votaremos en contra de la enmienda a la totalidad y apoyaremos la tramitación del proyecto.

Pero, cuidado, hagámoslo bien. Nosotros hemos votado en contra de la mayoría de impuestos que se han presentado, por no considerarlos adecuados. Y algunos, al contrario, hemos intentado apoyarlos o hemos partido de una posición inicial de apoyo, como fue el impuesto sobre partículas contaminantes y producción nuclear de energía eléctrica. De hecho, votamos también en contra de la enmienda a la totalidad en este último caso. Pero en este caso fue un ejemplo de una tramitación con prisas y una actitud de la mayoría parlamentaria que había en ese momento —que no sabemos si ahora se mantiene—, poco propicia a aceptar las aportaciones de la oposición. Y se hizo en ese caso una mala ley, que fue certificada como tal —no es que lo digamos nosotros—, fue certificada como mala ley por el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Esperemos que en esta ocasión, efectivamente, no prime el ánimo recaudatorio, no primen las prisas por ingresar efectivo —según la memoria, en esta ley parece que el arco de recaudación podría estar entre 8 y 26 millones—, y que esto no ciegue al Gobierno y nos permita una tramitación en la que se pueda mejorar el proyecto y subsanar problemas que se pueden ver en el mismo.

Habrà que discutir y afinar sobre los tipos impositivos, sobre las bonificaciones y sobre algunas exenciones, que en todo caso deberían justificarse adecuadamente.

También, y dado el objeto específico del impuesto, se deberá tener muy en cuenta que el hecho imponible, es decir, la existencia de pisos desocupados, no se deba a una falta de demanda en la zona correspondiente. Creo, creemos que en este caso se puede afinar en el texto del proyecto.

Y también nos gustaría, entre otros, que se tratara otro punto, que es el de la actividad de la Administración pública en cuanto a la gestión del parque de vivienda pública, que antes ha sido mencionado. No tendría mucho sentido gravar a los particulares por tenencia de vivienda vacía en un territorio o en un municipio donde existiera vivienda pública desocupada por una gestión ineficiente de las administraciones públicas. Creemos que este también es un concepto que debe estar presente en la ley. Quizás incluso deberíamos plantearnos o replantearnos la exención a las administraciones públicas por el pago de este impuesto, puesto que estamos hablando solamente, entendemos, de pagar el impuesto cuando se tienen los pisos vacíos por una ineficaz actuación.

En resumen, votaremos en contra de la enmienda a la totalidad, apoyaremos que se tramite el impuesto, pero hagamos las cosas bien: mejoremos el proyecto y hagamos una herramienta útil para un objetivo, como es el derecho a la vivienda, que merece un buen trabajo.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres, doncs, en aquest projecte de llei. Nosaltres no donarem suport a l'esmena de retorn, però el nostre suport al projecte aquest no és escèptic, és pitjor: és totalment crític. Pensem que és insuficient, que és una aposta molt tímida, una aposta –sense ànims d'ofendre– pusilhànime, és una aposta que de nou, bé, ens demostra quina és la voluntat real o el «fer com fem» però no fer res, que vindria a ser el mateix. En tot cas, intentarem explicar-nos bé i, per tant, fem unes consideracions generals, bé, sobre què és el que tenim al davant.

El que tenim al davant finalment és passar de la via sancionadora a la via de les mesures de foment. Bé, nosaltres entenem que, en tot cas, les passes que s'havien de fer de cara a la situació d'emergència habitacional haurien de ser unes de molt més responsables, unes de molt més dràstiques. En tot cas, el que no entenem que sigui oportú en el moment que estem vivint és pensar que amb unes mesures de foment, en alguns casos voluntàries, en altres casos plenes d'excepcions, plenes d'exempcions i, en tot cas, doncs, des del nostre punt de vista, totalment desactualitzades..., no pensem que vagin a obtenir l'objectiu que busquen, si és que realment busquen aquest objectiu.

En aquest sentit, també és simptomàtic, i és fruit de la política d'habitatge que Convergència i Unió ha anat tenint, que es passi amb la llei de desembre de 2007 de l'expropiació..., després va canviar el debat a l'expropiació de l'usdefruit. Ja amb aquesta rebaixa i a causa que certs opinadors del règim, com *La Vanguardia*, van posar el crit al cel sobre què volia dir això, que s'expropiés aquí, aquí expropiar la propietat..., la propietat era sagrada, és un tabú, és un anatema, no pot parlar-se mai, mai pot qüestionar-se la propietat privada. I d'aquesta rebaixa, que ja era irrisòria, passem encara a una altra rebaixa més; és a dir, ja no parlem ni d'expropiar, no parlem d'expropiar usdefruit: ara parlem, doncs, de mesures de foment. De mesures de foment en un moment en el qual la situació habitacional va agreujant-se més, va sumant-se al fet que la gent no té feina, va sumant-se al fet que la gent que té feina en moltes ocasions té una feina precària, va sumant-se al fet de la situació dels subministraments i, per tant, de la pobresa energètica, va sumant-se al fet, doncs, de la regressió dels drets socials, va sumant-se al fet que la gent cada cop viu més en situacions molt més precàries, i vostès en comptes de, com pensem que seria lògic, intentar d'endurir una mica quina és la resposta que hi volen donar, l'afebleixen; és a dir, van al contrari del que la mateixa lògica, doncs, explica.

I si vénen a explicar-nos aquí que expropiar la propietat és una mesura dràstica, doncs, miri, dràstic és que arribi la policia i que et desnoni de ta casa. És a dir, dràstic és que una família que no pugui pagar la ca-

sa estigui al carrer. Dràstic és que hi hagi gent dormint al carrer i pisos buits. Dràstic és que hàgim salvat amb 35.000 milions les caixes i bancs als Països Catalans i que el rescat no hagi servit per a posar tot el parc que tenen ara mateix els bancs a parc públic d'habitatges. Dràstic és que, davant el que està passant amb l'habitatge al nostre país, la reacció dels poders públics sempre vagi per darrere de l'acció d'altres agents polítics, per sort, com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i altres. Això és dràstic. Dràstic és, precisament, parlar ara de mesures de foment, després que ja fa molts anys que estan, d'alguna manera, donant-nos, no pistes, donant-nos xifres sagnants, i s'han dit aquí.

És a dir, jo no abundaré en la recopilació de dades, però si fem un repàs, i ja que ens volem situar enfront d'aquest europeisme, el nostre habitatge social, el nostre habitatge públic, no arriba a ser ni l'1 per cent del total, quan els nostres països veïns el fixen en un 15 per cent. I és que, a més a més, estem parlant que tenim habitatges buits, i dels habitatges buits uns 270.000 són propietat de particulars. Als Països Catalans parlem, doncs, del voltant d'1 milió de pisos buits, parlem d'unes quantes execucions hipotecàries, parlem d'uns quants desallotjaments i parlem, per tant, d'una situació que, com deia, sumada a l'escassetat de feina, sumada a la precarietat laboral, sumada a la pobresa, sumada a l'exclusió social, en fi, entenem que el que ens presenten és totalment ineffectiu, és totalment insuficient i, en tot cas, és una mesura que estaria bé que la presentessin en el 2003, si volen, però ara mateix això és totalment insuficient.

I per què diem que és d'efectivitat escassa? Doncs, bé, perquè –s'ha també explicat– el tribut aquest es limita a contribuents com les persones jurídiques; diuen que..., bé, de fet, vostè ha dit, conseller, que bé, que es limita a les persones jurídiques perquè elles són les que tenen l'obligació de complir amb la finalitat social de l'habitatge. Doncs, una societat en la qual els que més tenen hagin de posar a disposició el que més tenen perquè altres puguin viure en situacions dignes no em sembla res descabellat, al contrari, em semblaria el mínim en una situació..., o en una societat que busca viure de manera cohesionada i que busca almenys repartir una mica –una mica– la riquesa, o, en tot cas, busca que no hi hagin riqueses indecenes i pobreses que maten.

D'altra banda, s'exigeix que, com a mínim, l'habitatge estigui buit dos anys, dos anys que és moltíssim temps, perquè en els dos anys poden donar-se mesures com la d'ocupar-se temporalment l'habitatge perquè aquests dos anys deixin de comptar, i, per tant, un temps que nosaltres considerem que és grandíssim per a determinar si un habitatge ha d'estar buit o no. A més a més, no tipifica com a buits els habitatges que no tenen cèdula d'habilitat. A més a més, queden fora massa tipologies d'habitatges com els de titularitat de l'Administració autonòmica, local, entitats i empreses que en depenguin.

A més a més, queden fora els habitatges buits situats en zones d'escassa demanda. Quines zones són aquestes d'escassa demanda? Els demanem que ens les iden-

tifiquin. Els habitatges buits de més de cent vint metres quadrats. Atenció a la mesura, eh? Els habitatges buits de més de cent vint metres quadrats queden fora del pagament d'aquest impost. Bé, si no és una mesura de classe, no entenem quina és aquesta mesura. És a dir que un habitatge pel simple fet de ser gran quedi fora de la possibilitat que pagui el tribut..., no sabem, en noms i cognoms, a qui li l'han fet aquesta mesura, però segurament no busca potenciar l'habitatge.

Per altra banda, també queden fora aquestes figures que s'han inventat noves, doncs, de la propietat compartida i que bàsicament és rellançada al mercat amb quotes més baixes, doncs, les hipoteques.

Bé, per tot el que he anat explicant entenem que és insuficient, entenem que ara mateix ja sé que hi ha llei properes o mesures polítiques properes, de polítiques públiques, que poden ser un exemple a seguir, podríem citar les d'Andalusia, però també podríem citar les d'Euskal Herria, les de Navarra, que funcionin, i altres que funcionen des de fa ja també bastant temps, en les quals sí que es sanciona, en les quals sí que s'aposta per una via coercitiva i en les quals sí que es tracta el tema amb una mica més..., com ho diria?, una mica més de vergonya, si volen –de vergonya, si volen– perquè, bé, en fi, no sé com referir-m'hi.

En tot cas, jo crec que..., de fet, creiem que amb el que està passant ara mateix en habitatge en aquest país no es pot anar amb aquestes mesures tan tímides, no es pot anar amb aquestes mesures que de nou són una renúncia, que és l'enèsima claudicació davant dels bancs, davant dels que més tenen i, sobretot, davant del monstre immobiliari que ens ha situat en la situació on estem ara mateix.

Els diem un missatge ben clar; és: si vostès no s'atreveixen a tenir una actitud més, si volen, sancionadora o coercitiva amb els bancs, deixin-nos-ho a nosaltres; nosaltres ho farem, els presentarem esmenes i espereu que les acceptin. Si no s'atreveixen a pressionar la gent que més té perquè deixi els seus habitatges en el parc públic de lloguer, deixin-nos-ho a nosaltres, nosaltres ho farem. Si no s'atreveixen tampoc a prendre mesures contra els de la seua classe benestant, deixin-nos-ho a nosaltres, nosaltres limitarem qui ha de cedir el seu habitatge o no i intentarem habilitar un parc públic d'habitatges que, a més a més, sigui amb un preu accessible. Si no s'atreveixen, finalment, que aquest impost sigui un impost real que ajudi una mica a mobilitzar el parc d'habitatges, deixin-nos-ho a nosaltres, nosaltres presentarem esmenes i, per tant, les accepten totes i a veure si es mou alguna cosa.

Perquè, en tot cas, el que no pot ser és que, de nou, anem tard; el que no pot ser, finalment, és que en aquest país preocupi més –preocupi més– quin és el tracte que es dona als bancs, quin és el tracte que es dona a la propietat privada i quin és el tracte que es dona a determinades classes socials que el problema greu i vergonyós que tenim amb l'habitatge.

La presidenta

En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé; gràcies, presidenta. Consellers, diputades i diputats, probablement el que explicaré en aquesta intervenció els sonarà a tots. Ara fa uns anys, no massa, vivíem en un país pròsper on hi havia feina a la construcció, en un sector, l'immobiliari, que doblava la producció d'habitatges que es feia a països del nostre entorn, més grans, com França o Alemanya. En aquest país i en aquells anys, els opinadors de tots, els teòricament experts, els informes d'unes entitats que s'anomenaven «caixes», les previsions dels bancs, fins i tot les declaracions del president del Govern espanyol cridaven la gent a comprar-se un habitatge perquè la quota hipotecària era igual a la del preu de lloguer i, tant per tant, convenia tenir una propietat; de fet, semblava un enze si et resisties, i tothom volia comprar allò que seria en darrer terme una bona inversió que podia revendre's millorant el preu, si convenia, perquè, és clar, el pis mai no baixaria de preu.

Els mercats financers participaven de la visió optimista que oferia un país a on cada any arribaven més persones de fora disposades a treballar-hi i a viure-hi i semblava que mai podria fallar una maquinària ordenada pel finançament del diner barat, la producció de «vivenda», la constitució d'hipoteques a promotors i particulars, i el retorn dels diners barats que s'havien deixat per continuar greixant la roda.

Emmirallats per aquest mannà de prosperitat, les caixes volgueren fer de bancs i es multiplicaren les seves oficines, el seu palanquejament, la recerca de nous clients a qui es donaven crèdits per comprar habitatge amb garanties de pagament tan sòlides com la hipòtesi que hi ha vida extraterrestre.

Hi ha diferents exemples d'això que els dic, que, en resum, és que el diner que no té valor quan apareix com un objecte fàcil es converteix en un perill que il·lustraré amb tres exemples de crèdit fàcil, que, en molts casos, massa, va acabar, ha acabat abocant moltíssima gent no només a la pèrdua del que havien adquirit sinó, i sobretot, a la seva exclusió social.

Un dels exemples d'això té a veure amb un gruix notable de persones acabades d'arribar que, avalades per altres persones també acabades d'arribar, entraven i sortien de dues oficines de caixes, el nom de les quals prefereixo no recordar, i obtenien el crèdit per comprar la seva «vivenda» avalant-se mútuament.

Un altre dels exemples de la «generositat» dels financers fou també respecte de molta gent jove o de mitjana edat que, en la lògica de fer-se propietari d'un bé que mai no baixaria de preu, van optar per pensar que treballant tots dos podrien fer front a les quotes d'aquella «vivenda» que se'ls escapava de preu però que podia significar un canvi qualitatiu de condicions de vida, més i quan els senyors de les oficines de les caixes de les quals no vull recordar el nom els deien que els deixaven els diners i que, a més a més, els

en donaven per canviar el cotxe i anar de vacances. I així passava que una parella que cobrés poc més de dos mil euros podia fer-se amb habitatges que potser costaven mig milió d'euros, i, si no hi arribaven, doncs, allà estaven els senyors de les oficines per convidar-los, sense cap risc, és clar, a fer que els seus pares els avalessin amb el seu habitatge «pel remot cas que hi hagués algun problema, que no hi serà, perquè l'habitatge mai no baixa de preu».

Un tercer exemple d'aquell país que va esclatar és que era el lloc on els qui deixaven els diners a particulars d'aquí i vinguts de fora també els deixaven a promotors, molts d'ells posats a fer de promotors sense haver vist mai un totxo; d'aquell país que produïa habitatges allà on no vivia ningú perquè, amb estudis fets per titulats i màsters de l'univers, es preveïen futurs eixamples de viles minúscules. Vaja, que el país era petit, però des de dalt del campanar podies veure l'antena parabòlica del bloc veí. Tota una visió de la jugada feta davant de la mirada incrèdula d'alguns, entre els qual em compto, però passiva de part d'unes administracions, totes, que veïen com creixien els seus ingressos per llicències, contribucions i tota mena de taxes i impostos.

Però vet aquí que un dia, de córrer tant, el país es va estímar, desaparegueren els diners, els amics de les oficines el nom de les quals no vull recordar, els experts en estudis, els opinadors que ens «tatxaven» d'enzes si no pujàvem a la roda, la construcció dels pisos, la feina dels qui construïen el pisos, els diners que cobraven per construir-los, i així van aparèixer els impagaments de les hipoteques, els impostos, les taxes, i el trencament d'un sistema que només podia acabar com el rosari de l'Aurora: famílies destrossades, ciutats empobrides, confiança trencada.

Per què els explico tot això? Doncs perquè tenim l'obligació de trobar solucions, tantes com sigui possible, per a les persones que s'han vist atrapades en aquesta voràgine, encara que sigui cert que s'ha treballat, i bé, en la mediació; que s'hagin aconseguit centenars d'acords amb entitats financeres amb l'impuls de lloguers socials, o que, des d'una perspectiva pública, aquest Govern hagi aconseguit adjudicar 2.200 dels 3.300 habitatges buits que va rebre en herència. També que durant el 2013 dinou mil famílies hagin rebut algun tipus d'ajut al pagament del seu lloguer o que 2.465 famílies hagin rebut prestacions urgents per pagar lloguers o hipoteca i així evitar el seu desnonament.

Malgrat tot això, nosaltres creiem que cal fer més. I, en aquesta línia, la proposta de projecte de llei d'impost sobre els habitatges buits ve a reforçar aquesta convicció: hem de poder aconseguir que cap pis buit d'una entitat financera ho continuï estant mentre hi hagi demanda. I el Govern fixa l'impacte d'aquesta mesura en una potencial mobilització d'habitatges que arriba a les quinze mil unitats, situats en els setanta-dos municipis catalans amb una demanda acreditada: habitatges buits durant dos anys sense causa justificada, propietat de persones jurídiques, no de particulars, i amb una proposta que avui discutim que opta per les bonificacions de la quota per incentivar l'èxit de la mesura.

Aquesta proposta és una aposta de política pública per l'habitatge en un moment en què des d'allò públic no podem invertir-hi. Tanmateix, però, per què hauríem de gastar recursos públics que no tenim invertint en noves construccions mentre, per exemple, en mans dels bancs hi ha un parc d'habitatge buit que es pot mobilitzar? Aquesta, de fet, és la praxi que hem aplicat també per arribar a acords amb la Sareb, amb CaixaBank, amb Bankia, amb Càrites, per a la cessió a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya de 1.230 «vivendes», que no és poc.

Tornant al Projecte de llei de creació d'un impost als habitatges buits, tot el que es recapti s'ha de destinar, es destinarà a polítiques d'habitatge. I és que un banc, posem per cas, que mantingui un habitatge desocupat per més de dos anys ha de poder ser gravable, com ho és en d'altres països d'Europa, com França, com Dinamarca o com el Regne Unit. Aquest és el traç gruixut, però la llei ja preveu quines són les causes justificades de desocupació.

També la llei indica que els subjectes passius han de ser persones jurídiques, no particulars –ho deïa abans–; també els preus de lloguer assequibles unificats geogràficament, i la creació d'un registre d'aquests habitatges.

L'estimació econòmica se situa entre els 8 i els 26 milions d'euros, i les bonificacions poden arribar al cent per cent de la quota si el titular cedeix a la borsa d'habitatge assequible un volum de «vivendes» que superi en dues vegades el nombre d'habitatges buits subjectes a l'impost.

En queden exempts els habitatges de les administracions públiques. Per què? Perquè estan en el règim sancionador de la Llei d'habitatge. També els protegits amb qualificació vigent, els situats en zones d'escassa demanda i els que es posin a disposició de programes socials d'habitatge.

Aquest matí un diputat d'Iniciativa retreia en la sessió de control al Govern una presumpta actitud covarda davant els anomenats «poderosos». Vet aquí un exemple ben clar de projecte de llei per a la creació d'un impost per a qui precisament no és el més dèbil; una proposta que s'afegeix a altres que fan fonedissa la idea que aquest Govern és fort amb els febles i feble amb els forts.

Bo és recordar que aquest impost no el varen proposar quan governaven els qui usen aquest argument, com tampoc no varen proposar un impost a les operadores de telefonia per finançar la indústria audiovisual del país; cal recordar-los que ells, primer, pretenien fer pagar més als ciutadans que compraven una entrada als cinemes. Aquest Projecte de llei sobre els habitatges buits, el de l'impost de les operadores, el Decret de pobresa energètica, d'altres que parlen no els varen impulsar, potser que estaven instal·lats en la comoditat de cobrir els pressupostos públics amb la facilitat mateixa que tanta i tanta gent, en l'època de la bombolla, accedia a comprar a crèdit barat allò que semblava impossible de poder tenir. La realitat els va esclatar a ells, i també als qui governaren dins d'aquella bombolla.

Hi ha qui diu que s'arriba tard –s'arriba tard–, nou anys tard, comptant-ne set de govern del tripartit; perquè moltes de les coses que s'han dit aquí són aquelles de *predicar y no dar trigo*. Ens deia el diputat Terrades que no ens venguem l'estoc. Tranquil, no farem com Regesa i el Consell Comarcal del Barcelonès, que se'n va vendre sis-cents, fa ben poc, a un fons de capital de risc. O al senyor Milà: quants habitatges van expropiar, vostès?, quantes ARE en llocs no apropiats varen planificar? Ha parlat de 41 euros com a allò que es pot cobrar? Un mínim de 500 i un màxim de 1.650.

En definitiva, nosaltres creiem que aquest Parlament ha d'aprovar el que avui es proposa, perquè estarem posant més eines al servei de la cohesió social i estarem, sobretot, refent la confiança i reforçant la justícia social.

Gràcies, senyora presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació... (*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*) Senyor Milà, ha demanat...?

Salvador Milà i Solsona

Sí, per al·lusions i contradiccions amb el senyor Ferran Falcó.

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Sí. No, miri, senyor Falcó, qui va derogar la Llei del dret a l'habitatge amb tots aquells apartats que pretenien fer mesures efectives van ser vostès, no ho oblidí.

Segona qüestió, m'ha agradat molt el seu discurs progressista del principi, però li vull recordar que qui va dir que els problemes de l'habitatge els arreglava el mercat el 2003 va ser el conseller Felip Puig, que va retornar 30 milions d'euros al Ministeri de «Vivenda», perquè no feia falta fer polítiques d'habitatge públic; el mercat –aquest mercat que vostè ha «denostat»– ho havia d'arreglar. Ja n'han vist els resultats.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Finalitzat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn del projecte de llei, ha estat rebutjada per 18 vots a favor i 113 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015
(tram. 300-00221/10)

Passem ara a les interpellacions i al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, president, conseller Mas-Colell... Bé, doncs, avui el Grup Socialista, seguint la línia de la pregunta que avui ha fet el president del grup parlamentari, volem parlar, nosaltres creiem, d'un dels temes o el tema més important de què es pot parlar en el Parlament i de què es pot debatre, que és el Projecte de llei de pressupostos. A nosaltres ens sembla que aquesta és la llei més important que aprova el Parlament de Catalunya cada any, perquè justament és la llei que marca quines seran les polítiques del Govern, què és allò que el Govern vol fer, on vol el Govern establir les prioritats i quins són els recursos que vol dedicar a cada una de les polítiques que vol tirar endavant.

Nosaltres creiem que és una obligació del Govern portar els pressupostos anualment a aprovar en aquesta cambra, però també és una responsabilitat. En el moment que el Govern es conforma i busca les seves al·liances, és la seva responsabilitat voler tirar endavant un pressupost en què marqui, com deia, les polítiques que vol desenvolupar durant el seu mandat.

Per tant, obligació i responsabilitat. I no només ho fan els governs d'aquesta cambra, ho fan molts altres governs; evidentment, el de l'Estat, i també ho estan fent, darrerament, els governs de molts ajuntaments d'aquest país. En podríem posar uns quants exemples, i ara li'n posaré uns quants, de companys que aquesta setmana m'han dit que els han aprovat: Granollers, Palafrugell, també Sant Vicenç dels Horts... Perquè és lògic que els ajuntaments aprovin els seus pressupostos en aquest cas per a l'any 2015, malgrat que hi hauran eleccions el 2015... «Sempre», diu la senyora Rovira; clar, menys aquí, que no passa sempre. Però, en tot cas, els ajuntaments estan aprovant els pressupostos per al 2015, malgrat que el seu mandat s'acabarà al maig, però per responsabilitat els aproven. Perquè caldrà que l'I de gener encenguem els llums a les nits, puguem netejar els carrers, paguem les nòmines, fem programes de formació per als aturats... I, per tant, els ajuntaments, per responsabilitat, estan aprovant aquests pressupostos. No entenem per què aquí ens costa tant fer aquest exercici de responsabilitat i aquest exercici de transparència i aquest exercici democràtic.

Bé, a més a més, els volia dir també, i m'agradaria recordar-li-ho al conseller Mas-Colell, tot i que crec que no farà falta, evidentment, que quan el Govern de Convergència i Unió es presenta a unes eleccions ho

fa amb un programa electoral; un programa electoral que en el cas del 2012 tenia cent cinquanta pàgines –Déu n'hi do!–, molts compromisos amb els ciutadans. De fet, el programa electoral és un contracte amb els ciutadans; un contracte amb els ciutadans que al cap d'un temps hauran de posar, doncs, evidentment, sobre la taula, per veure què és allò que s'ha complert, i, per tant, els governs fan un rendiment de comptes cada quatre anys a les eleccions. No sabem si aquesta vegada serà cada quatre anys, perquè tenim el dubte constant de si hi hauran unes eleccions anticipades.

Bé, en aquestes cent cinquanta pàgines i en aquests compromisos del programa electoral del Govern de Convergència –aquí tinc un extracte d'alguns temes–, evidentment hi havia un dels elements que està sent bandera durant aquests dos anys, que és la realització de la consulta, perquè els catalans puguem decidir el futur del nostre país, i en aquest sentit ens sembla bé que el Govern estigui posant tants esforços en aquest àmbit. Però, escoltin, n'hi han molts altres, de compromisos –molts altres–; imaginin-se, cent cinquanta pàgines, no? Per posar-ne alguns exemples, diu: «Reforçarem i ampliarem la base industrial del país.» Tant de bo! «Presentarem una nova llei del comerç. Farem un pla específic per al comerç. Promourem un pla de valorització per transformar el coneixement que es fa a les universitats i als centres de recerca a les empreses, perquè això sigui activitat econòmica.» I en podria dir molts més. És a dir, vostès han arribat, quan es van presentar a les eleccions, a uns compromisos amb els ciutadans que han d'anar desenvolupant al llarg dels quatre anys que dura una legislatura.

Però, escoltin, no només en el programa electoral: resulta que vostès van signar un acord d'estabilitat amb Esquerra Republicana que tenia seixanta punts. N'hi ha un que és realitzar la consulta el 9 de novembre, que és la data que vostès han considerat, però n'hi havien molts més, d'altres punts. I era curiós, perquè en el preàmbul d'aquest acord que vostès van signar amb Esquerra Republicana deien que tenien molts reptes i que calia afrontar-los: reptes nacionals, per descomptat –en aquests sí que estem dedicant molts esforços–, reptes econòmics i socials de país. A nosaltres ens costa veure que a aquests reptes econòmics i socials se'ls estigui donant resposta des del Govern; de fet, creiem que segueixen sent reptes, perquè no hem afrontat encara aquests problemes.

I en volia posar alguns exemples, perquè a vegades sembla que se'ns obliden les coses, no?, en aquest Parlament a vegades sembla que visquem en un altre món. I, per tant, per recordar algunes coses.

Avui el president Mas parlava de pobresa energètica, i ell, com sempre, doncs, insistia que l'Estat no li permet tirar endavant un decret per resoldre el problema de les famílies, el 12 per cent de les famílies catalanes, que no poden pagar la llum, el gas, etcètera. Doncs, miri, jo li dic –li ho hem dit altres vegades– que hi ha ajuntaments de Catalunya, uns quants, que estan resolent aquests problemes, que ho estan resolent amb els seus pressupostos. Sí, el senyor Batet diu: «molts». I tant, molts municipis ho estan fent, perquè són els que es troben els problemes. Escolti, no han

de fer cap decret que després impugna l'Estat: agafen i donen ajuts o subvencions a les famílies, perquè puguin pagar aquestes despeses.

En posaré un exemple d'una companya diputada que és alcaldessa, en aquest cas de Santa Coloma de Gramenet. Miri, fins al primer semestre: 1.147 beneficiaris –d'aquests, 500 infants–, 45.043 euros invertits en ajuts a famílies perquè puguin pagar el gas i la llum. Aquests són els problemes que a nosaltres ens agradaria que poguessin resoldre i que creiem que es resolen, evidentment, amb un pressupost on es posin quines són les prioritats.

També cal afrontar altres reptes: el repte de l'atur, de la precarització laboral. Avui sortia una notícia, conseller –que segur que no li ha passat per alt, perquè vostè també és el responsable d'universitats–, que diu que el 25 per cent dels recents titulats universitaris troben o tenen un lloc de treball de baixa qualificació. Probablement, si estiguessin fent una aposta molt més decidida per enfortir i reforçar, com deia el seu programa electoral, la base industrial, aquests estudiants podrien trobar llocs més adequats a la seva formació. Però això no està passant.

Pobresa infantil; que realment és greu, això de la pobresa infantil, és que és *molt* greu, perquè és el present i és el futur del nostre país. Doncs, quatre de cada deu nens del nostre país viuen al llindar de la pobresa, un 26,4 per cent. És un escàndol de xifres.

I en salut, el mateix. Hi ha informes del Govern que diu que creixen d'una manera flagrant les desigualtats a causa de la crisi, però vostès tampoc estan fent res per afrontar aquestes desigualtats, perquè en quatre anys han reduït el pressupost de salut en 1.600 milions d'euros i, per tant, doncs, estan deixant la salut en una situació molt deficitària. I augmenten, d'altra banda, per exemple, les llistes d'espera; en poso un cas: les llistes d'espera per als catorze procediments quirúrgics amb temps de garantia de sis mesos ha crescut un 32,48 per cent. Senyor Batet, trec les dades d'un informe del Govern, no d'un informe ni d'un dictamen del Partit Socialista.

Per tant, són molts reptes els que nosaltres creiem que cal fer front d'una manera molt ràpida i creiem que vostès això ho han de fer presentant uns pressupostos i dient-nos on posaran els recursos, quines seran les seves prioritats, si volen afrontar aquests reptes o no els volen afrontar, i això és el que a nosaltres ens agradaria veure.

Potser presenten uns pressupostos i no ens agraden, això també podria passar. No ens van agradar els del 2014; ingressos atípics per vendre patrimoni i privatitzacions que no han assolit; ja els vam dir que no, això no ho assolirien i no ens va agradar; retallades en educació; en sanitat. En educació, per exemple, vostès els darrers quatre anys han jubilat sis mil mestres i no han reposat aquestes places, i això al final vol dir menys mestres, menys atenció a l'alumnat i per tant, doncs, un dèficit en l'àmbit de l'educació. O sigui, nosaltres volem que presentin els pressupostos perquè volem ser un país normal i els països normals presenten els pressupostos a la seva cambra, i si no tenen aliances, com

ens deia avui el president de la Generalitat, que deia que, bé, que han tingut un problema amb les seves aliances, amb el Partit d'Esquerra Republicana, doncs, escolti'm, presenti'ls, dialoguin, debatin, que és el que es fa en els parlaments democràtics, i veurem si hi ha algú que els recolza els seus pressupostos.

El que nosaltres no creiem que li toqui al país ni el país necessiti, ho ha dit el meu president de grup, és una pròrroga pressupostària. Una pròrroga pressupostària és la mostra d'un govern resignat, d'un govern que no té voluntat de governar, un govern que se sent derrotat, que ja no és capaç de plantejar noves polítiques per als reptes que plantejarà el 2015, que no són els del 2014, per al que es va fer el pressupost del 2014, un any nou que s'han de replantejar els ingressos i les despeses. Per tant, una pròrroga per què? Nosaltres no ho veiem, sobretot perquè el 2012 vostès, amb aquella pròrroga clandestina i silenciosa, evidentment, perquè no ve aquí a debatre's, vostès, amb el decret de pròrroga, doncs, plantejaven ja retallades del 28 per cent en el moment inicial, no augment del capítol I, no plantejament de convocatòries de subvencions amb concurrència competitiva, que vol dir que les entitats del tercer sector, que les entitats empresarials no es poden presentar a convocatòries de programes que fan per millorar l'assistència social o l'ajut a les empreses. És a dir, una situació clandestina, de retallades, d'obscuritat, que nosaltres creiem que no es pot tolerar, en aquests moments i amb els reptes que li deia abans que tenim per endavant.

No ens agradaria una pròrroga pressupostària. Nosaltres el que voldríem és que vostès fessin el que els toca fer, facin la feina que saben fer i que toca fer, que és presentar uns pressupostos, els debatrem i ja buscaran vostès les aliances que faci falta. Nosaltres podem començar a parlar amb vostès si vostès, evidentment, plantegen uns pressupostos amb dues premisses que diré molt ràpides, que se m'acaba el temps. En l'àmbit dels ingressos, home, alguns elements que vagin en la línia de la reforma fiscal, podien vostès fer alguns augments d'impostos, successions, patrimoni, plantejar un impost de les grans fortunes; o en l'àmbit de la despesa, home, si realment estem prioritzant l'ocupació i la reactivació econòmica, la recuperació dels recursos en salut, educació o tot allò que fa referència a..., sí que avui, ara, ens hem recordat, fa uns dies, dels funcionaris, no? Catorzena paga, que no apareixia en el 2014, o altres aspectes lligats a la jornada completa dels interins, etcètera. Si comencéssim a parlar d'aquestes coses, si els seus pressupostos parlessin d'això, doncs, potser estaríem més satisfets que en el 2014 i podríem veure si hi han elements de coincidència. Però, en tot cas, és igual...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Romero Llano

...el que voldríem és que presentessin –ja acabo– aquests pressupostos i poguéssim contrastar posici-

ons que és pel que serveix justament la presentació d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyors diputats, ara no és cap sorpresa, ho han sentit aquest matí, però puc dir que, d'entrada, la puc satisfer; ha donat molt fermament que hi hagi uns pressupostos, ha donat arguments a favor que hi hagi uns pressupostos i són bons arguments; són arguments que nosaltres hem debatut internament i intensament durant aquests últims dies i setmanes, que es van interrompre les converses de preparació del pressupost dintre del nostre pacte parlamentari i sí, hem arribat a la conclusió que és millor presentar un pressupost que anar a una pròrroga pressupostària. Per tant, això està decidit i la màquina està funcionant a tota intensitat.

Serán uns pressupostos difícils, i els vull descriure per què serán uns pressupostos difícils. Jo crec que el millor que puc fer és llegir-los un trosset de l'Informe sobre los proyectos de líneas fundamentales de los presupuestos de las administraciones públicas que ha tret l'Airef, és a dir, l'Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal, que va començar la seva feina fa relativament poc i que l'està fent amb bona tècnica i seriositat i que, evidentment, ha de fer uns informes extremadament guardats. Jo els llegeixo un paràgraf, que per a mi no és cap descobriment, eh?, però convé. Diu: «El principal riesgo de incumplimiento de los objetivos de estabilidad para el año 2015 reside en el subsector de comunidades autónomas, cuyo déficit ha de situarse en el 0,7 por ciento del PIB desde el uno fijado para 2014. Sin embargo, como se ha mencionado en el apartado anterior, el probable desbordamiento del objetivo de estabilidad en este año» –catorze– «va a hacer todavía más exigente el esfuerzo de consolidación presupuestaria previsto para el 2015. Además, a diferencia de otros subsectores, las comunidades autónomas se beneficiarán solo parcialmente en 2015 de los efectos de la recuperación cíclica de la economía, al ser la mayor parte de sus gastos insensibles al ciclo económico y sus ingresos verse afectados por éste con retraso, dada la configuración del sistema de financiación autonómica. Finalmente, las medidas de consolidación del gasto previstas para 2015 en este subsector tienen, a día de hoy, un grado de concreción insuficiente.»

Aquí tenim, resumits, els tres problemes molt seriosos que tenim, a saber. El primer, que se'ns imposa un objectiu de dèficit fiscal del 0,7 per cent, que no té ni cap ni peus. Ja hem arribat a xifres rodones, és a dir, continuem gastant al voltant d'un terç de la despesa global de les administracions públiques, això no ha variat, però l'objectiu de dèficit, la proporció de l'objectiu de dèficit va baixant. I l'any que ve, ja és exactament la sisena part de l'objectiu complet, perquè l'objectiu

total és 4,2 i si em recordo de les taules de multiplicar, set per sis són quaranta-dos, o sigui que estem exactament a la sisena part, o sigui, en termes percentuals, l'objectiu de dèficit és la meitat de la proporció de la despesa. I això anirà empitjorant, com està previst: l'any 2017 l'objectiu de dèficit de les autonomies serà zero per cent, o sigui que la proporció ja no serà el doble, sinó que serà infinita.

Aquest any ja es veurà que aquest exercici –ho elaboraré més tard perquè tinc diverses preguntes sobre aquest tema–, aquest exercici d'asfíxia de les autonomies, quantitativament, ha arribat al seu límit; aquest any les comunitats autònomes, ja ho diu l'Airef, no satisfaran l'objectiu de dèficit, i els puc anunciar que l'any que ve tampoc ho faran. I això al *ministerio* ho saben perfectament, ho tenen descomptat i tenen ja els recursos presos per fer les adaptacions que faci falta a final d'any. Simplement, al *Ministerio de Hacienda* les aparences que projectin les autonomies no els importen. Millor, sí que els importen: com pitjor quedin, millor. Per tant, es tracta d'esprèmer-les al màxim, que facin el màxim d'esforç, i ells ja saben que no hi podran arribar. Per tant, aquest és el primer problema que tenim: aquest 0,7 no té ni cap ni peus.

El segon problema, també l'assenyala l'Airef, són els ingressos. Vivim la paradoxa que el sentit comú no s'aplica a la relació entre l'economia i la fiscalitat en el cas de Catalunya o en el cas de les comunitats autònomes;. El sentit comú diu que quan l'economia va malament els ingressos pressupostaris van malament, el finançament dels serveis públics pateix, cal fer esforços d'austeritat, etcètera, i quan l'economia va millor, o comença a anar millor, la recaptació pressupostària va millor i, per tant, hi ha un altre marge per adaptar-se. Això no és així, simplement perquè els ingressos que rep Catalunya no tenen res a veure amb els ingressos per impostos pagats a Catalunya o, si voleu, pagats a la mitjana de l'Estat per aquest fenomen dels dos anys de retard. De tota manera, els dos anys de retard és una interpretació generosa, perquè això suposa que encara estem en el model de finançament i no hi som, i hi ha prou variables d'ajust i hi ha prou aranjaments *ad hoc*, com els interessos d'ara, que si fos favorable..., per tant, els interessos *ad hoc*, que vol dir que el model de finançament que tenim en aquest moment és que el Ministerio de Hacienda decideix quant reben d'ingrés les autonomies i quant es queda el *ministerio*. I així tenim la situació que l'any 2015 rebrem menys diners que el 2013, el 2013 és un any de recessió, el 2015 és un any d'expansió. I això, evidentment, no passa per l'Estat, per l'Estat és just al contrari. Per tant, tenim un problema d'ingressos.

I el tercer és que la despesa, com assenyala l'Airef, és inflexible, és insensible al cicle i hem arribat al límit. Simplement, hem arribat al límit, no podem baixar més la despesa. I això com es resumeix? Doncs, miri, l'any passat..., aquest any –doncs, l'any passat, no–, aquest any 2014 s'ha resumit en 2.300 milions. Què hem intentat fer amb aquests 2.300 milions? Doncs, li he dit moltes vegades, hem intentat aplicar dos..., hem intentat aconseguir-los per dos vies –això m'ho han sentit dir moltes vegades–, per la via de la venda d'ac-

tius i concessions i per la via de la negociació política. Per la via de la negociació política, és clar, doncs, diria que n'hem tret, si a això se'n pot dir negociació política, els cent i escaig de milions, és a dir, no esperats si venien de l'Estat, no esperats, o sigui, no especificats als pressupostos i venint de l'Estat, els cent i escaig de milions per la rebaixa de l'1 per cent als interessos del FLA a partir del primer d'octubre. O sigui, per aquí, per tant, uns cent i escaig de milions.

Per part de les vendes d'actius i concessions, els ho hauré de dir el 30 o el 31 de desembre, perquè, realment, fins aquella data no sabrem quina és la xifra precisa, però no seran 2.300 milions, eh?, ens quedarem curts. No sé quina serà la xifra que ens faltará aquest any 2015..., bé, sí que la sé, però ja l'anunciaré convenientment en el pressupost, i aquests milions que falten, com que no estem disposats a rebaixar la despesa i, a més a més –i això ja s'ha dit diverses vegades–, i a més a més creiem que és d'una justícia mínima restaurar –i d'equitat–, restaurar la paga doble als funcionaris i el 15 per cent als interins, com que aquesta és la despesa donada, hi haurà una diferència. Aquesta diferència s'haurà de cobrir estrictament per negociació política, per negociació política haurà de produir o bé... No li agrada, no li agrada això de la negociació política, ja, però ja intervindrem després. Estrictament per negociació política, perquè no estem disposats a abaixar la despesa, com... Pels seus gestos em fa pensar, senyor Lucena, que vostè vol que reduïm la despesa, no? Perquè, escolti, vivim en el regne de l'aritmètica...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

O no complim el dèficit, o se'ns dona més flexibilitat del dèficit, o tenim més diners, o reduïm la despesa. No hi ha cap altra opció, ni que vostè se la inventi.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

Estic parlant de negociar, la via política és negociar, no? La via política és negociació política. Això és el que estic dient, no estic dient una altra cosa. Negociar ho estem fent cada dia, nosaltres negociem cada dia, eh?, cada dia. *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la replica la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Conseller, a veure, he tret dues conclusions de la seva intervenció. Una que diu que

sí, que presentarà els pressupostos, eh? Em sembla que ho ha dit clarament: sí que presentarà pressupostos. Per tant, no hem de patir per tenir una prorrogat pressupostària com l'any 2012. I, dues, ens ha explicat el marc pressupostari. Un marc pressupostari difícil, és veritat, amb un objectiu de dèficit i un objectiu d'estabilitat pressupostària que nosaltres tampoc no compartim, que creiem que s'hauria de flexibilitzar, i, evidentment, perquè vostè ho ha dit, amb unes negociacions que han estat molt complicades.

A mi m'agradaria saber quantes reunions han fet vostès com a govern amb el Govern de l'Estat per parlar del model de finançament. Perquè, clar, si no n'hem fet cap, és difícil negociar; si n'hem fet una o dues, doncs, segurament encara hem arribat a un acord. És a dir, més enllà de queixar-nos, potser el que s'ha de fer és negociar una, dues, vint..., les vegades que calgui, per millorar aquest sistema del qual vostè ara es queixava.

I després, sembla que només podem aconseguir més ingressos per aquesta via, o per la flexibilització del dèficit, o dels objectius d'estabilitat pressupostària, o per una negociació amb l'Estat. I nosaltres li hem donat algunes alternatives. És a dir, vostè podria augmentar els impostos a aquells que més tenen. I jo li diria: «Oh, vostè faci com que no li interessa –no li interessa.» No li interessa a Convergència i Unió, perquè en el seu programa electoral portava eliminar l'impost de successions. Com que Esquerra Republicana, soci de govern, no sé si fins fa dues setmanes o tres, o ara ha tornat a ser amic, no ho sé, riu el senyor Aragonès, doncs, bé, van modificar una miqueta l'impost de successions. Però ara ens agradaria que el modifiqués als nivells que estava al 2008 o al 2010, per exemple, no? I, aleshores, aconseguiríem ingressos de 800.000 milions d'euros. Ara estem a l'entorn dels 100. Per tant, aquí nosaltres creiem que hi ha un cert marge. Però també, per què no pensar en un impost a les grans fortunes? Escolti, qui més té, que més pagui, que és el que nosaltres creiem, doncs, que convertiria la fiscalitat d'aquest país en una miqueta més justa. Per tant, aquí té un marge, però també amb el frau fiscal.

És veritat que la capacitat la té l'Agència Tributària espanyola, però també és veritat que hi han unes comissions conjuntes entre l'Agència Tributària de Catalunya i l'espanyola, amb les quals es podrien treballar molts avenços en aquesta línia, i poder atacar millor el frau fiscal a Catalunya. I potser aquí..., home, els 16.000 milions d'euros que diuen els estudis ja imaginem que no els podem assolir, però és que només que fos el 10 per cent d'això ja en serien uns quants, que permetrien probablement no fer cap retallada de les que estem plantejant o com a mínim menys. O, com a mínim, estaríem una mica més tranquils i més relaxats a l'hora de plantejar un pressupost.

Per tant, conseller Mas-Colell, més enllà de dir «presentarem uns pressupostos», m'agradaria aturar-me aquí i dir «els presentaran, i amb qui els aprovaran». Veig el senyor Aragonès molt atent a tot el que vostè diu. A mi m'agradaria saber si realment han tornat a recuperar les converses que tenien amb Esquerra Re-

publicana ara fa, doncs, un mes, i en quina línia, no?, i quines són les prioritats d'aquest pressupost que es planteja al 2015. Perquè a mi em va preocupar molt escoltar el senyor Junqueras dir que mai més aprovaria un pressupost autonòmic, no? Suposo que el proper serà autonòmic, encara no crec que..., en fi, serem independents el dia 10 de novembre. I, per tant, és una resposta que a nosaltres ens tranquil·litzaria una mica. Que els presenti està bé, saber amb qui els podem aprovar, si és amb Esquerra Republicana, també, doncs, quines línies són les que marquen aquest pressupost.

I, per altra banda, ha parlat d'aquest marc pressupostari, que el coneixem, algunes coses les compartim, li ho he dit, però em sembla que vostès haurien de ser una mica més vehements, una mica més incisius en la negociació amb l'Estat, que em sembla que no ho han estat prou, de fet, en altres temes ja veiem, doncs, que no ens n'hem sortit. També és veritat que l'Estat, i, en aquest cas, el Partit Popular, que és qui governa, doncs, tampoc és que ens faciliti les coses; però, evidentment, s'ha d'anar una, dues, tres, deu vegades a seure en una taula per intentar arribar a algun acord en aquest aspecte del finançament que vostè ens comentava.

I, en tercer lloc, dir-li que hi han altres opcions. Que hi ha l'opció de l'augment dels impostos d'aquells que més tenen per abaixar la pressió fiscal de les classes mitjanes, que són les que sempre reben, i intentar, doncs, augmentar aquesta pressió en aquelles grans fortunes que em sembla que en aquest cas estan col·laborant poc en els esforços que està fent tota la societat per sortir de la crisi, i per patir i viure aquesta crisi en què estem.

Per tant, no sé si..., segur que a vostè no li deuen agradar aquestes propostes que nosaltres els fem, però no les fa només el Partit Socialista, en aquests darrers temps ens estem reunint amb molta gent, perquè vostè suposo que també ho deu fer, no?: sindicats, patrons, organitzacions del tercer sector, que cada vegada parlen més d'una reforma fiscal necessària per poder afrontar els reptes socials que té aquest país, i els reptes econòmics, evidentment, no?

Per tant, doncs, potser que no només escolti el Grup Parlamentari Socialista, sinó també moltes entitats que en aquests moments estan demanant com aconseguir més ingressos per millorar el nivell de l'estat del benestar, i també apostar per les polítiques de reactivació econòmica, amb una reforma fiscal molt més justa que la que tenim.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyors diputats, diputades, escoltem a tothom, en aquest moment em toca escoltar-la a vostè. L'impost de successions que tenim en

aquest moment està exactament al nivell on vostès el varen deixar. La gran baixada de l'impost de successions la van fer vostès. Després, és veritat, nosaltres el vam rebaixar més, i ara l'hem tornat a posar exactament al mateix nivell. I, pel que fa a patrimoni, tenim l'impost de patrimoni més elevat de l'Estat.

Miri, nosaltres intentem negociar constantment amb l'Estat. Saben quines són les nostres posicions, i..., en fi, vostè sap que els vam presentar vint-i-tres propostes, i no d'una manera tímida.

A mi també m'agradaria..., ja, posats a saber, també m'agradaria saber quina és exactament la posició del PSOE respecte a finançament autonòmic. No vaguetats –no vaguetats–, concretament quina és la posició del PSOE respecte a finançament econòmic, i, per tant, amb quants diners... –i al final són euros *contantes y sonantes*–, amb quants diners, per exemple, pensa el PSOE que hauríem de rebre l'any 2015. Veure quina és aquesta quantitat seria un bon exercici.

Finalment, voldria fer la següent consideració: vostès ara ja saben que hi hauran pressupostos. Vostès han demanat que hi hagués pressupostos, amb arguments perfectament raonables. Vostès ara han de decidir: ara que hi hauran pressupostos, vostès prendran aquests pressupostos com una excusa per al pim-pam-pum habitual, com vostè ha fet al final de la seva intervenció –és a dir, quan ha deixat les lleis de l'aritmètica de banda– o vostès entraran en el tema dels pressupostos en el món real?

Vostès presumeixen que són els únics assenyats, i que tota la resta ens hem embrancat, i tota la resta hem perdut el seny, tota la resta som una mica arrauxats, tota la resta volem viure un altre món... Jo no li negaré que alguna cosa hi pugui haver d'això; però, escolti, si vostès són els assenyats, facin l'assenyat quan toqui discutir els pressupostos. I part del seny és dos més dos, igual a quatre. Part del seny és veure que el pressupost que els presentarem és un pressupost totalment condicionat per una situació que a nosaltres no ens agrada gens, i que, a més a més, estem fent, si vostè vol dir-ho així, tot un..., diguem-ne, no ho qualifico, però no és que no estiguem manifestant que la situació actual no ens agrada gens. No ens agrada gens, però vostès ens diuen: «Hem de viure en el món real.» D'acord, els pressupostos viuran en el món real.

Jo el que els demano és que vostès hi entrin, també vivint en el món real i no simplement per fer observacions que violen les lleis de l'aritmètica.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació

al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 300-00223/10)

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, señoras y señores diputados..., pues seguimos hablando sobre el mismo tema, *conseller*. Seguimos hablando de política económica, y seguimos hablando de presupuestos. Yo creo que es lógico. Por un lado ha pasado la fecha del 10 de octubre, fecha que, según la Ley de finanzas de Cataluña, el artículo 32 de dicha ley, es la fecha en la que ustedes tendrían que haber traído el proyecto de presupuestos. No lo trajeron, y, por lo tanto, estamos ya en época de hablar de presupuestos.

Y, por otro lado, ha habido novedades. Parece que el acuerdo de estabilidad que ha existido estos años ya no existe; parece que su Gobierno se ha quedado en minoría, y, por lo que nos dicen ustedes mismos, parece que no tienen mayoría, o los votos suficientes como para traer un proyecto de presupuestos ya acordado con alguna fuerza política. Ante este escenario, es lógico que se disparen las alarmas, y que se traiga el tema a esta cámara.

De las intervenciones de esta mañana, de su intervención, *conseller*, en la anterior interpelación, nos quedan dos certezas, dos cosas claras, algo es algo: por un lado, que van a traer presupuestos –eso está bien, es una de las novedades–; y, por otro lado, como decía antes, que no tienen acordados, de momento, por lo menos, apoyos suficientes para aprobarlos, y que va a tener que abrirse un periodo de negociación. ¿Muy abierto? No nos ha dado usted ninguna pista. El año pasado a estas alturas sabíamos que estaban negociando con Esquerra Republicana. De hecho, les veíamos encerrarse en esa sala de aquí al lado, del Parlament, a hacer sus negociaciones de vez en cuando, pero sabíamos que estaban negociando y que llegarían o no a un acuerdo. De momento usted no nos ha dado pistas de si tienen algún grupo preferente con el que han iniciado negociaciones, si no, si simplemente van a traer un proyecto abierto en el que va a haber una discusión, pues, eso, abierta con todos los grupos en la comisión y en el Pleno, lo cual tampoco estaría mal, pero crea sus incertidumbres, no me lo podrá negar, *conseller*.

Entonces, antes esas incertidumbres, esta interpelación lo único que quiere ser es una oportunidad para que usted nos aclare cuál es la posición del Gobierno ante los diferentes escenarios que se pueden dar con estos presupuestos, si es que el Gobierno tiene posición al respecto. Entiendo por lo menos, a raíz de su intervención, que ustedes sí que están por que haya unos presupuestos autonómicos en el 2015, lo cual ya es un alivio, en contraposición con la posición de Esquerra Republicana de Catalunya, que ya no está por que haya más presupuestos autonómicos. Parece que ustedes sí que al menos van a intentar que

se apruebe un proyecto de presupuestos para el 2015. Lo que queremos saber es qué escenarios manejan en el caso de que se aprueben esos presupuestos, con las dificultades que ustedes nos han expresado, pero nos gustaría sobre todo saber qué pasa si no se aprueban los presupuestos, qué escenarios manejan ustedes.

¿La prórroga presupuestaria es uno de ellos? Creemos, ya se han dicho aquí, diferentes razones por las que la prórroga presupuestaria no sería una buena herramienta. Hay mucha gente pendiente de ello. Otra posibilidad, en caso de no acudir a la prórroga, o solamente acudir a la prórroga para cubrir unos meses, sería que ustedes asumieran, en caso que no puedan aprobar los presupuestos, que son un gobierno débil, que son un gobierno en minoría, que no tienen apoyos suficientes para gobernar y que convocaran elecciones. Yo creo que estas, desde mi perspectiva..., fueran dos opciones que habría en ese caso, y me gustaría saber cuál es su opinión al respecto.

Y me gustaría saberlo, porque, insisto, es un tema fundamental, el tema de los presupuestos; hay mucha gente pendiente de ellos. Ustedes están, parece ser, discutiendo con Esquerra Republicana y con otros grupos el qué, el cómo, el cuándo, el quién, el con quién, de no se sabe muy bien qué, pero hay mucha gente que quiere saber sobre todo, el cuánto, el cuánto va a cobrar, y el cuándo, el cuándo va a poder cobrar. Hablamos de funcionarios, se ha hablado antes de funcionarios, hablamos de farmacias, hablamos de empresas del tercer sector, hablamos de profesionales y usuarios de la medicina, hablamos de los ayuntamientos; todos ellos pendientes de cómo y cuándo paga la Generalitat.

Ya sabemos de las dificultades que hay, pero ustedes también comprenderán que hay mucha gente pendiente de esos escenarios. Y, por lo tanto, nos gustaría que usted subiera aquí a darnos mayor información al respecto.

Queríamos saber si ustedes van a seguir utilizando a las farmacias, a las oficinas de farmacia o a los ayuntamientos como bancos para cubrir sus necesidades de tesorería, retrasándoles los pagos, especialmente en el caso del Ayuntamiento de Barcelona.

Usted ha hecho, en la anterior interpelación, un escenario de cuál puede ser el marco presupuestario y cómo van a ser las relaciones con el Gobierno central en el aspecto económico durante el año 2015. Y ha dicho que a usted no le gusta esa situación. A nosotros tampoco, pero nos da la sensación de que desde su Gobierno y usted mismo asumen esa situación como un hecho que no se va a poder cambiar. Y nos sorprende. Creemos, nosotros somos de los que estamos convencidos de que hay que cumplir la ley y de que, por lo tanto, tendríamos que estar negociando, se tendría que haber negociado ya un nuevo modelo de financiación autonómica.

Usted, se desprende de sus palabras que eso ya lo da por perdido y que lo deja, pues, a la voluntad del Gobierno central, la existencia o no. De verdad, si todas las energías, todo el impulso político, toda la astucia que su Gobierno está poniendo o pretende poner en el

proceso participativo del 9 de noviembre lo hubieran puesto desde hace meses en conseguir apoyos, conseguir complicidades de otras comunidades autónomas, que supongo que están igual de afectadas que Cataluña, de conseguir apoyos en esta cámara para poner sobre la mesa el debate del nuevo modelo de financiación, estamos seguros de que algo habríamos avanzado.

Y nos sorprende su posición de quejarse de la situación pero no dar la batalla o, por lo menos, sin duda, no dar la batalla con la intensidad con la que se está dando en otros aspectos, que, hombre, estará de acuerdo conmigo en que parecen más complicados de conseguir. O sea, estar hablando de crear una nueva nación fuera de la Unión Europea como una posibilidad y, en cambio, darse por vencidos en la consecución de un nuevo modelo de financiación, pues, cuando menos, resulta curioso.

Nosotros creemos que esa es una de las claves, que hay una necesidad..., una necesidad..., por un lado, hay un imperativo legal de que haya un nuevo modelo de financiación y, por otro lado, hay una obvia necesidad, y un modelo que tiene que solventar determinadas situaciones que no se pueden mantener, como es el déficit de financiación de la sanidad.

Pero, insisto, son problemas que no afectan solo a Cataluña, no se trata de una guerra contra Cataluña; todas las comunidades autónomas más o menos, unas más que otras –seguro que encontramos comunidades autónomas que viven una situación bastante similar a la de Cataluña, como puede ser Madrid, como pueden ser la Comunidad Valenciana o Baleares–, estarían dispuestas, seguro, a poner sobre la mesa este nuevo modelo de financiación con características o con reivindicaciones muy parecidas, porque las situaciones que se deben solventar son también muy parecidas.

En resumen, señor *conseller*, con esta interpelación –no tenemos ni siquiera decidido, depende de sus respuestas, si luego habrá una moción subsiguiente o no– lo único que pedimos es que nos informe; no que nos informe a nuestro grupo parlamentario, no que informe solo a esta cámara, sino que tengan información todos los ciudadanos sobre qué planes tiene la *conselleria* de Economía para el próximo año en Cataluña. O saber si hay planes o no hay planes. A lo mejor ustedes también lo fían todo a que, de aquí a dos o tres meses, Cataluña va a ser un estado independiente y fuera de la Unión Europea. También nos gustaría saberlo.

Lo que es difícil y se está viendo que es difícil y además se está viendo que es muy ineficaz y muy perjudicial para todos los ciudadanos de Cataluña es jugar a las dos cosas: jugar a la necesidad o a quejarse del maltrato del Gobierno central, de la necesidad de un nuevo sistema de financiación que venga a mejorar el que estaba vigente, que, como usted dice, ya no está vigente, y que fue aprobado por el Partido Socialista y Esquerra Republicana de Catalunya, jugar a eso, por un lado, que sería lo que deberíamos hacer, pero, por otro lado, jugar a que en dos meses vamos a ser un

país nuevo en la Unión Europea –que es imposible– o un estado independiente.

Las dos cosas no se complementan; hay que apostar por una o por la otra, y ustedes están quedándose en un punto intermedio que está afectando negativamente a todos los ciudadanos de Cataluña.

Muchas gracias, señor *conseller*.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Intentaré evitar anar-me repetint, però en alguna cosa em repetiré. En primer lloc, bé, ja sap que hi haurà pressupostos, i espero que els pressupostos siguin entesos com raonablement raonables per les formacions polítiques o els grups parlamentaris que han expressat interès que hi hagi un pressupost. En tot cas, el pressupost aquí estarà i vostès podran decidir. I ja veurem quines majories hi han. No compto amb vostès, però tampoc els excloc. Escolti, si decideixen que les regles de l'aritmètica s'apliquen i tal, doncs, benvinguts.

A mi em sembla que vostè té molta pressa perquè hi hagin eleccions anticipades; sembla que alguna cosa li cremi, sembla que tingui por del que ve darrere. Però, noi, és que no paren, eh?, d'insistir-hi. En fi, jo li puc dir: «Ecoliti, tanta insistència no serveix de res.» Jo no sé quin serà el futur de l'evolució parlamentària catalana, però no es decidirà en funció de vostès, no es facin il·lusions.

M'ha fet moltes consideracions sobre si s'ha de fer això o s'ha de fer allò altre. Jo crec que està molt clar que optar ja hem optat. I dir que no donem la batalla sembla una mica absurd en dies com aquest. Miri, del que estic segur és que amb el Govern central aquest que hi ha ara..., potser un altre dia n'hi haurà un altre, eh?, però, amb el Govern central aquest que hi ha ara, del que estic segur és que posar-se de genolls no serveix de res. Per què? Perquè ja ho podem veure al costat. Miri com tracten València, i són dels seus, eh?

Vostè ho ha insinuat, però jo crec que no. Vostè ha insinuat que, com que ens portem malament, potser ens maltracten. No, no; jo crec que ens tracten com a *todos los españoles*, seus o no seus. Simplement, tenen una concepció de l'Estat..., que segurament vostè comparteix, eh?, no és res indigne, però tenen una concepció de l'Estat extremament unitària, una concepció de l'Estat que, per exemple, li pot semblar –anant a coses d'aquest dematí– anòmal que una comunitat autònoma tingui una agència de qualitat universitària, quan han sentit aquest matí que els *Länder* alemanys tots en tenen i l'Estat no en té cap.

O sigui, si aquest Govern té una ideologia que li fa veure com impossible o violent o fora de norma coses tan simples com que una comunitat autònoma pugui fer una cosa diferent d'una altra, és quasi per definició, no? Aquest Parlament, per a què serveix, si no és per

dictaminar coses que potser resulta que són diferents d'una altra? Si sempre hem de fer el mateix que els altres, no ens guanyem el sou, no me'l guanyo jo, no se'l guanya vostè. Hem de poder fer coses diferents. El que avui domina en aquest Govern és que tot el que surti diferent és una patologia. Aquest dematí n'han esmentat algunes; li'n podria esmentar moltes d'altres.

I, per tant, no és una qüestió de quines siguin les idees dominants a Catalunya o a València, etcètera; la qüestió és que la idea dominant en el Govern central és la que li acabo d'explicar. I aquesta passa amb el tractament fiscal de les autonomies per l'asfíxia. Jo no crec que al final el Govern central, inclús el Govern conservador, etcètera, vulgui reduir i vulgui eliminar i vulgui perjudicar profundament la sanitat, l'ensenyament, etcètera. El que està fent, com ja explicaré després, porta a això. Però jo estic convençut que ho fa pensant, com he dit abans, que això li convé, que això només serveix per crear una situació transitòria de descrèdit de les autonomies per aparèixer un dia com una mena de Cid Campeador a salvar els ciutadans de la incompetència autonòmica i d'aquests senyors, que, com deia el seu company de grup, estem fent un trist paper. Jo hi estic d'acord: jo estic fent un trist paper; el paper que em deixen fer les regulacions del Govern central. Però, com a mínim, vull deixar de fer-lo. I crec que tinc una majoria del poble de Catalunya al darrere per deixar de fer-lo.

El Govern central i vostès s'han de començar a fer la idea que una majoria de Catalunya no hi cabrà ni ara ni en el futur en aquesta Espanya una a la qual ens volen portar. I tard o d'hora hauran de reconèixer la realitat. I, ho repeteixo, nosaltres, negociar, cada dia; finançament autonòmic, un dels primers punts de les vint-i-tres propostes. Vint-i-tres, eh? Fins ara no hem sentit res de cap.

Els contactes amb altres autonomies..., li asseguro que de reunions amb altres autonomies intercanviant punts de vista i misèries n'hem fet absolutament moltes. I qui ha dit que de *sistema de financiamiento autonómico* no se'n parla *porque no hay dinero*, cosa que és mentida, no hem sigut nosaltres, sinó des del Ministeri d'Hisenda.

Per tant, jo no sé si és la seva proposta, però de genolls no ens hi posarem. I resar a la Moreneta tampoc creiem que sigui la manera d'arribar a resultats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Gracias, señor *conseller*. Señoras y señores diputados, le encanta el discurso victimista, le encanta hablar de ponerse de rodillas, cuando nadie, por supuesto, ni lo ha mencionado ni se nos ha ocurrido, pero a ustedes esa escenografía les encanta.

Hablaba de si Ciudadanos, ante el nuevo proyecto de presupuesto, entrará dentro de la regla de la aritmética

o no. Pues, depende. Si la regla de la aritmética supone inventarse partidas fantasma que se sabe desde el minuto 1 que no se van a cumplir, pues, posiblemente esa no sea nuestra aritmética; debe ser una aritmética muy particular de usted, señor *conseller*.

Por cierto, hablando de esa partida fantasma de 2.300 millones, que ya nos ha dicho que no se va a cumplir pero que nos dará la información a 31 de diciembre, cuando ya esté liquidada, no sé si nos podrá avanzar algo sobre el decreto que se aprobó con la privatización..., o no privatización, pero, bueno, en relación al canon del agua de la entidad metropolitana de Barcelona y esos 800 millones que se pretendían ingresar con una fórmula que hacía que no fuera más deuda de la Generalitat. Me gustaría saber cómo está el tema; si se ha podido avanzar, si se han ingresado esos 800 millones y si realmente la fórmula final supone, al final, que esa operación vaya o no vaya a ser más deuda de la Generalitat. Si pudiera aprovechar su réplica para, además de entonar el discurso victimista, dar alguna información, se lo agradeceríamos.

No tenemos prisa para que haya elecciones. Tenemos prisa para que haya un gobierno que gobierne, y que sea responsable de lo que tiene que hacer y deje de poner excusas siempre fuera.

Reconoce usted que no hay maltrato. Estamos de acuerdo en que no hay maltrato. De lo que se trata, simplemente, ni siquiera es de hablar de si sistema más centralizado..., o de si el Gobierno central quiere un sistema centralista o no. Nosotros creemos que simplemente se trata de que las administraciones que tienen que dar servicios a los ciudadanos, sean las que sean, tienen que estar suficientemente financiadas para dar ese servicio. Creo que en eso tan básico podríamos estar de acuerdo. No solo usted y yo, sino muchos ciudadanos y muchas otras comunidades autónomas, incluso, que se pueden encontrar también en esa situación.

Por eso le repito que si toda la energía, si todo el tiempo que ustedes están dedicando a ir reuniéndose de palacete en palacete para ver si se ponen de acuerdo o no para realizar un..., ¿cómo se llama?, un proceso de participación ciudadana, que aún no sabemos cómo se va a concretar, porque no se han atrevido a sacar un decreto en el que se convoque... Si todas esas energías humanas y políticas las hubieran puesto en la necesidad de obtener una financiación que asegurara los servicios que tiene que dar la Administración de la Generalitat, seguramente estaríamos en otra situación de la que nos vemos abocados para el 2015, según sus palabras.

Hablan de descrédito del sistema autonómico y que el Partido Popular está por el descrédito del sistema autonómico. No lo sé. Pero, desde luego, si a alguien le conviene el descrédito del sistema autonómico es a quienes quieren romperlo y a quienes quieren decir, como ustedes se llevan llenando la boca desde hace unos meses, que este sistema ya no sirve, que está obsoleto y que hay que ir a algo seguramente mucho más fácil y mucho más simple, y mucho mejor para todos, que es, nada menos, que crear un estado nuevo fuera

de la Unión Europea. Esa es su solución mágica. Negociar un nuevo sistema de financiación, no. Eso debe ser muy complicado, porque, claro, los señores del PP son muy malos. Crear un nuevo estado fuera de la Unión Europea, eso sí. Esa debe ser su solución, señor *conseller*.

En todo caso, me gustaría que en su réplica pudiera contestar alguna de las preguntas que le hemos hecho. ¿Qué escenarios tiene? ¿Tal como lo plantean ustedes, hay posibilidad de que no se aprueben los presupuestos? Digan a los ciudadanos qué va a pasar en esa situación. Simplemente, es prever escenarios. No debe ser tan complicado para un *conseller* de Economía tener previstos dos escenarios para el 2015. ¿Qué va a pasar con la paga a los funcionarios y con el sueldo de los interinos en el caso de que no se puedan aprobar los presupuestos? ¿Hay mecanismos o no hay mecanismos para hacer efectivo el compromiso que tan alegremente lanzaron ustedes? Insisto, señor *conseller*: aproveche al menos para responder alguna de las preguntas que le formulamos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, el truquet aquest de «ja sabem que jo no aprovaré els pressupostos, però, com que hi ha alguna cosa que m'agrada en els pressupostos, què té pensat vostè per fer-ho, quan jo, i potser d'altres, no voti els pressupostos?», doncs, miri, en això no hi entro, sap? La paga doble dels funcionaris, el 15 per cent dels interins, estaran al pressupost. I per aquí hem de passar. I un dia sabrem si el pressupost està aprovat o si el pressupost no està aprovat. Però no ens dedicarem a fer previsions complicades per si passa això o per si passa allò altre. Hi haurà un pressupost, aquest Parlament podrà discutir aquest pressupost tot el que vulgui, i hi hauran coses que a cada grup parlamentari els agradaran i altres que no els agradaran. Però la vida política està feta de compromisos, i espero que tothom sigui prou flexible, realista, i visquem assenyadament i visquem en el món real..., i que prengui les seves conclusions.

En fi, jo prenc nota del que em diu, que el seu món de l'aritmètica és un que no admetrà entrades del pressupost que siguin entrades de negociació política. Llavors, vol dir que..., vostè diu que vol retallades. No hi ha més –no hi ha més. Perquè els diners no cauen del cel, no cauen d'aquesta làmpada. Només tindrem diners si es transfereixen des del Govern central i nosaltres els reclamem, i no tenim cap problema a reclamar-los perquè som contribuents nets a les finances espanyoles, o si podem endeutar-nos més enllà del 0,7 per cent. Les possibilitats que tenim, no? No ens deixen endeutar-nos més enllà del 0,7 per cent. Nosaltres ja hem proposat que els límits de dèficit siguin interpretats en termes de dèficit primari, la qual cosa vol dir que el 0,7 és excloent al pagament d'interessos.

Això ens donaria un marge, seria una manera raonable. Però d'aquesta..., de moment no en volen sentir parlar. Ja es va plantejar també l'any passat. Però hi continuarem insistint. Hi insistim cada dia, en aquests temes. Això estava a les vint-i-tres propostes, també. I el marge per impostos propis és molt escàs. El global dels impostos propis és de 2.500 milions, que és una proporció petita dels nostres ingressos. O sigui, per aquí no hi ha marges. Per tant, pensi-s'ho: o batallarem tots per obtenir més diners o l'única alternativa són retallades.

I escolti: a nosaltres no ens pot dir que no hem fet propostes de sistemes de finançament. Se'n recorda de l'expressió «pacte fiscal», per exemple? Oh!, un planteja un tema i es comença una negociació. Es va plantejar un tema i no va començar cap negociació. Va ser un no. Bé, allò que diuen de *los vientos y las tempestades*. No solucionar aquest problema és un element constituent del clima general a Catalunya, i només un cec pot no adonar-se'n, d'aquestes coses.

No, no li puc avançar res sobre el tema que m'ha preguntat del cànon de l'aigua. S'hi treballa. El 31 de desembre sabrem si ha culminat o no ha culminat.

Vostè ha dit que els serveis públics es tracta que «estén suficientemente financiados». En aquests moments no ho estan. Totes les comunitats autònomes espanyoles..., la mitjana està per sota de la mitjana europea, amb índexs de qualitat superiors a la mitjana europea. És a dir, la política d'escanyament del finançament autonòmic, que té una motivació estrictament política i una motivació egoista per part de l'Administració central, a la qual per alguna raó li importen més els seus serveis socials que els serveis socials que organitzen uns altres, i és ben absurd, però és així, fa molt mal a la sanitat, a l'ensenyament, al benestar, i potencialment en pot fer molt més si no hi posem remei.

La vicepresidenta primera

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015.

Interpellació

al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 300-00228/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per exposar la interpellació el diputat Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller d'Economia, senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari presenta avui aquesta interpellació també en la línia del que hem escoltat en aquestes últimes dues interpellacions, per conèixer quin és el capteniment del Govern amb relació als pressupostos del 2015.

De fet, a partir del moment en què va vèncer la data en què obligatòriament el Govern ha de presentar el seu Projecte de pressupostos a la cambra, és a dir, el 10 d'octubre, d'acord amb l'article 32 de la Llei de finances públiques de la Generalitat de Catalunya..., un cop incomplet, com dic, aquest termini, i sobretot a la vista també del nou escenari polític que es produeix quan coneixem que el grup que ha donat suport al Govern fins al dia d'avui, almenys així ha estat en els darrers dos anys, anuncia que no donarà suport als pressupostos del 2015, el nostre grup parlamentari s'ha vist obligat, òbviament, a presentar aquesta interpellació.

Jo entenc, conseller, i ja li veig a la cara un cert cansament, perquè venim de fer ja dues interpellacions, i segurament presentar, debatre i votar pressupostos no té glamur, no té gaire glamur, si més no no té el glamur de les intrigues del palau per votar trencaments de democràcia o per acordar com fer referèndums il·legals... Ja ho entenc, que aquest glamur no el té, no? Però, és clar, és un cert menyspreu, i li ho dic molt seriosament, que la llei més important d'un exercici, que és la llei de pressupostos –estic segur que vostè en això comparteix la meua opinió–, no es presenti quan s'ha de presentar, i sobretot que el conseller no expliqui per què no l'ha presentat. L'objecte d'aquesta interpellació bàsicament és aquest. És saber per què no l'ha presentat.

Avui sabem, perquè l'hem escoltat i ens ho creiem, també hem escoltat el president aquest dematí, que tenen intenció de presentar-lo. Jo me n'alegro, d'això. Almenys això ens permetrà debatre el Projecte de pressupostos. Però fins al dia d'avui no el coneixem, no el tenim. I en les dues interpellacions que hi ha hagut abans, almenys pel que jo he escoltat, m'ha fet la impressió que vostè fugia una mica d'estudi, és a dir que no entrava realment en el que són les causes de per què no tenim un pressupost aquí, i tampoc ha contestat ben bé les preguntes que se li han fet. Jo intentaré fer-li'n alguna, també, a veure si tinc una mica més d'èxit.

I sobretot m'ha sabut greu, perquè el conec i sé que és una persona seriosa, i a més hem tingut també l'oportunitat, vostè ho sap perfectament, de debatre pressupostos en el passat, no?, de fet en una època en què aquests pressupostos garantien serietat i rigor de la Generalitat, cosa que s'ha perdut en els darrers temps, oi?... Però el tinc per una persona seriosa, i vostè avui s'ha agafat una altra vegada a aquest discurs fàcil, no?, del victimisme: la culpa la tenen els altres; la culpa la té Madrid, aquest Govern d'Espanya que tot el dia ens vol mal i que ens roba... Bé, no ha dit que ens roba, no?, però vull dir..., que ens menysprea, que vol trencar el sistema autonòmic... Tot això no és cert. I vostè ho sap, conseller. Perquè vostè coneix perfectament i personalment membres del Govern, i sap que aquesta no és la seva finalitat ni el seu objectiu. Però vostè s'agafa a aquest discurs victimista, que no és la seva manera de fer, no és el seu estil. És l'estil d'altres persones al Govern. No és el seu estil. I avui s'hi ha agafat altra vegada, i a mi em sembla que aquesta no és la manera, no?

Perquè, de fet, aquest Govern del qual vostè forma part s'ha dedicat, o es dedica, a fer succedanis de referèndums o de consultes, de coses d'aquestes, però a mi em semblaria molt negatiu que també es dediqués a fer succedanis d'allò que és tan important com el pressupost de la Generalitat. I, per tant, crec que és necessari que tinguem pressupostos de la Generalitat, sobretot si volem contribuir a l'objectiu comú –que hauria de ser almenys aquest, l'objectiu comú– de la recuperació econòmica i la creació d'ocupació.

Jo entenc que per a vostès, per al seu Govern, que viu instal·lat en l'èpica, doncs, fer pressupostos és quelcom massa prosaïc, no?, i, per tant, és una cosa que costa, no? Però els catalans necessiten pressupostos de la Generalitat, els necessiten, i vostè no pot fugir d'estudi. Necessitem un govern que visqui menys tancat en els seus palaus i que toqui més de peus a terra. I això no ho tenim en aquests moments; ho havíem tingut en el passat, però avui no ho tenim. S'han passat l'any amb intrigues, intrigues de palau, com li deia fa un moment, amb els antisistema, reunits per buscar solucions, com enganyar l'Estat, com fer trampes, etcètera, i han oblidat segurament que són govern –que són govern– i que han de governar, i que han de presentar pressupostos, i que aquesta és la seva obligació. I com que no ho practiquen gaire, això de l'autogovern de Catalunya, perquè vostès constantment projecten el missatge que no hi ha autogovern i que no tenen competències i que no poden fer el que haurien de fer, quan sí que les tenen i tenen molts recursos, jo crec que s'han oblidat, d'alguna manera, que aquesta és la seva obligació.

I jo crec que avui vostè hauria d'explicar la veritat, sí, per què no hi han pressupostos de la Generalitat encara a sobre la taula? Per què no podem debatre aquest projecte de pressupost encara en el Parlament de Catalunya? És la llei més important, com deia fa un moment, no? I crec que fixar prioritats i debatre-les en el Parlament és el que hauríem d'haver fet ja en aquests moments.

Com podem afrontar els reptes de la societat catalana sense tenir clars quins són aquells objectius pressupostaris? Garantir la consolidació fiscal, assolir l'objectiu del dèficit, que vostè diu que no és possible, però, és clar, com ens ho hem de creure? Si l'any 2013 vostè, doncs, ja no va presentar pressupostos perquè va dir que no podia assolir l'objectiu, que era de l'1,58, però, en canvi, després, l'any següent, amb un objectiu encara més ambiciós, el de l'1, sí que va presentar pressupostos. Per tant, el problema ja no era aquest. Doncs, quin és el problema ara? Que diu que l'objectiu de dèficit és massa ambiciós, del 0,7? Però, escolti, però si vostè sap perfectament que el dèficit públic no és una cosa positiva. I vostè ha aconseguit donar-li la volta i traslladar a l'opinió pública que tenir més dèficit és positiu. I quan li diuen que ha de fer un esforç per tenir menys dèficit, vostè ho explica com una cosa negativa. I això no és així, i vostè també ho sap això, no? Afrontar el pagament del deute públic..., vostè sap que és molt alt: en aquests moments la Generalitat és l'Administració autonòmica més endeutada de l'Estat. I pagar el salari dels funcionaris. Vostè s'hi ha com-

promès; bé, però com ho farà, si en aquests moments no té cap grup parlamentari que li pugui donar suport, no? Millorar les inversions en infraestructures..., però sense fer xantatge, tot això, és a dir, explicant les coses i explicant com es faran, sobretot, no?

Aquest any, a més a més, vostè haurà d'assumir, haurà d'afrontar pagaments de deute molt importants, si no n'estic mal informat, de l'ordre dels 3.700 milions d'euros de venciments, aquest any. Sort que continuarà tenint amb el suport del finançament addicional extra..., sort que li vindrà aquest finançament extra que vostè sempre menysprea, no?, com si no el necessités –com si no el necessités. Doncs, si no el necessita, per què el demana? No el demani; si no el necessita, no el demani. Jo no li he dit mai –mai– que doni les gràcies –jo no li ho he dit mai, perquè, a més a més, l'Estat el que fa és la seva obligació, i li ho reitero: és la seva obligació. Però tampoc crec que sigui correcte menystenir-ho d'aquesta manera, perquè aquest finançament, si el necessitem, s'ha d'anar a buscar a algun lloc, i, si no ens el deixa ningú, vostè un dia en aquesta tribuna va dir que el banc, l'únic banc que tenia en aquests moments la Generalitat era l'Estat. Molt bé, doncs, és el nostre banc –molt bé. Però aquesta ajuda li arribarà. És a dir que qui garanteix que aquells pagaments que la Generalitat no pot fer és l'Estat. I això, doncs, reconèixer això, tampoc no passa res, no és cap pecat; no es tracta de donar les gràcies, no; es tracta de reconèixer quina és la veritat, que em sembla que això és just i no és demanar molt.

Com li deia, tindrà aquest ajut, 7.000 milions de 21.000 milions del total de l'Estat per a l'any 2015, és el 33 per cent, eh?, no és el 18 per cent del PIB, ni res, és el 33 per cent. O els 31.000 milions entre FLA i Pla de proveïdors, que ja ha rebut des del 2012 fins ara, sense comptar altres mecanismes de finançament... Són elements importants, ho repeteixo. Jo entenc que l'obligació de l'Estat és recórrer aquí quan la Generalitat no pot pagar el que deu i aportar el finançament amb el tipus d'interès més baix que pugui, a partir d'ara serà de l'1 per cent. Però em sembla que menystenir-ho, com fa sempre el Govern de la Generalitat, i no fer-ne cap referència, em sembla que no és correcte, no és just.

Però vull aprofitar aquesta interpellació, si m'ho permet, senyor conseller, perquè com que altres coses en les anteriors ja les ha contestat i ja les ha plantejat, vull aprofitar per fer un aclariment i li demano, a més a més, si és possible, que vostè, quan surti aquí, digui si el que jo ara explicaré és cert o no és cert. Perquè aquest matí, quan se li ha preguntat al president de la Generalitat per què no hi havia pressupostos de la Generalitat encara presentats, ha dit una cosa que jo no és el primer cop que li ho sento dir, ja li ho he sentit dir altres vegades, i crec que seria bo desmentir-ho, eh? Perquè si no és correcte el que ha dit, si no s'ajusta a la veritat, crec que és bo desmentir-ho.

Ell ha dit –i li ho llegeixo, perquè m'he baixat la transcripció– a una resposta que: «Si no hi ha pressupostos encara en aquests moments és perquè a hores d'ara encara no tenim el model de finançament autonòmic

aprovat, com toca per llei. Hi ha un govern» –ha dit el president– «que és l'espanyol, que està incomplint la Llei de finançament autonòmic.»

«Incomplint la Llei de finançament autonòmic», això no és el primer cop que li ho sento dir al president de la Generalitat. I crec que és molt greu dir coses que no són certes, perquè al final..., clar, els ciutadans, la societat catalana s'ho pot creure, evidentment. Per què han de pensar que el president menteix? I per això li demano que vostè digui si és així o no, diu que es va prorrogant.

Ho dic perquè vostè coneix perfectament que la Llei de finançament, l'última reforma, la Llei 22/2009, parla perfectament en la seva disposició addicional setena que hi ha una revisió quinquennal de la qual se'n parla en els següents termes: «El comitè tècnic permanent d'avaluació» –que vostè coneix– «creat en el si del Consell de Política Fiscal i Financera ha de valorar els diferents aspectes estructurals del sistema de finançament amb caràcter quinquennal per informar sobre les possibles modificacions que es puguin sotmetre a la consideració del Consell de Política Fiscal i Financera.» És a dir que hi ha una comissió tècnica, un comitè tècnic permanent d'avaluació que té l'obligació per llei d'avaluar, quan compleix el quinquenni –és a dir, al final del 2013–, quin és el rendiment del model que hem tingut. Aquell model que, quan el va fer el senyor Zapatero amb el tripartit, els diputats d'Esquerra Republicana sortien presumint amb cartells de quants centenars de milions o milers de milions vindrien a Catalunya i que el Partit Popular no va votar, va votar-hi en contra, però ja vaig explicar jo mateix que era un mal sistema de finançament.

Doncs bé, tenint en compte això, i a més a més aclarint..., i li vull fer referència a un estudi presentat per la Universitat Complutense que parla precisament de les funcions d'aquest comitè tècnic i diu que «la valoración quinquenal del modelo por parte de este comité no debe confundirse, como se hace a veces...» –cosa que fa la Generalitat– «no debe confundirse, con la obligación de revisar el sistema cada cinco años, como sucedió hasta el acuerdo de 2001.» És a dir, s'ha de fer l'avaluació del model de finançament? És clar que sí, quinquennalment. És obligatori en aquests moments que, a data 1 de gener del 2014, hi hagi un nou model de finançament aprovat i vigent? No. No és veritat això, i això és el que ha dit el president avui. I li demano que això em digui si hi està d'acord, si és veritat, si no, etcètera.

És veritat que aquest model s'està prorrogant i tal? No, no és una pròrroga, és una llei vigent. I quan es faci l'informe d'avaluació del comitè tècnic, i quan el Consell de Política Fiscal i Financera el valori, i quan s'acordi un nou model de finançament en el qual s'hi ha de participar, tindrem un nou model de finançament...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

I ja acabo, presidenta. I aleshores podrem parlar del nou model de finançament. Que, per cert, qui té la culpa que aquest nou model de finançament no estigui encara en fase de negociació? Home, en part –no dic al cent per cent, però, en part–, vostè sap perfectament que vostès –i aquí a la tribuna se'ls ho ha demanat més d'una vegada i ho han dit– s'han negat i li han donat l'esquena a aquesta negociació, perquè no els interessava, perquè els seus passos estan orientats...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

...amb un altre camí, que és amb la separació de Catalunya de la resta d'Espanya i això no permet negociar, i són vostès els que han dinamitat els pols de negociació.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, com vostè sap, a Madrid tenen molta influència els advocats de l'Estat, i, per tant, saben fer les coses bé. I, per tant, li puc dir que mai se'ns ha convocat a discutir un nou pla de finançament autonòmic. Si se'ns hagués convidat a discutir-ho, que és com es fan les coses, per descomptat, hi hauríem anat: mai se'ns ha convocat a aquest tema i el ministre ha anunciat diverses vegades que això ara no està a l'agenda.

Miri, entre un informe de la Complutense que vostè ha mencionat i els nostres serveis jurídics, jo vaig amb els meus serveis jurídics. Hem presentat..., estem en el procés, hem fet un requeriment al ministeri perquè ens expliqui per què no hi ha... (*Veus de fons.*) M'escolta o no m'escolta? (*Veus de fons.*) Li agrairia que m'escoltés, eh? Hem requerit al ministeri que ens informi per què no hi ha un nou model de finançament. No hem rebut cap resposta. Per tant, ara procedim... –no sé si ahir o abans d'ahir o demà–, procedim al contenciós administratiu després d'una no-resposta per part del Govern sobre nou model de finançament. I, en fi, els jutges diran algun dia, segurament no aviat. La nostra posició és que no hi ha model de finançament vigent, però els jutges diran.

A veure... Ara els explicaré la última invenció del *ministerio* per lluir. És realment extraordinària, consisteix en el següent, consisteix a jugar amb el refinançament. És a dir, tothom sap que mentre l'Estat espanyol i les autonomies, etcètera, estiguin en dèficit, no es rebaixa deute. (*Veus de fons.*) És així o no és així? Això potser, si m'escoltés el senyor Millo, m'ho podria dir. No es rebaixa deute mentre continuï havent-hi dèficit.

I així actua l'Estat espanyol, que evidentment refinança cada venciment que li arriba.

Doncs, miri, el mateix és evidentment el cas per a les comunitats autònomes. Però ara els ha donat per comptar el refinançament dels venciments dels deutes com el gran ajut que ens estan enviant, i ho sumen, els totals, i diuen: «Aquest any, 1.700 milions.» La meitat –ho he dit més d'una vegada– són genuïns, respon a una rebaixa del tipus d'interès; l'altra meitat és refinançament de 800 milions vençuts. I jo els he suggerit, així com a exercici purament intel·lectual, que encara hi ha una manera millor de fer-ho, eh?, i és que el finançament ens el facin setmanalment, que cada setmana ens ho facin, i així podran lluir enormes quantitats de diners que ens van passant cada setmana per cancel·lar el crèdit de la setmana anterior. Jo ho consideraria, perquè les xifres totals lluirien molt més d'aquesta manera.

Les gràcies sempre les dono, perquè tracto de ser ben educat, però són gràcies formals i no van més enllà, i no van més enllà d'això. Jo el que demano –el que demanem– és el control de les nostres bases fiscals. I això és el que el pacte fiscal volia dir. I mentre les nostres bases fiscals les administrin des de Madrid, i mentre nosaltres siguem contribuents nets, nosaltres tenim tot el dret a reclamar que l'Estat sigui eficient i que ens proveeixi els serveis que necessitem, que són serveis pressupostaris i són serveis de tresoreria. I això ho fem amb el cap ben alt i donant les gràcies de cortesia que corresponen.

I també li agrairia molt que, encara que després ho ha rectificat, li agrairia molt que mai em citi amb coses que he dit que no he dit. Perquè el que jo dic sempre tracto de fer-ho molt precís i la frase que vostè ha utilitzat i que després ha corregit, que jo havia utilitzat, no l'he utilitzada mai, ni una vegada, no em trobarà ni una vegada que jo hagi dit aquesta frase. Sí que li agrairia que no ho digui, encara que es corregeixi immediatament.

Miri, vostè inevitablement és del Partit Popular, no podem fer-hi més, no? Vull llegir-li una coseta, és una mica llarga, eh?, però és sobre *comunidades autónomas*. Diu –ho llegeixo en castellà, que és com està escrit–: «Se estima que durante el año 2015 se adopten por parte de las comunidades autónomas medidas por importe de 3.199 millones de euros. De este importe, 1.462 millones se corresponden con medidas de ingresos, de los cuales más del 90 por ciento tienen naturaleza tributaria, destacando la plena implantación del impuesto sobre los depósitos y entidades de crédito, así como los derivados de impuestos relacionados con medio ambiente e hidrocarburos. De igual manera, se ha considerado el ejercicio de la capacidad normativa de las comunidades autónomas en materia tributaria, siendo las previsiones viables considerando este margen que no se llega a agotar.» És a dir, les comunitats autònomes han d'augmentar impostos.

Segon paràgraf: «En este sentido, el análisis efectuado por el Ministerio de Hacienda y Administraciones Públicas estima que existe margen de recaudación en

las comunidades autónomas por el impuesto de transmisiones patrimoniales» –m'estic allargant–, etcètera. «En el área de gastos se estiman medidas por importe de 1.737 millones de euros, encaminadas en su mayor parte a un mayor control de los gastos corrientes en bienes y servicios, el fomento en la aplicación de sistemas centralizados de compra, los ahorros esperados en materia de farmacia» –això suposo que els farmacèutics ho saben–, «así como los derivados de la culminación de los procesos de racionalización de empresas del sector público autonómico», eh? O sigui, estalviar *gastos corrientes en bienes y servicios*. Això es el Plan presupuestario 2015 del Reino de España enviat a Brussel·les. És a dir, el que el Partit Popular envia a Brussel·les és una previsió que les *comunidades autónomas* augmentaran els impostos i reduiran la despesa. En fi, això ha de saber-ho per ser coherent, eh?, per no entrar en contradicció.

Nosaltres..., ja li he dit que caldrà negociació política –o com en vulgui dir– o bé en termes de dèficit o bé en termes d'ingressos. I en termes d'ingressos m'agradaria fer-li una petició, i m'agradaria fer-la-hi no per solidaritat amb Catalunya, sinó per solidaritat amb València, on els seus companys estan al Govern. Una de les coses que reclamem a l'Estat, part de les vint-i-tres –i segurament apareixerà en els pressupostos–, és la bestreta pel Fons de competitivitat. Com sap, en el passat hi havia bestreta pel Fons de competitivitat; ara ha desaparegut la bestreta pel Fons de competitivitat. Hi ha la liquidació, però el Fons de competitivitat d'aquest any se'ns pagarà dintre de dos anys; ara se'ns paga el de fa dos anys, però el d'aquest any se'ns paga dintre de dos anys. València –i ens sembla molt raonable–, que té el mateix problema que nosaltres, ha demanat que hi hagi una bestreta d'aquest Fons de competitivitat corresponent a l'any 2015. A nosaltres ens sembla raonable, però, hi insistim, també fent el mateix, doncs, a veure si vostè pot fer servir els seus bons oficis per a benefici dels seus companys valencians; i reconec que en el camí també ens anirà bé per a nosaltres.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, debedora, la seva intervenció. Miri que jo he vingut expressament amb un to molt dialogant, molt correcte, segurament per algú, doncs, excessivament correcte, i vostè no tan sols no ha contestat al que jo li he preguntat, perquè vostè defuig la veritat, sinó que, a més a més, insisteix en el seu argumentari, no?: del victimisme, que... Jo, miri que ho he dit correctament, no? Vostè no ha utilitzat mai les paraules «Espanya ens roba». No. No, no. Només es desprèn del que diu; no ho ha dit, es desprèn del que diu. Vostè sí que ha utilitzat altres frases: «Espanya ens frena», «Espanya fa...» tot això que acaba d'explicar ara i el que ha explicat en les respostes que ha fet abans. Vostè no ho diu, si-

nó que ho dona a entendre. Vostè és molt intel·ligent, però vostè desprèn i dona a entendre això: que la gestió del pressupost de la Generalitat no és cosa seva; que la previsió d'ingressos per fer-la correctament, en lloc d'inventar-se ingressos que no existeixen per justificar un dèficit que finalment incomplirà, això no és cosa seva; que la gestió del pressupost de la Generalitat és cosa d'uns altres.

I aleshores ve aquí a dir-nos que el dèficit no es compleix, perquè, doncs, ens fan això o ens fan allò altre, tot el dia ens estan «matxacant»... No, si vostè presenta un pressupost del 2014 amb uns ingressos que se'ls inventa i ara no m'explica què passa amb aquests ingressos, què ha passat amb els 2.300 milions d'euros que havien de venir no sabem d'on, que li ho vam preguntar i no va voler-ho explicar, i va dir «ja ho veurem», doncs, s'acaba l'any i no els veiem, no en té ni la meitat. I això és el que passa, no?

I, home, vostè ve aquí ara i ens diu que el model de finançament no està vigent? Doncs, escolti, *apaga y vámonos*, no? Com, que no està vigent? El model està vigent. Vostès han optat per judicialitzar una situació que no es resol per la via de la justícia. No, no, no: vostès han optat per portar al contenciós una qüestió que es resol absolutament per la via del diàleg. Hi han comissions sectorials on es treballen aquests temes. I vostè sap perfectament que vostès li han donat l'esquena, a la negociació. Si no els interessa negociar amb el Govern d'Espanya! I tot el dia van dient que el Govern d'Espanya no vol dialogar. Però si són vostès! No els interessa, dialogar; perquè el diàleg trencaria el seu relat, el diàleg amb el Govern d'Espanya portaria a trobar solucions que no els interessin, perquè el seu objectiu és un altre.

Li vull recordar, perquè vostè poder no ho sap –crec que hi estava present, però no n'estic segur–, unes jornades, ja fa dos anys, del president Mas, concretament a s'Agaró, unes jornades d'economia, on alguns empresaris, preocupats per la deriva que Convergència i Unió estava agafant abandonant la centralitat i tirant-se cap a aquesta deriva independentista..., un empresari li preguntava: «Senyor Mas, no creu vostè que en lloc d'optar per aquest camí, per aquest full de ruta de la separació i de la secessió, que no porta enlloc, que només generarà problemes, crearà dificultats, allunyarà inversions, crearà més desocupació, etcètera, no seria millor restablir...?, i parli vostè amb el Govern d'Espanya i miri a veure com es pot a poc a poc anar negociant un nou model de finançament», cosa que precisament..., des del Grup Parlamentari Popular català també hem apostat per això.

De fet –obro parèntesi–, és l'únic grup parlamentari, l'únic partit polític que aquí a Catalunya, en una ponència, en un congrés, ha aprovat una proposta de reforma d'aquest model; ho repeteixo, model que nosaltres no varem votar i en què vostès es van abstenir i que va negociar el tripartit d'Esquerra Republicana amb el ZP. Sap quina va ser la resposta del senyor Mas?, que a mi em va posar la pell de gallina –la pell de gallina. Va dir: «Ecoliti, això del model de finançament a mi ja no m'interessa. Si volen, vagin vostès a parlar amb ell. Els meus passos estan orientats en un

altre camí, que és el camí aquest que ens ha de portar cap a l'estat propi, la secessió i la independència.»

Aquesta és l'autèntica realitat. I vostès constantment han d'anar camuflant, han d'anar..., en fi, fent veure que les coses són unes altres, per poder justificar la seva posició.

I la pregunta que jo li he fet no me l'ha contestat: per què no tenim ja els pressupostos sobre la taula per poder-los discutir i debatre? Si és aquesta, la pregunta! I vostè ve aquí només a fer el discurs que «si no em donen diners», tal. I a menystenir. Sí, sí, vostè menysté els diners que li vénen d'aquest finançament addicional. Escolti, doncs, si no els necessita, no els demani; ja li ho he dit abans: no els demani, no cal. Escolti, 7.286, proveïdors, 2012-2013; 6.665, 2012, FLA; 10.800, 2013, FLA; 6.473, FLA, 2014; 32.259 milions. Vostè s'imagina com estaria ara la Generalitat si no tingués aquest finançament, si no l'hagués rebut? On estaríem en aquests moments? On estaríem? Ho pot explicar, això, això que vostè menysté, que menysprea, que tant li molesta? Podria explicar-ho.

I és que la veritat no l'ha volgut explicar. Perquè la situació que té ara vostè –que és molt complicada, que és veritat– té dos orígens: un és l'herència del tripartit –i això vostè ho sap, perquè n'hem parlat–, però l'altre és vostè mateix, per aquesta mala gestió. I l'herència enverinada del tripartit, els seus socis actuals de govern precisament, és el que marca la realitat i la situació actual, la que ha condicionat voluntàriament per part seva la situació pressupostària actual. Perquè la dependència d'aquest grup parlamentari que va portar a la fallida Catalunya és precisament aquesta que ens aparta de l'objectiu de la consolidació fiscal, que ens aparta de l'objectiu del dèficit i que ens aparta de la recuperació econòmica: l'obliga a gastar més, a apujar els impostos i a fer un govern ineficient. Perquè el govern ineficient no és el Govern de l'Estat, que és el govern que ens està traient de la crisi, que ens està portant cap al camí de la recuperació, com estan fent la resta de governs autonòmics. No, el govern ineficient és el seu, el que no gestiona bé, el que gasta més del compte i el que només fa que apujar impostos per escurar les butxaques dels catalans. I a sobre, com a conseqüència, s'endeuta més.

Conclusió: vostès han optat per aquest Govern sotmès a un partit, que és el d'Esquerra Republicana, que el porta cap a aquest objectiu, i això impedeix sanejar les finances públiques, impedeix abaixar els impostos als catalans, impedeix la recuperació econòmica i, a més a més, impedeix l'acceleració necessària de la creació d'ocupació. Aquesta és la realitat. I avui és precisament Esquerra, el seu soci de coalició, el soci de govern fins al dia d'avui, qui condiciona i altra vegada impedeix...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

...que tinguem un pressupost del 2015 aquí sobre la taula. I li demano per favor que ens expliqui per què no té aquest pressupost i que ens el porti, perquè el puguem debatre. Però no amagui la seva incapacitat per gestionar correctament i, sobretot, deixi de donar les culpes als altres, que ja n'hi ha prou, que em sembla que és un argument que ja cansa.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Ja li dic que el pressupost ja arribarà. Vostè no sap fins a quin punt jo tinc ganes de deixar de donar les culpes als altres; me'n moro, de ganes de deixar de donar les culpes als altres. I em sembla que, com jo, som molts a Catalunya. I si estem en el camí que estem és per a això, per deixar de donar les culpes als altres. Perquè ara no hi tenim més remei, i cada dia més, perquè l'ofensiva recentralitzadora, des d'una situació en la qual ja no s'estava gaire còmode a la situació actual, és simplement afrosa. Quan s'ha de venir a aquest Parlament a defensar la persistència de l'Agència per a la Qualitat universitària, perquè ni això poden tolerar, escolti, això efectivament atipa molt; en això estic totalment d'acord amb vostè.

Jo no sé quin camí voldria prendre vostè per sortir d'aquesta situació. Jo penso que el camí que hem pres és el camí de la dignitat, és el camí de portar el cap ben alt. I això ho han d'entendre allí, al centre de la *meseta*. El Govern d'Espanya no vol parlar; li ho està dient tot el món, li ho diuen constantment. Jo no sé com vostè ha pogut dir aquí ara, sense adonar-se potser de les implicacions del que deia –era el tema del finançament, del sistema de finançament, però em sembla que li ho cito literalment–, que «aquest no és un problema que es resolgui per la via judicial, sinó que s'ha de resoldre per la via de la negociació». Bravo –bravo, bravo. Escolti, al problema gros que tenim, doncs, li pot vostè aplicar exactament això que ha dit. Aquesta és la situació en què ens trobem: un govern central que recentralitza, que ens posa contra les cordes, que ens fa fer papers tristos, que ens converteix en emissors de victimismes, és a dir, en definitiva, que ens humilia dia a dia. Doncs, miri, aquestes són les conseqüències. Volem el camí de la dignitat i seguirem el camí de la dignitat.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

El punt següent de l'ordre del dia és l'onzè punt, que és la interpellació al Govern sobre el 9-N i l'obertura d'un procés constituent, presentada pel Grup Mixt.

Interpellació

al Govern sobre el 9 de novembre i l'obertura d'un procés constituent (tram. 300-00229/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Falten dotze dies per al 9 de novembre, i, òbviament, a ningú se li escapa que la incertesa sobre què passarà aquell dia, fruit de diverses condicions i condicionants, doncs, és evident. És una inquietud real sobre la taula què passarà el 9 de novembre, què farà l'Estat espanyol, com serà la jornada, si transcorrerà de forma ordenada, pacífica, cívica, democràtica, o si bé hi haurà alteracions fruit, doncs, de determinades decisions que es puguin prendre. Falten dotze dies per a la consulta, i en un país normal això es veuria sense cap mena d'acritud, sense cap mena de tensió, s'haurien pogut exposar els arguments d'un costat i de l'altre, s'haurien pogut tenir espais de debat i hauríem pogut arribar al 9 de novembre amb un saludable i enfortidor debat popular, debat públic, que hauria, justament, enfortit arguments polítics, consciència política a la nostra societat.

Bé, això no és així, el 9 de novembre arriba amb tots aquests condicionants, el 9 de novembre arriba amb molts problemes, però, malgrat tot, la persistència de la creença d'un sector important, majoritari, de la nostra societat que cal votar, cal decidir a través del vot i, a més a més, a creure que és a través del vot, del debat públic i de les urnes com es debaten en democràcia qüestions tan importants com el futur polític de Catalunya, ha fet arribar, ha fet perviure el 9 de novembre, ha fet perviure la idea i el procés democràtic que ha de culminar el 9 de novembre amb urnes.

Nosaltres vam entomar aquest procés conscients de dues limitacions molt importants; n'hem estat sempre conscients. Fa dos anys que va començar aquest procés cap a la consulta amb unes eleccions que donaven un mandat majoritari, i, dos, eren les limitacions que nosaltres enteníem que eren pura lectura realista, pura presa de contacte amb la realitat, i que entre aquestes dues limitacions havíem d'ubicar les possibilitats d'èxit i les possibilitats de desbordament democràtic que oferia la proposta majoritària de celebrar una consulta sobre la independència de Catalunya. La primera la marcava l'Estat espanyol; és un actor absolutament previsible, és un actor que defensa posicions com si fossin trinxeres, que té, per tant, una actuació absolutament previsible, que consisteix a dir no a tot, impugnar-ho tot, posar traves a tot i, bàsicament, fer seguir un guió, que és el que està seguint. I una altra, òbviament, que també teníem, i n'èrem molt conscients, és la part catalana de la taula que havia d'organitzar la consulta.

Tot partit polític, inclosos nosaltres, té condicionants i té límits, té visions diferents sobre aquest procés, malgrat una alta coincidència en la necessitat de celebrar una consulta, i arriba on vol arribar, on pot arribar i, òbviament, la distribució i la correlació de forces per arribar al 9 de novembre, doncs, no era la que

nosaltres hauríem desitjat, ni la que nosaltres plantejgem, ni la que nosaltres hauríem volgut, és obvi; va sortir d'unes eleccions, van sortir uns partits majoritaris, uns partits minoritaris i el resultat de tot plegat és on ens trobem ara mateix. La primera impugnació del marc legal, com deia, del marc legal derivat de la llei de consultes i, per tant, també del decret de convocatòria era absolutament previsible i esperable. Per a la CUP també era previsible i esperable, malgrat que insistíssim tot el mes de setembre en la necessitat de desobeir, era bastant previsible que el Govern tal actuació no la faria, però, fins i tot en aquest esquema, vam proposar que era molt més intel·ligent, que sumava molta més legitimitat, que sumava molts més arguments que el Govern desobeís en allò fins on poguéssim, la llei, o sigui, la suspensió de la llei i del decret mentre intentava organitzar fintant allò que poguéssim a l'Estat una consulta que es poguéssim aguantar fora del marc legal impugnat per l'Estat. Ni tan sols aquesta opció va ser presa en consideració, sinó que, bàsicament, es va descartar el marc legal suspès i es va optar per organitzar un altre tipus de consulta.

D'acord, hi ha urnes, i de manifestacions l'Estat espanyol n'assumeix moltes, milers cada any, milers de manifestacions, milers de consignes, de pancartes, i nosaltres aguantem milers de detinguts, també, si cal. Aquest és un joc conegut, és un terreny còmode per a l'Estat espanyol. Les urnes és el que fa por a l'Estat espanyol. Nosaltres també ens enfrontàvem al dilema del cent per cent de garanties democràtiques, doncs, que alguns dels partits de la taula catalana posaven sobre la taula: hi ha d'haver cent per cent de garanties democràtiques. Nosaltres diem: en un país que no permet la consulta difícilment hi pot haver cent per cent de garanties democràtiques; si insistim molt acabarem per no celebrar mai la consulta perquè mai en un país que ens nega el dret a decidir tindrem cent per cent de garanties procedimentals democràtiques per celebrar aquesta consulta.

Som plenament conscients que la consulta que celebrarem el 9 de novembre és una jornada històrica, única, de mobilització democràtica a través del vot i de l'urna, d'això en som plenament conscients, i en això la volem convertir. No és ni l'últim dia abans de la independència, ni és l'última lluita a lliurar, però és una fita importantíssima, un abans i un després que ha d'omplir amb el seu vot, amb la seva participació, eminentment desobedient, la gent d'aquest país, tots els milers, les desenes de milers, els centenars de milers de persones que han sortit al carrer o que esperen a casa l'ocasió per poder ser preguntats democràticament i poder votar en una urna. Per tant, el nou 9-N és una jornada de mobilització democràtica, d'afirmació democràtica de tota una societat, de tot un poble.

I l'Estat espanyol planteja tornar-ho a impugnar. L'Estat espanyol, siguem-ne conscients, per tota la intel·ligència i les argücies que vulguem desplegar, per totes les fintes que vulguem fer a l'Estat, l'Estat espanyol és un estat, i com a tal, i amb el passat que té, i amb el present que té, i amb la composició i correlació de forces que té, i amb la no independència de poders que té és capaç de fer-ho tot, d'impugnar-ho tot, fins el

més mínim detall. Té aquest poder absolut més propi d'altres temps però que, en tot cas, és capaç d'utilitzar-lo i per a tal efecte utilitzar tots els mecanismes de l'Estat, se salti les regles internes que se salti. Hem de tenir present permanentment que no hi ha mala imatge al món per un estat com l'Estat espanyol que s'imposi mentre pagui els seus deutes, mentre pagui a Roma, i que, per tant, no podem només confiar en la mala imatge de l'Estat espanyol per no permetre una consulta.

És cert que són més arguments, és cert que és un desprestigi substantiu de l'Estat espanyol, però això no és argument vàlid al món; es governa per qui paga deutes i qui no els paga, qui és capaç de pagar-los i qui no els paga, qui és rendible al sistema bancari internacional i qui no és rendible, qui compleix i qui no compleix i, per tant, hem d'aspirar, i així ho estem fent, crec, amb tot aquest camí, a fer aquest camí cap a la independència de forma unilateral, anar avançant sense pausa, sense aturador per sobre de tots els entrebancs que posi l'Estat espanyol, sense confiar que ningú ens vingui a salvar, sinó amb la pròpia força de la gent, de la nostra gent, del convenciment propi.

Bé, no sabem què farà el Govern davant d'aquest nou 9-N. Voldríem saber si resistirà l'embat de l'Estat espanyol que intentarà impugnar els punts febles d'aquesta nova consulta, a saber, els instituts, els funcionaris, allò que més toca a l'Administració; no cal ser molt intel·ligent per preveure què farà l'Estat espanyol; de fet, és absolutament previsible, ja ho hem dit, es podia haver previst fa molt de temps i segurament ho tenen previst, i volem saber fins on resistirà el Govern l'embat, una altra vegada la impugnació, la persecució, el contenciós administratiu, el que sigui, de l'Estat espanyol, el que sigui que s'inventi per aturar aquesta expressió democràtica, fins on aguantarà i quines garanties podem tenir per part nostra que s'arribarà al 9 de novembre com a mínim amb les garanties, com a mínim amb el desplegament logístic que està previst a hores d'ara.

Però més enllà d'això volem plantejar una segona qüestió, que ara em queda poc temps per plantejar-la, però que és que al procés català li falta –li falta–, com li falta aigua dolça al Delta, li falta la proposta que respongui a una pregunta substantiva. Nosaltres hem anat acumulant greuges, hem anat acumulant raons, causes per a la independència; això ha anat enfortint, òbviament, el convenciment que en aquest Estat no tenim futur democràtic com a poble, com a societat, com economia, com a classe treballadora, com a democràcia, però ens falta enormement saber, i amb quina finalitat hem de ser independents. I per això, òbviament, l'argumentació per no plantejar l'escenari post independència, per no posar-nos a debatre'l és que no ens posaríem d'acord, radicalment d'acord, no ens posarem d'acord; hi ha models oposats de país, hi ha direccions econòmiques oposades de país, hi ha servituds oposades i finalitats oposades en el marc dels partits polítics que defensen el dret a decidir, hi estem totalment d'acord. Però hi ha una cosa que sí que es pot començar a acordar i que ara mateix necessitem, com deia, com necessita el Delta aigua dolça, que és,

bàsicament, quin és el mecanisme de debat públic, democràtic, quin és el mecanisme del procés constituent que necessitem per construir el futur país.

Nosaltres, bàsicament, no som de la cultura del victimisme, d'anar acumulant greuges per, bé, negociar amb més força, acumular més força, el que sigui. Nosaltres som de la cultura del club de la lluita i, per tant, més que plànyer-nos del present que ens toca viure posem els mecanismes per treballar el futur que volem viure i, per tant, trobem indispensable, i aquesta és la proposta central del que volem sotmetre a consideració, òbviament, del Govern, per això és una interpellació, però de tothom, i hi volem treballar immediatament, és quin procés constituent, radicalment democràtic, ha de viure aquest país, s'ha de posar a treballar aquest país per poder construir un país de tothom, defensat per tothom i que, bàsicament, garanteixi un futur per a tothom.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, atenent al fil de la seva exposició procuraré, doncs, correspondre-m'hi i respondre aquelles qüestions que hagi pogut plantejar. També ha fet algunes consideracions que en algun cas m'agradaria donar-hi el nostre punt de vista, no?

En primer lloc expressava, si jo no ho he entès malament, que hi havia una incertesa sobre com seria el 9 de novembre, m'ha semblat entendre que era el que descrivia, no?, i des d'aquest punt de vista, almenys des de la perspectiva del Govern, no hi tenim cap incertesa o no hi veiem cap incertesa. Creiem que serà, de ben segur, doncs, un dia d'expressió pacífica i democràtica del poble de Catalunya, estem convençuts que serà d'aquesta manera. I des d'aquest punt de vista, manllevant la paraula que vostè utilitzava, jo no hi veig cap punt d'inquietud, tot al contrari, perquè comprendre que li digui que no m'inquieta per res, no ens inquieta al Govern per res, doncs, que hi hagi una expressió molt significativa d'una gran mobilització de sentit democràtic i de sentit pacífic. No ens inquieta absolutament per res.

Crec que el que està fent aquest país, la combinació del sistema polític, aquí representat en aquest Parlament, de les institucions, no?, i de la mateixa societat civil, la combinació del que fem conjuntament, amb els seus pros i els seus contres, i és evident que en aquests darrers quinze dies no hem, en alguns casos, donat el millor de nosaltres mateixos; jo ja ho he reconegut públicament, no deixaré de reconèixer-ho perquè quan les coses passen el millor que s'ha de fer és posar-les de manifest, però al costat d'aquestes imatges, diguem-ho així, borroses, que hi han sigut també, i es va viure en aquesta mateixa casa el divendres passat, aquesta capacitat d'unir esforços de societat civil, d'institucions, forces polítiques, entitats de tota mena,

també hi és, i això és el que em fa dir d'una manera molt rotunda, almenys des del nostre punt de vista, que crec que es fan les coses amb una gran solidesa, de conjunt, eh?, en el seu conjunt.

Segona consideració. Jo no li nego que, a més a més, també resulta prou evident, que les condicions que han imposat alguns, doncs, certament, no són positives, perquè no han facilitat el debat en el signe del que vostè apuntava. Tota l'actitud del Govern espanyol i d'alguna formació política a Catalunya mateix, doncs, no ha acompanyat un debat serè. Val a dir que ells hi entren en el debat, eh? És a dir, diuen que tot això no s'ha de discutir, que tot això no s'ha de plantejar, però al mateix moment ho acompanyen d'arguments apocalíptics a favor de la seva posició, per entendre'ns. Per tant, per una banda, amb una mà diuen que no s'ha de fer aquest debat, que segons quin tipus de preguntes no es poden formular, i amb l'altra mà, doncs, fan la seva –diguem-ho així– aportació, encara que alguns no la compartim per res, no?, però fan la seva aportació; fan, a més a més, un discurs de la por, és a dir, s'hi posicionen.

Per tant, cert, és a dir, les condicions per al debat no han estat les més òptimes perquè a alguns, suposo que per intentar avortar..., i això des del punt de vista conceptual és profundament lamentable, no?, perquè quin demòcrata, diguem-ne, es proposa fer les coses de manera que el debat esdevingui molt difícil, per no dir impossible? Doncs, alguns ho han fet i ho estan fent i cal denunciar-ho. En aquest sentit, doncs, sí que comparteixo la idea que descrivia que en alguns àmbits les condicions no han estat les més idònies, però, malgrat tot, crec que vàrem decidir bé tots plegats, també divendres, que calia tirar endavant.

Tercera consideració, respecte del fil argumental que vostè exposava. El Govern, i ho sap i, de fet, ho sap tothom, nosaltres no estem en la lògica de la idea que vostè exposava de desobeir; nosaltres estem en la lògica d'obeir el mandat del poble de Catalunya, a nosaltres ens agrada presentar les coses d'aquesta manera i, de fet, és com les estem fent. Pensem que és més eficaç, que és més eficient i que, a més a més, s'ajusta més, precisament, al mandat del poble de Catalunya. Nosaltres som més d'obeir el poble de Catalunya que no pas d'aquest concepte que vostè expressava, i jo li respecto, és el seu, és el de vostès, que identificava com a desobeir. Ens agrada més obeir, plantejar les coses així, obeir el poble de Catalunya, s'entén, òbviament, i procurar fer les coses possibles, perquè a base d'obeir el poble de Catalunya i procurar fer les coses possibles és com entenem que ens en podem sortir i, a més a més, que ens en podem sortir col·lectivament.

Quart apunt, a partir també del que exposava. El que sí que vull posar de manifest a raó de la seva intervenció, clarament, és que tenim en comú el fet de descriure aquest 9 de novembre com una jornada, vostè ha dit «històrica», jo diria de «vocació històrica», però crec que estem dient el mateix; de fet, m'ho he anotat, literalment ha dit: «Aquesta ha de ser una jornada de mobilització democràtica.» Totalment d'acord, jo crec que això és el factor comú denominador que podem identificar i per això estem compromesos a

aquest 9 de novembre, com és públic i notori, i poso també de manifest un cop més.

Cinquena consideració. L'Estat, certament, ha anunciat que vol impugnar aquest procés participatiu, la qüestió, encara que pugui semblar un debat, diguem-ne, algú deia avui, de Groucho Marx, digués-sim, perquè, certament, és un punt absurd; jo mateix ho feia notar, en aquest sentit que és un punt absurd, ahir, en una compareixença pública, no? Però és que és on som, lamentablement, no? La qüestió és: com es pot prohibir allò que no es fa?, com es pot prohibir una cosa que de fet no es fa, no? Això és una mica sorprenent, no? Jo, li ho confesso, no posaré la bena abans de la ferida, entre altres coses perquè, així com en altres casos o en altres circumstàncies sí que em podria arribar a imaginar, doncs, exactament què és el que s'hi pot fer o deixar de fer, i un podria fer, diguem-ne, en aquest sentit, especulacions, no?, però en aquest cas que ens ocupa ho reitero: com es pot prohibir allò que de fet no es fa? Bé.

Queden deu dies, eh?, i jo, vaja, tinc la impressió que el que està plantejat, en la mesura que descansa en el voluntarisme de milers i milers i milers i milers i desenes de milers de ciutadans i ciutadanes del nostre país, això no es pot aturar. Perquè ja està fet, ja està orientat, no?

En aquest sentit, vostè em preguntava –sisè apunt, no?, a tenor de la seva intervenció–, em preguntava o es preguntava: «No sabem què farà el Govern de Catalunya.» Doncs, miri, seguir endavant, no?, que és el que de fet hem fet. Si som on som en aquesta qüestió del 9 de novembre, doncs –i algunes crítiques, diguem-ne, ens han fet o han posat vostès també de manifest–, ha estat per la mateixa decisió del Govern de la Generalitat de Catalunya i el seu president; això és molt evident, no? Per tant, doncs, la pregunta de «no sabem què farà el Govern» es respon amb els mateixos fets del que ha fet el Govern fins ara: seguir endavant. Vaja, és molt evident. Aquest és el nostre propòsit, i de fet és el que hem estat fent.

I acabo amb el darrer capítol que vostè obria, que ja se situava, doncs, en un altre terreny, més enllà del 9 de novembre, no? Vostè he entès que preguntava, que ens preguntava..., no sé si era una pregunta al conjunt de la cambra, al mateix Govern, eh?, però en qualsevol cas la resposta, en aquests moments, per part nostra seria la següent, amb relació a quin mecanisme per debatre el procés constituent... Doncs, miri, de moment, el que hi ha, a benefici d'inventari, que es diu col·loquialment, no?, a utilització de tots vostès, de tots nosaltres, és una aportació que ha fet el Consell Assessor per a la Transició Nacional, que és vinculat al Govern però que ho ha fet per la seva pròpia iniciativa, per encàrrec del Govern però a través de la seva pròpia iniciativa, i ha posat damunt la taula un document que em sembla que pot ser una referència, no dic l'única, però una referència interessant per a aquest debat que vostè suggeria, de com enfocar el procés constituent. Perquè, de fet, hi ha un informe, el número 10, dels del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que es titula així, sobre «el procés constituent». És una aportació, crec que és una aportació que té valor,

que és contemplable i que pot ser un punt de partida, doncs, per a aquest debat que vostè suggeria.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Diferents qüestions. La primera és que nosaltres, no ho sé..., malgrat potser la joventut com a grup o com a persones, d'ingenuïtat ens en queda molt poca. Els temps polítics, la crisi política i la crisi econòmica, doncs, ens han fet accelerar la desaparició de la ingenuïtat. I, òbviament, el convenciment del Govern era total a tirar endavant el marc de la consulta, o sigui, la Llei de consultes i el decret, fins que va arribar la impugnació; llavors ja no va ser total. I ara és total, el convenciment d'arribar fins al 9 de novembre amb l'actual logística o amb l'actual desplegament, però, bé, fins que arribi la impugnació; llavors veurem quina és la impugnació.

Per això li demanàvem quines eren les garanties que podíem tenir que davant de les impugnacions que puguin venir, les interferències, els curtcircuits que puguin venir de l'Estat espanyol..., fins a quin punt voldran i podran tirar endavant l'actual desplegament logístic, que conté aquell element bàsic pel qual la jornada de mobilització democràtica no és una manifestació, sinó que és una jornada de mobilització democràtica a través del vot i de l'urna, que és important i és el que a l'Estat espanyol, òbviament, en fa posar nervis més d'un.

Dèiem que no ens posaríem d'acord en el país que volíem, però sí que ens podríem i ens hauríem i és obligació, i crec que és necessitat bàsica ara mateix, explicar com construïrem, en tot cas, el disseny d'aquest país, els mecanismes de decisió democràtica que s'emprendran. És cert que aquest informe del Consell per a la Transició Nacional és un punt de partida, bé, i diu coses bàsiques, no?, i diu coses estàndards sobre què és un procés constituent, unes eleccions constituents, una assemblea constituent, que redacta una proposta, se sotmet a referèndum... Cita alguns dels principis, òbviament, bastant obvis i bastant ben trobats, sobre en què s'ha de basar aquest procés constituent, no?, de pluralitat, de participació, etcètera. Però, òbviament, com a punt de partida tècnic serveix, però ni és un acord polític ni té tot el desplegament i la fixació en la realitat i en la seqüència que hauria d'emprendre aquest procés constituent per fer-lo creïble, abastable i per convertir-lo en un compromís democràtic, en un compromís polític en el qual la gent cregui i vegi la realització d'aquest país de tothom.

Parlem, per tant, d'un procés constituent que s'ha d'omplir, que ha d'omplir de contingut la independència, que ha de donar tot el protagonisme a la gent, ha de donar el protagonisme a aquells que estan en contra de la independència, als que hi estan a favor, als que, en fi, no ho saben ni ho sabran fins després; als que no tenen dret a vot en l'actual Estat espanyol, perquè se-

ran socis fundadors d'aquesta nova república. Ha de garantir l'absoluta pluralitat de les opinions polítiques, ha de ser un procés bàsicament molt transparent, i, per tant, que cada pas, que cada debat, que cada àrea de debat que s'obri, que cada construcció política que faci per a la nova constitució, per a les noves bases del nou país, han d'estar, doncs, ben fiscalitzats, ben explicats, de com s'han pres aquestes decisions. Ha de ser bàsicament un procés constituent que situï el dret a decidir no només com l'excusa per a l'acumulació de greuges davant de l'Estat espanyol o per a l'acumulació de raons per poder fer la consulta, sinó sobretot que situï el dret a decidir com la base fundacional de la nova república. És a dir, un procés constituent que sigui exemplar en tots aquests sentits.

D'exemples, n'hem tingut molts els darrers anys. Els països on s'han realitzat processos constituents són països que ara creixen econòmicament, redistribueixen la riquesa, tenen més sistemes i més garanties democràtiques, hi ha més participació política... I això s'ha fet sobretot perquè han estat processos constituents construïts des de baix. No han estat simples canvis de bandera, no han estat simples, diguéssim, canvis de fronteres que han permès que el país deixés de dependre d'una elit política per passar a dependre d'una altra elit política, sinó que han estat vertaders canvis.

És que nosaltres tenim el convenciment que a més a més no només és necessari explicar això i a més a més donar garanties que serà així, que no es prendran les decisions una altra vegada en palaus de vidre, ni amb portes tancades, ni amb plomes estilogràfiques de determinades marques o determinats bancs, sinó que es prendran entre tothom, perquè això és la gran garantia que el procés d'independència no és només un canvi de bandera, sinó que és, sobretot, un gran projecte democràtic en mans de la gent. Nosaltres tenim el convenciment que Catalunya, que els Països Catalans només subsistiran com a projecte polític propi, ara i en el futur, si són sinònim de més drets, de més llibertats, de més democràcia i de més justícia social; que els Països Catalans, que Catalunya només existirà si és sinònim de poder de la gent, de poder popular.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo d'aquesta darreríssima part de la seva rèplica, ja es pot imaginar que en termes generals, amb aquesta declaració d'intencions que ha fet, doncs, hi podria estar plenament d'acord, no?; em sembla que és evident. De fet, no tindria sentit –abans hi feia un esment el mateix conseller Mas-Colell en un altre debat– que ens plantejàssim el que ens plantejem, si no fos perquè tenim aquesta vocació de poder disposar de la capacitat de decidir per nosaltres mateixos, i això, finalment, posar-ho al servei de la gent, del poble, de fet de tots plegats, no? Per tant, compto que tindrem ocasió, doncs, de debatre amb més detall, els propers temps,

tot això que vostè apuntava, i jo, simplement, per cloure aquesta rèplica, li faria tres apunts, tres darrers apunts, no?

Un, recuperant el fil de la qüestió relativa al 9 de novembre, per entendre'ns. Jo crec, sincerament, que només ens en sortirem si hi ha un mínim de confiança entre tots plegats. I el que constato, si anem a allò que se'n podria dir «de ple a ple», per entendre'ns, no?... estem millor ara que fa quinze dies; jo constato això. I, des d'aquest punt de vista, per part nostra, doncs, assumint tots els errors que s'hagin d'assumir –hi estem plenament disposats; segur que vostès també, si fos el cas, no?–, disponibilitat absoluta per reconstruir, i per consolidar, millor dit –perquè crec que ja s'ha començat a reconstruir–, per consolidar aquesta confiança que hem de tenir, no entre el seu grup i el Govern, perquè no plantejo les coses en aquests termes, sinó entre tots aquells grups i totes aquelles persones, en definitiva, doncs, que són partidàries d'exercir el dret a decidir. Cadascú, òbviament, amb els seus accents, amb els seus punts de vista, amb les seves, diguem-ne, particularitats, no?

Segon apunt. Miri, el document del Consell Assessor per a la Transició Nacional serà tan bàsic com vulgui i tan tècnic com el vulgui descriure, no?, però el que sí que és evident és que abans no hi era i ara sí. I com a punt de partida crec que és una aportació molt interessant i que ens pot ajudar a construir aquest debat que vostè identificava; si més no, a ordenar-lo, no? Crec que això els propers temps, doncs, també ho podrem anar veient i podrà ser possible.

I, finalment, un darrer apunt. Des del nostre punt de vista –i entenc que també és el seu, perquè és de fet el de tots, i per això tenim el propòsit que tenim–, per iniciar un procés constituent, en els termes del que vostè apuntava o del que s'apunta, per exemple, en el document del Consell Assessor per a la Transició Nacional, per iniciar un procés constituent d'aquestes característiques hi ha d'haver un mandat democràtic explícit i clar, no?, i sense, diguem-ne, matisos, i prou evident. I això, en aquests moments és evident també que no hi és, no?, o que no hi ha sigut, o que no hem tingut l'oportunitat que hi fos –diguin-ho com vulguin–, i que hi haurà de ser. I aquesta també és, diguem-ne, una idea àmpliament compartida pels que situem l'esquema del dret a decidir, doncs, com a..., vaja, com a eix per funcionar, vertebrador de qualsevol opció que el poble, expressant-se de manera democràtica i amb el debat corresponent, etcètera, doncs, pugui finalment mandatatar a aquells que llavors hagin de fer-ho possible.

Aquesta és, una mica, la nostra posició respecte al que vostè deia, i reitero, doncs..., vaja, la disponibilitat i la confiança, anant en el més curtíssim termini, que aquest 9 de novembre serà un èxit de país; de fet, serà un èxit de tots plegats.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyora presidenta...

La vicepresidenta primera

El següent punt de l'ordre del dia és el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la posada en marxa de nous equipaments sanitaris, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpellació

al Govern sobre la posada en marxa de nous equipaments sanitaris (tram. 300-00226/10)

Per exposar la interpellació té la paraula el diputat Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats, diputades, l'objectiu del catalanisme polític sempre ha sigut doble: el primer, d'una forma molt clara, és la defensa i la consolidació de la identitat catalana i el reconeixement polític i institucional de Catalunya com a nació; l'altre és implantar a casa nostra un sistema socialment i humanament de qualitat per a totes les persones, amb una visió universal dels serveis, el que coneixem com «l'estat del benestar». És a dir, l'estat i la societat s'han d'organitzar mútuament d'una manera que ofereixi seguretat, que ofereixi benestar, que ofereixi un progrés personal en la vida de les persones. I en aquest àmbit hi juga, d'una forma important, un paper clau l'àmbit de la salut, la sanitat.

Els principis d'acció política de Convergència i Unió en l'àmbit de la salut sempre han sigut molt clars i sempre han basat la seva ideologia en una sèrie de principis que crec que avui és bo de recordar.

El de l'equitat i el de la universalitat. És a dir, equitat i universalitat en tots els àmbits, des d'un punt de vista d'implementació territorial, entenent que Catalunya són totes les comarques, són tots els pobles i les viles de Catalunya, que hi hagi més hospitals de proximitat i centres d'assistència primària de proximitat i les consultories, per tant, amb una visió territorial àmplia del país. Equitat i universalitat també en entendre que Catalunya som tots els catalans i les catalanes, amb aquell concepte que es diu que «qui treballa a Catalunya és català», i, per tant, totes aquestes persones tenen dret a la salut i tenen dret a l'accés al sistema de salut. I aquests punts han sigut molt importants, a més a més, amb els canvis demogràfics que hi han hagut durant aquests últims trenta anys, en aquests últims quaranta anys; Catalunya sempre ha tingut... –i d'una forma especial també durant aquests últims deu anys–, Catalunya sempre ha tingut clar que els principis d'equitat i universalitat havien de ser estesos per tota la població catalana, havien de ser estesos per tot el territori de Catalunya.

Segon principi, el de l'autogovern, el d'un model propi de salut pública de Catalunya, que es basa en una doble vessant: el del sistema català de salut a començaments dels anys vuitanta, assumint una competència en alt risc, amb una alta responsabilitat, com és voler que l'autogovern de Catalunya tingués un sistema català de salut propi, gestionat des del Govern

de Catalunya, des de la Generalitat de Catalunya, per entendre que és un servei altament valorat, altament necessari i altament de proximitat, per tant, amb unes voluntats també d'aquest autogovern –malgrat que sigui un servei complex, malgrat que sigui un servei d'alt risc, malgrat que tingués uns reptes importants– per tirar endavant; i autogovern amb un sistema de salut propi, tenint en compte també l'autonomia de gestió, i una autonomia de gestió que ve de formar part d'aquell principi tan bàsic, que ja veiem en el Govern del president Macià, de la República Catalana, en el qual, si hi han uns agents del territori, si hi han uns agents i uns prestadors d'aquest servei a l'àmbit territorial i en cada àmbit, doncs, que aquests són els millors prestadors d'aquest servei, de potenciar-los i de créixer-los. Principis que veiem en el Govern del president Macià, i que veiem també en el Govern del president Tarradellas, amb el conseller Espasa, en el qual s'estableixen clarament aquests criteris d'autonomia de centre, d'aprofitar, doncs, la història dels serveis de salut i social de Catalunya durant molts i molts anys, prestats sense ànim de lucre per entitats, ja siguin municipals, ja siguin religioses, ja siguin..., en els diferents àmbits.

I, finalment, un servei de qualitat –un servei de qualitat– que té entesa que el resultat que s'ha fet és bo, que el resultat obtingut durant tots aquests anys és coherent, que està basat en la recerca i també està basat en un consens universitari.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que cal fer una mica de memòria quan es tracta de parlar de polítiques de sanitat i de salut, i la gestió del sistema sanitari de Catalunya. Perquè la responsabilitat, que en el seu dia va haver d'assolir el Govern, sovint és obviada i oblidada, a vegades intencionadament, per voler veure les coses d'un cantó més negatiu, perquè li convé erosionar el Govern i veure-ho des d'una altra visió per interessos purament partidistes, i no tenint una visió global d'aquests àmbits.

I convé recordar la situació en què aquest Govern de la Generalitat, el Govern del president Mas, i vostè com a conseller de Salut, es van trobar: amb dos condicionants molt grans. Un és l'herència trobada del Govern tripartit, amb una situació de dèficit i més dèficit valorat en més de 1.000 milions en l'àmbit de la salut d'una forma específica, amb una situació, per tant, de gestió econòmica nefasta, de la qual encara tenim avui les conseqüències. I l'altre condicionant, d'una forma molt gran, és l'infrafinançament del sistema de salut que és el finançament que marca l'Estat espanyol envers la Generalitat de Catalunya.

Per tant, aquests dos condicionants en el començament de la seva gestió com a conseller, i, per tant, com a Govern de Convergència i Unió del president Mas, s'han de tenir clars –aquests dos condicionants.

Convé recordar que el Govern va haver de posar en marxa un pla, de manera urgent i imprescindible, per poder salvar la sanitat catalana del desastre, i garantir a tots els catalans i les catalanes l'estat del benestar, i garantir a tots els catalans i les catalanes que no es perdés la qualitat en el servei assistencial. I amb pers-

pectiva, malgrat el que s'hagi pogut dir, malgrat el que s'hagi pogut fer, hem de reconèixer que el Govern ha estat molt audaç, molt ferm, molt eficaç, i que ha estat capaç de fer front als efectes de la crisi econòmica en la sanitat, i en el cas del nostre país ens veiem encara més agreujats amb els condicionants que els hem dit.

I això com es pot veure?, com es pot palpar d'una forma concreta? Percentatge, pressupost. Pressupost de Govern de Catalunya, últim pressupost, el percentatge de l'àmbit social és el més gran de la història de la Generalitat de Catalunya, i de l'àmbit de la salut, el percentatge més gran de la història de la Generalitat, almenys del període democràtic.

Què més es pot veure? Que l'últim any, l'any 2014 respecte al 2013, la despesa *per capita* incrementa en l'àmbit de la salut. I això són condicionants i fets reals que es poden palpar amb números.

I, tercer punt, compliment amb les inversions, amb les inversions i els projecte de futur en aquest sentit que s'han fet, i que s'han tirat endavant i que aquest diputat vol posar en èmfasi. I no només complir amb les inversions, sinó també pagar-les, i pagar les que s'havien inaugurat i pagar moltes cintes que s'havien tallat. Perquè, fins i tot, en algunes cintes i molts quadres, on es diu «aquesta obra la va inaugurar el Govern tripartit», el que potser hauríem de fer és canviar-ho i dir «aquestes obres, que les van inaugurar el Govern tripartit, doncs, les ha pagades el Govern del president Mas». I el Govern del president Mas ha pagat, amb tota la responsabilitat, moltes obres i inauguracions que va fer en aquest cas el Govern tripartit. Perquè els projectes i les voluntats d'un poble, i les voluntats col·lectives, no només s'han de somiar, no només s'han de desitjar, sigui en l'àmbit de salut o sigui en tots els altres, sinó que s'han de pressupostar, s'han de complir, s'han de gestionar i, també, s'han de pagar. I aquesta és la realitat i l'acció de govern, i, per tant, s'ha de posar èmfasi en aquest àmbit.

Exemples d'aquests equipaments de salut que s'han inaugurat i que s'han fet i que s'han posat en marxa durant aquest temps, i que s'ha complert, en aquest sentit: el nou Hospital Transfronterer de Puigcerdà, una experiència pionera a Europa, que s'ha fet de forma consorciada amb altres administracions, i en la qual també es comencen a tindre, doncs, bons resultats en aquest sentit, d'assistència, com són més de 1.000 urgències i més de 2.000 consultes externes, per tant, un hospital que té una bona marxa; em refereixo a la inauguració, també, de l'Hospital de Sant Joan de Déu de Manresa; també a l'Hospital d'Olot, a la posada en marxa de l'Hospital d'Olot. Els projectes no només s'han de projectar, sinó que s'han de fer realitat, i la realitat és fa amb responsabilitat, tocant de peus a terra i mirant endavant. També ho és en l'àmbit d'equipaments de més proximitat, com ho és la inauguració del CAP de Masquefa, a la comarca de l'Anoia, que es va fer el 3 d'octubre; també, l'entrada en servei del nou CAP de Santa Coloma de Cervelló, el passat 10 de setembre; també, la posada en marxa, parcial, del CAP del Gran Sol de Badalona; també, la posada en marxa del CAP Casernes, del districte de Sant Andreu, de Barcelona... Per tant, una sèrie d'inversions

necessàries que volen dir un compromís també amb la qualitat i els serveis a les persones per part d'aquest Govern, i, a més a més, tenint en compte els condicionants que ens limitaven la gestió econòmica i financera del Departament de Salut. I això, a vegades, també, millorant en altres aspectes, ja sigui des d'un punt de vista professional i de servei, com és la posada en marxa de la història clínica compartida amb tots els hospitals i CAP de la xarxa pública.

Per tant, és obvi, senyors diputats i diputades, que la feina feta fins ara és considerable. Tenim un sistema de sanitat reconegut arreu del món i que és reconegut també pels usuaris de la sanitat pública. Ho diuen les dades, ho diuen les enquestes, ho diuen totes les valoracions que es poden fer, i que fan front a milers d'ingressos hospitalaris, a milers d'intervencions, a milions d'urgències i a milions de visites d'atenció primària, mantenint sempre la voluntat de servei, la universalitat del servei i la qualitat.

I és obvi que fem moltes coses i que les fem ben fetes, i que el Govern ha estat capaç de redimensionar, revisar i prioritzar les inversions en equipaments sanitaris, aplicant criteris de necessitat territorial, d'eficiència en la presa de decisions, i posant en marxa un pla de salut basat en un profund canvi d'orientació en la manera de prestar els serveis de població, amb una atenció molt proactiva. Són 716 milions d'euros de l'any 2011 a l'any 2014, d'una forma més concreta, l'any 2013 i 14, 445 milions d'euros; que, a més a més, s'ha vist en 22 actuacions a les comarques de Lleida, 16 a la demarcació de Tarragona, 10 a Catalunya central, 11 a Girona, 25 a Barcelona, 24 a la regió sanitària de la ciutat de Barcelona, i és evident que cal seguir treballant i millorant i que hi ha molta feina per fer.

Acabo, senyora presidenta. En aquest sentit, senyor conseller, tenint en compte la situació complexa que travessa el país i la nostra sanitat, tenint en compte els condicionants que ens vam trobar, de l'herència de dèficit econòmic d'una mala gestió planificada, i de l'infrafinançament a què ens aboca l'Estat espanyol, i d'una forma més concreta en l'àmbit de la salut, tenint en compte el gran esforç realitzat per tots els professionals de la sanitat catalana, quines són les línies mestres que el Departament de Salut té previstes per al futur, a mig i llarg termini, en la línia de seguir treballant, com fins ara, per la millora constant del servei, de la qualitat del nostre sistema sanitari, que en definitiva vol dir de l'estat del benestar, que en definitiva vol dir de tots els catalans i les catalanes.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, conseller, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputat Batet, miri, nosaltres, quan vam arribar l'any 2011 a la responsabilitat del Departament de Salut, i amb la situació econòmica amb què ens vam trobar, que era una situació econò-

mica de menys recursos disponibles dels que es disposaven l'any anterior, vam dir que havíem de fer unes mesures, que en vam dir «pla de xoc», mesures que progressivament aniríem revertint en funció de les capacitats que tinguéssim i la flexibilitat que el sistema tingués per anar-se transformant.

Vam dir que no quedaria més remei, que ja que no teníem els diners no podríem mantenir la retribucions que teníem compromeses amb els professionals. Vam dir que era insuportable i insostenible la despesa farmacèutica, i, per tant, que havíem d'actuar molt ràpidament amb dinàmiques d'ús racional del medicament, que comportessin una reducció d'aquesta despesa per destinar-la a altres coses. Vam dir que es produiria una espera més llarga d'aquelles coses que podíem esperar i vam dir que aturàriem i revisariem les inversions plantejades.

Hem anat rendint comptes periòdicament –i per això li agraeixo la interpellació– dels altres aspectes més assistencials, però mai hem explicat aquesta gestió de les noves inversions com l'hem feta i quins resultats ha donat. El primer que vam fer és rellegir els plans plantejats a inversions, en base a tota una sèrie de canvis que s'havien produït en l'àmbit de la mateixa demanda sanitària i de les necessitats de la població.

És evident que hi ha un dels grans problemes que té la planificació a l'hora de fer nous centres sanitaris, que se'n parla tant de nous centres sanitaris que quan se'n parla no es té en compte la dinàmica de construcció i desenvolupament que és a molt llarg termini. I si es fixen vostè en el cicle de fer un nou hospital, el cicle de fer un nou hospital des que es comença a parlar de l'hospital i es planifica, és a l'entorn de deu anys. Clar, quan tu planifiques centres sanitaris a deu anys, amb unes expectatives demogràfiques de creixement, o planifiques centres sanitaris, doncs, evidentment, et trobes una situació que calia revisar.

Calia revisar, sobretot, perquè el 60 per cent del pressupost d'inversions ja el teníem compromès el 2011, ja estaven gastats en anualitats d'inversions ja realitzades, i, a més a més, tenia els costos addicionals financers que suposa un pagament d'inversions via endeutament a llarg termini. Vull recordar una petita xifra: el Departament de Salut, d'aquí fins a l'any 2032 té compromesos 5.000 milions d'euros en venciments, o sigui, encara això no és deute, eh? –5.000 milions d'euros en venciments d'inversions. Per tant, havíem de ser molt cautelosos a l'hora d'explicar als ciutadans per què fèiem aquestes inversions, i com les fèiem.

Per això vam fer una revisió profunda, en base a cinc criteris. Primer criteri: revisar el criteri major, que era el que dominava la política d'inversions, que era el criteri demogràfic. Primer criteri, criteri major: L'evolució demogràfica no ha estat la que era el criteri major a l'hora de fer les inversions de desplegar nous equipaments sanitaris.

En segon lloc, la reducció de les necessitats de capacitat assistencial a les sales d'hospitals i d'aguts en el present i en el futur, amb relació a la irrupció de noves tecnologies que ens permeten reduir la necessitat d'ingressar en l'àmbit sanitari, en l'àmbit hospitalari, per

ser atès. Per contra, aquesta disminució de la necessitat de llits hospitalaris, per entendre'ns, requereix una reformulació i una ampliació dels espais ambulatoris, perquè aquesta assistència que no prestem en règim d'internament l'hem de prestar en règim ambulatori o l'hem de prestar en altres dispositius o inclús al domicili. I, després, la reconversió de l'internament de llarga durada i aquesta atenció intermèdia que requeririen els pacients crònics.

En base a aquests criteris, i tenint en compte el context econòmic en què ens trobàvem, vam mantenir els compromisos adquirits pel Govern anterior, vam adaptar el calendari d'aquests compromisos i vam reformular totes i cada una de les necessitats. Com a resultat d'aquest exercici, es van mantenir sense modificacions un 40 per cent de les actuacions, un 40 per cent de les actuacions que estaven previstes les vam deixar, un 40 per cent de les actuacions previstes, i vam introduir canvis en l'altre 60 per cent del pla d'inversions vigent. Això va comportar que es veiessin afectades cent dotze actuacions, en el sentit de reprogramar els calendaris d'execució, alhora que, òbviament, replantejaven els dispositius.

Això ha comportat una priorització especial sobre no nous equipaments, sinó sobre l'adequació dels equipaments que tenien majors necessitats. No tenim explícitament, per les dimensions demogràfiques i el creixement que tenim previst, necessitats de molts més dispositius d'atenció primària, però sí que era necessari que molts dispositius d'atenció primària fossin desdoblats per tenir més capacitat i uns altres fossin absolutament reformats perquè les condicions eren molt difícils per als professionals i molt difícils per als ciutadans usuaris, especialment pel que feia referència als consultors locals.

En l'àmbit de l'atenció primària, hem fet cinquanta-quatre actuacions, cinquanta-quatre, amb ampliacions, amb reformes i amb alguna obra nova, cinquanta-quatre, en l'àmbit de l'atenció primària, amb aquests criteris que els deia de demografia real i accessibilitat física als serveis.

Vam plantejar-nos la necessitat d'actuar preferentment sobre els hospitals de l'Institut Català de la Salut, que són els hospitals més descapitalitzats des del punt de vista d'inversions, a diferència dels hospitals no Institut Català de la Salut, que estan més capitalitzats des del punt de vista de les inversions.

Vam reorientar això, amb aquesta voluntat de reforçar l'estructura dels hospitals de l'Institut Català de la Salut, *a sabiendas* perfectament que tots els diners que posem en aquests equipaments són diners que capitalitza i patrimonialitza la Tesoreria General de la Seguritat Social i no la Generalitat de Catalunya. Però, malgrat això, vam estar per sobre aquest concepte i les actuacions principals en ampliacions i reformes s'han fet en aquest període de temps, començant per l'ampliació de les urgències a l'Hospital de Bellvitge, seguint en el seu moment i inicialment per la primera fase d'ampliació de les urgències de Can Ruti, les urgències de la Vall d'Hebron, aquells espais que requirien més capacitat, diguem-ne, operativa; els hospitals

de dia de l'Arnau de Vilanova; tota l'àrea obstètrica i ginecològica i pediàtrica de l'Hospital Josep Trueta; actuacions en el Verge de la Cinta.

I aquests van ser..., fixi's que pràcticament no ha quedat cap centre de l'Institut Català de la Salut que aquelles necessitats primàries i bàsiques, reconeixent les limitacions que tenim, no les hem reprogramat, sinó que les hem mantingut en el programa vigent i les hem fet.

A mi em sorprèn a vegades que diguin que hem fet de pressa i és un nyap i no sé què més l'ampliació de les urgències de Bellvitge, quan jo vaig adquirir ja un compromís en el Parlament, a pregunta del diputat Corbacho, aquí present, i he complert amb el compromís d'ampliar el servei d'urgències. I, precisament, no crec que sigui ni un nyap ni sigui un desmantellament de l'Hospital de Bellvitge. Però alguns, minoritàriament, creuen que això és un desmantellament i és un nyap; els que se'n beneficiaran, afortunadament, seran els ciutadans d'Hospitalet i de l'àrea d'influència de l'hospital, d'unes noves instal·lacions, i els professionals que hi treballen. Les opinions són lliures, però les opinions també han de ser algunes vegades sensates.

Dit això, insisteixo en aquest criteri, mantenim exactament igual el PIES, el pla d'inversions previst pel Govern tripartit. Hem fet les actuacions que consideràvem primàries amb aquests criteris que hem explicat; n'hem reprogramat moltes altres, i les hem replantejat. Igual que d'aquí a pocs dies explicarem el pla funcional del nou Hospital Trueta, tal com vam dir, totes i cada una de les actuacions previstes, perquè no les considerem innecessàries, les considerem necessàries, el que sí que creiem que requereixen una adaptació, primer, a la realitat econòmica i, en segon lloc, a la realitat demogràfica. No s'han complert, malauradament, les expectatives de creixement de la població catalana; per tant, no hi ha més gent jove, tenim més envelliment, i, per tant, hem de repassar i reformular totes i cada una d'aquestes actuacions, sense, hi insisteixo, abandonar-ne ni una. Totes les actuacions previstes en el PIES, que per nosaltres continua sent vigent, seran actuacions que requeriran aquesta adequació a la demanda assistencial i sobretot, perquè les inversions, totes les inversions, han de respondre a polítiques sanitàries. Les inversions i els equipaments són un instrument al servei de determinades polítiques. No es tracta del fet que fem equipaments, que això respongui ja a la necessitat dels ciutadans; hem de començar a explicar amb claredat que els equipaments estan al servei d'una política i que segurament els equipaments que fins ara teníem plantejats com a paradigmàtics equipaments i establiments hauran de ser en el futur proper de forma diferent, per prestar serveis diferents, perquè afortunadament l'evolució de la tecnologia i l'evolució del coneixement mèdic ens permetrà que anem cada cop més avançant a tractar les persones d'una manera diferent, amb més seguretat i amb menys necessitat d'equipaments clàssics com els tenim entesos fins ara.

I, per tant, fixi's, per exemple, en un equipament que també hem mantingut com a model i anirem avançant amb ell com a model, que són els centres d'urgències

d'atenció primària, que això és un concepte que no està en els paradigmes clàssics de: en CAP, atenció primària; les urgències es fan en un servei d'un hospital. Això ja no és així, podem tenir centres d'atenció primària que resolguin perfectament les urgències bàsiques igual que ho fa un servei d'urgències d'un hospital.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya, especialment al sistema penitenciari (tram. 300-00224/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia, i el darrer que substanciarem avui, és la interpel·lació al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya, especialment al sistema penitenciari. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i, en el seu nom, té ara la paraula la diputada senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, president. Conseller, miri, nosaltres hem volgut portar aquí una interpel·lació, com diu aquella expressió, d'obligat compliment. Estem vivint uns temps on l'expressió, diríem, de la màxima obscenitat humana i política i social l'estan vivint els immigrants. Estem assistint quotidianament a situacions vinculades, doncs, a un tractament de les persones que vénen d'altres països per raons econòmiques i de supervivència realment lamentable.

La Unió Europea s'ha mogut en una paradoxa entre el que ha sigut acollir la dimensió dels drets humans a través de la Carta de drets fonamentals de l'any 2006 i a través de polítiques de foment dels drets humans, de la igualtat, de la no-discriminació, molt actives, però també, paral·lelament, amb una política d'enduriment progressiu de les polítiques d'expulsió. I, per tant, ens trobem en un panorama on la realitat per raons de la crisi econòmica és que els criteris de regularització s'han anat restringint, i estem vivint una involució administrativa en aquest tema: moltes persones que han vingut per raons econòmiques i que han pogut tenir feina s'han vist abocats a l'atur i a la situació de marginació social; no tenen habitatge; estan vivint situacions realment de pobresa.

A més a més, Europa presenta índexs d'encarcerament de la població immigrant, com vostè sap, cada vegada més creixents. I l'Estat espanyol, i Catalunya també, té un dels índexs més elevats d'encarcerament de població estrangera, a les seves presons, en la comparativa europea. I com vostè moltes vegades ha comentat, això té raons de ser bàsicament legislatives, però és una realitat que tenim i que hem d'afrontar.

Tenim polítiques d'expulsió endurides que, especialment a l'Estat espanyol, han contribuït que la realitat dels CIE, dels centres d'internament d'estrangers, aboqui moltes persones, éssers humans, a una situació de seixanta dies, no prolongables, però sí que repetibles, en alguns casos, amb una situació de clara vulneració de drets humans.

Hi ha hagut una campanya important, la campanya de «Tanquem els CIE», que Esquerra Republicana de Catalunya ha subscrit i que evidencia que aquesta obscenitat des del punt de vista de la tutela dels drets fonamentals en l'expressió dels CIE és una realitat institucionalitzada.

Tenim una institució, la institució de l'asil, que els informes europeus posen de manifest que Espanya és un dels pitjors països de la Unió Europea per demanar asil polític. Aquí es registren, a l'Estat, cinquanta-cinc peticions per milió d'habitants, i la mitjana europea són 660 sol·licituds per milió d'habitants. Aquesta és la radiografia. Dels vint-i-set països de la Unió Europea, nosaltres ocupem, l'Estat espanyol, el número 26. I Catalunya està també en aquests indicadors.

Vostè em dirà: «Tot això no són competències pròpies.» Jo ara li explicaré per què li fem la interpellació. La interpellació consisteix a preguntar al Departament de Justícia, en cadascuna d'aquestes àrees, i especialment en el sistema penitenciari, quines són les polítiques públiques que nosaltres podem impulsar en el marc de les nostres competències, però sobretot també amb la vigència d'un marc jurídic en el qual puguem compensar i puguem treballar per la tutela dels drets fonamentals d'aquestes persones.

En aquest primer torn jo vull fer un especial esment de la situació penitenciària. És cert que s'ha treballat, des de la circular del 2011, doncs, emesa pel Departament de Justícia, i amb estudis focalitzats sobre la situació dels immigrants a les presons, dels estrangers a les presons catalanes, des del punt de vista teòric de forma àmplia. Ara bé, nosaltres li hem de dir que creiem que, des del punt de vista de la implantació concreta i pràctica de les conclusions d'aquests estudis, inclús d'algunes mesures de la circular, estem realment en situació deficitària.

La situació actual dels estrangers a les presons de Catalunya és una situació invisible, anònima. La majoria de persones estan complint condemna per delictes contra la salut pública; la majoria de persones no tenen cap futur legal al nostre país, i moltes persones estan sent expulsades –i això és el que li volem preguntar, perquè no hi han xifres sobre aquest tema– també a través dels internaments en els CIE. Són expulsions, evidentment, acordades per ordre administrativa o jurídica, però es tramiten d'una determinada persona. Nosaltres creiem que això no hauria de ser.

D'altra banda, són persones amb indicadors importants de problemes de salut mental pels trastorns vinculats a la situació que viuen, que s'anomena «el dol migratori», «la síndrome d'Ulisses», «el trastorn d'estress posttraumàtic». No tenen recursos exteriors; per tant, no poden ser beneficiaris dels instruments del tractament penitenciari com són els permisos de sor-

tida o els tercers graus. Estan vivint en una situació d'increment de la punitivitat del mateix encarcerament. I en això faig servir expressions d'estudis que el mateix departament ha patrocinat.

I les volem portar aquí, les volem portar al Parlament, perquè entenem que fer visible aquesta situació jurídica, però real, de vivència de les persones que estan complint condemna en els centres penitenciaris de Catalunya i que vénen d'altres països, i que la gran majoria han delinquit com a conseqüència de situacions econòmiques gravíssimes en els seus països d'origen. Prova d'això és que l'indicador delictiu més alt és el delictes contra la salut pública, que, com sabem, és el tràfic de drogues. Moltes persones han vingut aquí per, diguem-ne, oferir una mercaderia de consum en el món occidental, doncs, simplement per cobrar uns diners per sufragar les despeses, en alguns casos –i parlant amb dones preses t'ho expliquen–, doncs, de la supervivència dels seus propis fills.

Són taxes d'encarcerament importants. I estem parlant de col·lectius bàsicament situats al Magreb i a Llatinoamèrica, amb un tant per cent important d'aquestes dues zones d'origen.

Però també sabem que tots aquests esforços que s'han anat fent, almenys això és la percepció que tenim, no compten amb un reforç important ni de recursos humans ni de recursos econòmics ni de prioritat en termes de polítiques públiques des de l'àmbit del departament.

Això és el que nosaltres li preguntem: què és el que s'està fent per compensar aquesta situació alta de vulnerabilitat respecte dels drets humans en les presons pel que fa a la població estrangera.

També és cert –també és cert– que afavorir la connexió de l'estranger empresonat amb l'exterior no és fàcil. Per tant, aquí és on s'ha de comptar amb la cooperació amb altres administracions, com són els mateixos municipis o com són entitats socials vinculades històricament de forma compromesa amb el sistema penitenciari.

És per això que creiem que s'ha d'avaluar el compliment de la circular; s'ha de promoure un sistema d'avaluació de la Circular 1/2011 per veure en quina mesura ha estat un instrument real d'acció focalitzada en el sistema penitenciari pel que fa als estrangers.

La cooperació amb el sistema consular, importantíssima. Surt als estudis que expulsions voluntàries n'hi han poques, en la mesura que la majoria d'estrangers volen restar al país. Però nosaltres creiem que es poden explorar programes mixtos amb cooperació, amb treball, per poder afavorir la reinserció social i laboral d'aquestes persones, incloent també la possibilitat del retorn als països d'origen. Tot depèn de com es fan les coses i com es plantegen els esforços públics en aquesta direcció.

Pel que fa a les polítiques d'asil, nosaltres en la nostra moció, i li ho explicaré en el segon torn, farem esment específic de la necessitat que el Parlament de Catalunya es comprometi i es posicioni en contra de la reforma de la Llei d'asil del Govern de l'Estat.

I, a més, també, i aprofitaré el segon torn per dir-li-ho, fem valdre les seixanta-vuit recomanacions, que algunes afecten Justícia, elaborades pel Consell d'Immigració de Barcelona i referendades pel Col·legi d'Advocats fa pocs dies en un document que se li ha lliurat, també, de conclusions i de recomanacions pel que fa a la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Germà Gordó.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Calvet, a la segona part de la meua intervenció, si li sembla bé, li respondré amb algunes dades que vostè m'ha demanat, sobretot pel que feia referència a expulsions, si acceptem aquest terme d'una manera general. Però, en qualsevol cas, primer respondré a l'enunciat de la seva interpellació d'una manera genèrica, especialment pel que fa referència al que toca el Departament de Justícia.

Com vostè sap, vostè mateixa ho ha dit, el Govern de la Generalitat no intervé tan directament com voldríem en matèria de garanties jurídiques i tutela de drets fonamentals de la població immigrant, atès que es tracta d'una competència de l'Estat.

No obstant, per nosaltres el tema de la immigració ha estat i és, i ha de ser-ho encara més, una prioritat política de primer ordre. Sempre hem vetllat per dur a terme polítiques alineades a garantir el respecte i l'extensió dels drets humans, sempre –i quan dic «sempre» em refereixo als departaments de Justícia de totes les èpoques, des de la primera època, de l'any 80, fins ara, i sobretot, en el cas que fa referència als centres penitenciaris, des que fa trenta anys va haver-hi el seu traspass–; garantir la convivència i la cohesió social a Catalunya; garantir al conjunt de la societat la igualtat de drets i el respecte als deures; garantir una ciutadania basada en el pluralisme, la igualtat i el civisme com a norma de convivència, i promoure l'autonomia i la igualtat d'oportunitats per a afavorir la igualtat efectiva, eliminant condicions o circumstàncies arbitràries, ja sigui des del mateix Govern o en col·laboració amb altres institucions, com ajuntaments –vostè hi feia referència abans, també–, amb sindicats, amb patronals i amb entitats del tercer sector, hem pogut promocionar iniciatives com l'assessorament jurídic gratuït en matèria d'estrangeria, dirigit tant a persones immigrants com a empreses, i accions adreçades a millorar la integració social i laboral, minimitzant, per exemple, les situacions de conflictivitat laboral.

Fruit d'aquesta sensibilitat, també disposem d'un servei d'atenció ciutadana, 012 Immigració, que gestiona la Direcció General per a la Immigració, que dona resposta a dubtes jurídics de forma presencial o telefònica. Aquesta iniciativa possibilita a les persones es-

trangeres un major coneixement dels seus drets i obligacions.

No voldria entrar en matèria penitenciària sense fer una breu referència a algunes dades de la darrera dècada fonamentals per a entendre les polítiques que duem a terme. Entre els anys 2002 i 2012, la població estrangera ingressada en els centres penitenciaris de Catalunya va experimentar un augment extraordinari, i va arribar el 2012 a 4.554 interns, el 45,26 per cent de la totalitat de la població penitenciària. A partir d'aquesta data, com va passar també amb la resta de la població, el nombre va disminuir de forma clara, fins als 4.149 reclusos ingressats en aquests moments. Dades de 22 d'octubre d'enguany, i, per tant, molt recents, que suposen, en aquest moment, el 43,9 per cent del total de la població penitenciària. Per tant, s'ha abaixat això amb una proporció d'1,3 punts.

En els principals sistemes penals europeus, i vostè ho sap, perquè ho sap perfectament, es produeixen dues constants en relació amb la població estrangera. D'una banda, se li aplica la presó preventiva més que a la resta de la població amb ciutadania del país, i, de l'altra, se li apliquen menys mesures penals alternatives.

S'ha de dir, però, que el que marca la diferència a l'hora d'explicar aquestes tendències no són les variables de perfil criminològic ni personal, sinó les variables legals associades a la condició d'estranger i a les variables socials pròpies i la manca de disponibilitat de mitjans propis o de suport extern.

La nostra política penitenciària en matèria d'estrangeria és condicionada per diferents circumstàncies. Entre elles, en destaquen tres. En primer lloc, l'actual normativa en matèria d'estrangeria establerta a la Llei orgànica de reforma de la Llei orgànica 4/2000, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, i el reglament que la desenvolupa, aprovat pel Reial decret 557/2011, de 20 d'abril. En segon lloc, les darreres reformes en matèria penal aposten clarament per polítiques de retorn als països d'origen o residència de les persones estrangeres que han comès actes delictius, i en especial aquelles que no tenen regularitzada la situació administrativa. I, en tercer lloc, la situació administrativa de cada intern estranger i la seua regularització en territori de l'Estat, tenint en compte que al voltant d'un 40 per cent dels interns estrangers no comunitaris estan en situació d'irregularitat administrativa.

Davant d'aquestes premisses, el Departament de Justícia, en data 15 de setembre de 2011, com vostè hi feia referència, va implementar la Circular sobre estrangeria als centres penitenciaris de Catalunya, circular revisada i actualitzada l'octubre del 2013. La circular respon a la necessitat d'adequar l'activitat penitenciària als objectius de la legislació vigent i a la vegada estableix mecanismes per aconseguir rebaixar la pressió que, sobre el sistema penitenciari, provoca l'existència d'un nombre important d'interns, sense possibilitat real de reinserció total al nostre país, atès el marc legal existent.

Els eixos en què es basa la política d'estrangeria són principalment tres. Vostè ens demanava quins són aquests

eixos, què fem. Doncs, estem treballant en aquestos tres eixos. El primer, treballar per la reinserció efectiva d'aquells interns comunitaris i no comunitaris que tenen regulada la seua estància d'una forma permanent i no volen retornar als seus països d'origen o de residència. En segon lloc, facilitar el retorn als seus països d'origen o de residència a aquells interns que no tenen regularitzada la seua situació administrativa o, tenint-la, volen retornar al seu país. I el tercer eix, establir procediments efectius de coordinació i cooperació amb els principals operadors jurídics que intervenen en aquests àmbits: advocats, jutges, fiscals i cossos de policia.

Quins són els principis orientadors que informen aquesta política en matèria d'estrangeria? En destacaré sis. El primer, la reinserció; és l'objectiu principal de la intervenció penitenciària en persones recluses de nacionalitat estrangera. Es treballa per fomentar llur responsabilitat en la societat i el seu grau de participació en aquesta.

El segon és l'acollida. Les actuacions i intervencions adreçades a aquest col·lectiu s'han d'implementar des d'una perspectiva de gènere en igualtat de condicions i han de girar entorn de tres eixos bàsics: el coneixement de les llengües oficials, el coneixement del medi social i les normes cíviques, i també la formació i l'activitat laboral.

El tercer principi és l'heterogeneïtat. No existeix la categoria global d'estranger, sinó que s'han de tenir en compte les particularitats a l'hora de planificar enfocaments diferenciats.

El quart és la individualització. El tractament i planificació de la intervenció han de ser individualitzats. En conseqüència, la planificació de la intervenció ha de contemplar tant la seua situació personal com la trajectòria de vida, l'entorn sociofamiliar i les possibilitats de regularització de la situació administrativa o de retorn al seu país.

El cinquè principi és la universalització de drets i deures. Les persones que compleixen mesures penals, amb independència de la seua nacionalitat, són titulars de drets i deures previstos a l'ordenament jurídic, i cal garantir el seu accés als serveis, prestacions i intervencions que els corresponen.

En darrer terme, el principi de desconcentració. Cal procurar una distribució proporcionada entre els diferents centres penitenciaris i el sistema de classificació interior per tal d'evitar que la concentració de persones d'una mateixa nacionalitat en un mateix espai pugui suposar un factor d'exclusió. Estem molt lluny, per tant, del que fan, per exemple, anglesos i noruecs, que tenen presons únicament per a estrangers.

Voldria referir-me també a la forma en què es compleix la condemna, que es concreta, com la resta dels interns, amb el programa individual de tractament. En aquest programa es recullen els objectius concrets a assolir, adaptats a la situació real de l'intern, de manera que permet a aquest construir una perspectiva de futur, tant per les seves possibilitats d'integrar-se en el

nostre país, com de retorn al seu país d'origen o de residència si així ho volen.

Finalment, en el marc de la igualtat de drets i deures per als interns nacionals i estrangers i d'accés als programes de rehabilitació i tractament, l'Administració penitenciària ha implementat actuacions específiques per als interns no nacionals. Destaquen, entre d'altres, el Programa marc d'educació per a la convivència de la diversitat; el Programa de mediació intercultural, que, mitjançant la col·laboració de l'associació AMISI, suposa la intervenció de mediadors als centres penitenciaris; la instrucció per a l'atenció religiosa, reforçada per la Guia de respecte a la diversitat de creences en l'àmbit penitenciari; la participació en la Subcomissió d'Immigració de la Comissió Interinstitucional per la Reinserció Social, i la posada en marxa del programa Retorn, adreçat bàsicament a interns marroquins.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula ara la diputada senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Miri, conseller, li agraïm l'explicació, però lamento dir-li que tot el que ens ha explicat ja ho sabíem; és a dir, el que ens ha explicat és el panorama genèric des del punt de vista de la lletra, no?, del que diu la llei i del que són els programes oficials que s'han impulsat de fa temps i que s'han anat millorant per part del departament.

Clar, nosaltres aquí li hem volgut venir a posar la realitat sobre la taula. I tenir aquesta consideració de la realitat, més enllà dels papers, doncs, segurament es té quan es passeja per dintre dels centres penitenciaris, s'escolta les persones, s'escolta els professionals i es veu quin tipus de recursos s'orienten a compensar aquesta situació deficitària.

Mediació cultural, programes pràcticament suprimits. Protocol d'acollida als menors no acompanyats, doncs, cada vegada més criminalització. En l'àmbit del departament. Expulsions. Vostè diu: «Si en podem dir així.» Doncs, sí. M'agradaria que ens expliqués com s'estan fent les expulsions dels estrangers en el sistema penitenciari català. Jo crec que ho podem i ho hem de preguntar. Com s'està aplicant la circular, on hi han diversos supòsits legals d'expulsió –per tant, se li ha de dir «expulsió», la mateixa circular així ho especifica–; quins supòsits i com, quines proporcions s'estan aplicant. Hi han persones que són conduïdes al CIE i han de tornar al sistema penitenciari perquè no han tingut el bitllet al dia, després de seixanta dies? Passa això o no passa? Nosaltres hem tingut informacions que passa. Però, com que no hi han dades oficials, per això li ho preguntem.

I és important, fer aquest diagnòstic, perquè les respostes són possibles. Si no tenim diagnòstic no hi ha

possibles respostes de millora. I quines són les respostes que podem apuntar, creatives, imaginatives i segurament amb no massa més recursos econòmics. Per exemple, una actuació transversal. Si el Departament de Justícia s'erigeix com el dipositari de la tutela d'aquests drets fonamentals d'aquestes persones, ha de parlar amb tothom i ha de poder treballar pel foment d'unes polítiques molt més actives en matèria de tutela de drets fonamentals de les persones que estan a l'interior dels centres penitenciaris; si no, el que es viu és l'aïllament, una reclusió absoluta, la solitud, moltes vegades per raons de llengua, per raons de cultura, hi ha una ajuda mútua enmig de les presons entre els mateixos interns, importantíssima. Cal conèixer aquestes situacions, perquè estem parlant, com vostè ha dit, d'un volum important de persones a Catalunya, d'un volum molt important de persones a Catalunya.

I nosaltres, miri, no s'ho prengui com a crítica, però sí que el que li volem dir és: hi hem de posar focus, llum, a la situació d'aquestes persones i respostes immediates, possibles, però que demanin partir d'una situació d'alarma. És clar, si partim d'una situació d'autocomplaença i no dic que vostè la tingui, però per la primera intervenció que ha fet podia semblar-ho, que estem fent bé les coses, doncs, no anem bé. Hem de partir de la convicció que, sigui per imperatiu legal, sigui per dèficits pressupostaris, sigui perquè potser no hi ha hagut aquest toc d'alerta, la situació dels estrangers al sistema penitenciari català és deficitària. I dic el català, perquè estem parlant aquí a Catalunya i tenim competència pròpia, però no li explico com està l'espanyol; vostè ho sap perfectament, perquè hi han informes d'entitats molt importants, com Amnistia Internacional, com Human Rights Watch, com el mateix Consell d'Europa que han alertat de la situació dels estrangers a les presons espanyoles.

Per tant, què li proposem? Li proposem una mirada autocrítica, li proposem una actuació transversal amb els altres departaments, com el de Salut o com el de Benestar Social per poder acollir determinades actuacions que demanen transversalitat, inclús amb altres administracions. Li demanem que aculli totes aquelles propostes que aquest document impulsat des del Consell Municipal d'Immigració de Barcelona atenyi el Departament de Justícia. Per exemple, una proposta concreta, que s'habilitin mecanismes per tal que durant l'estada a la presó se l'ajudi a obtenir el passaport; si no és possible, se'l documenti amb una cèdula d'inscripció que tramitin a l'oficina d'estrangers o amb un document amb què el Ministeri de Justícia acrediti la identitat de la persona. A partir d'aquí, pot començar un camí de regularització; si no es té això, no n'hi ha. Una altra, que documents oficials puguin servir per acreditar la identitat de les persones a fi d'acreditar la tramitació de la targeta sanitària corresponent, com documents consulars, ressenyes policials, documents judicials. Aquestes són les mesures que nosaltres creiem que des del departament s'han d'acollir i s'han d'impulsar.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per a la rèplica també, i en nom del Govern, el conseller de Justícia, senyor Germà Gordó.

El conseller de Justícia

Senyora Calvet, jo li he respost el que he respost a la primera part perquè tocava fer-ho així; si vostè vol saber quina política fem, li he de dir, li he d'explicar, li he d'explicar d'una manera genèrica, amb els eixos corresponents, amb els criteris corresponents, amb les bases corresponents. I, per tant, no he posat gens de palla, he anat explicant exactament i amb el temps que tenia el que està fent des d'aquest punt de vista de política penitenciària cap als immigrants el Departament de Justícia, el Govern català.

Segona cosa. Ja li he dit que, a més a més, li donaria algunes altres dades en el meu segon torn de la paraula. I tercera cosa. Vostè ha dit que ens veia massa autosatisfets. No, és que jo li dic que ho estem, de satisfets, sí, és que estem satisfets amb la política que estem fent. I no tan sols això, he dit: «I estic content de la política que fa el Departament de Justícia en aquesta matèria, de la mateixa manera que estic content amb la que han fet tots els governs de la Generalitat de tots els colors polítics des que tenim competències des de fa trenta anys. Molt content.» Però és que no tan sols estic content jo, és que quan vénen altres delegacions estrangeres valoren molt positivament la tasca que fem nosaltres en política penitenciària i especialment la que fem amb els immigrants –i especialment el que fem amb els immigrants.

Ara, dius, estem amb el marc ideal? No. Queden coses per fer? Moltíssimes. Però són dues coses diferents. Una cosa és si s'està treballant bé, i s'està treballant bé, i jo crec que sí, i una altra cosa és si queden coses per fer. Moltes. Entre altres coses queda per fer modificar algunes normatives que no estan a l'abast d'aquest Govern, ni d'aquest Parlament, i vostè ho sap perfectament.

Tot i així, vostè m'ha demanat dades, dades de les persones, de quins tractaments hi havia. Miri, jo li diré que, des del punt de vista de drets, des del punt de vista de treballar per la seva inserció laboral, per la seva inserció social, els estrangers, estem actuant amb els estrangers de la mateixa manera que amb aquells que tenen la ciutadania espanyola, exactament igual –exactament igual. Treballadors en tallers: estrangers, 3.970; espanyols, 3.491, fins i tot n'hi han més. Permisos i sortides programades: un 29 per cent en el cas dels estrangers, un 27 per cent en el cas dels que tenen ciutadania espanyola. Règim obert i llibertat condicional: 22,57 per cent dels estrangers han estat en tercer grau, un 37,25 dels estrangers han obtingut la llibertat condicional; el sumatori dels que tenen la ciutadania espanyola, 32, 36, no és gaire superior.

Tot i així, sí que és veritat que nosaltres tenim un problema, que no és bàsicament amb aquells reclusos que tenen una ciutadania no espanyola, sinó amb aquells que estan en situació irregular. Perquè és

veritat que nosaltres tenim un problema quan es produeix l'excrceració, però no quan estan dintre dels centres de reclusió, que reben exactament el mateix tractament –exactament el mateix tractament. El problema està, en alguns casos, amb reclusos que voldrien quedar-se en el nostre territori i que un cop se'ls acaba, doncs, el període de reclusió són expulsats.

Li donaré les dades –li donaré les dades–, almenys les que nosaltres tenim, que espero que siguin la totalitat. Els preventius amb expulsió administrativa autoritzada pel jutge: 35 interns en el darrer any, de l'1 d'octubre del 2013 a l'1 d'octubre del 2014. Les xifres sempre seran relacionades amb aquest any. Amb penats, substitució en sentència o en fase d'execució: 147. Trasllat als seus països d'origen per a continuar complint la seva condemna per decisió marc del consell..., dintre del marc 2008/909 del Consell d'Europa, de 5 de desembre de 2011: 15 interns. Expulsió administrativa al moment de la llibertat definitiva, això és al que ens referíem abans: 324. Com-

pliment de la llibertat condicional al país d'origen o residència: 46.

Aquestes són les dades i totes les dades del darrer any. Com vostè veu, en molts casos són d'una manera voluntària i tan sols hi han 324 casos on no són de manera voluntària, però no hi podem fer res més, és el que marca la norma. I vostè, com entendrà, la norma l'hem de complir, ens agradi més o menys, però l'hem de complir; una altra cosa és si s'ha de modificar o no s'ha de modificar, que jo estic d'acord amb vostè que en molts casos s'hauria de modificar.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió fins demà al matí a les nou, que començarem amb les tres interpellacions que queden.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.